

17266

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΤΩΝ
ΓΡΗΘΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝ

ΤΑ ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΓΡ. "ΑΤΙΚΗΣ

ΜΕΤ' ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

ΕΠΙ ΦΡΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΘΩΜΙΑΝΜΕΝΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΚΗ

διδάκτορος Δ., καί τ. Φ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΠΗΓΕΚΜΕΝΗ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΟ ΒΕΛΙΟΝ ΜΕΤΕΡΡΥΘΜΙΣΜΕΝΗ

«Οὐδὲν ἄνευ ἐπιήσεως κατορθοῦται
δυνατὴ δ' αὐτὴ πᾶν ἐκινήσει.»



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΟΛΛΑΡΑΚΗ ΚΑΙ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΚΑΤΩΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

1893

2000

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΤΩΝ

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝ

ΤΑ ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

ΥΠΟ

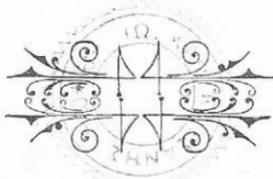
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΛΗ

διδάκτορος Δ., καὶ τ. Φ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΠΗΥΣΗΜΕΝΗ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΟ ΒΕΛΤΙΟΝ ΜΕΤΕΡΡΥΘΜΙΣΜΕΝΗ

«Οὐδὲν ἄνευ ἀσκήσεως κατορθοῦται·
δυνατὴ δ' αὕτη πᾶν ἐννικῆσαι.»



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΟΛΛΑΡΑΚΗ ΚΑΙ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΚΑΤΩΘΙ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

1893

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει ἐνταῦθα μὲν τὴν ὑπο-
γραφὴν τοῦ Συντάκτου ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ δὲ τὴν σφρα-
γίδα αὐτοῦ.

Γ. Καραγιάννης

ΑΝΑΣΤΑΣΙΩ. ΘΕΟΦΙΛΑ.

ΑΝΔΡΙ ΚΡΑΤΙΣΤΩ.

ΑΓΑΠΗΣ ΑΚΡΑΣ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΤΟ ΠΟΝΗΜΑ ΤΟΥΤΟ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΓΡΑΨΑΣ

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ

Ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ πρώτου τεύχους ἀνεπτυξάμεν τοὺς λόγους δι' οὓς προέβημεν εἰς τὴν ἐκπόνησιν τοῦ παρόντος βιβλίου· ἐπομένως ἀρκούμεθα νῦν νὰ εἴπωμεν ὀλίγα περὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ δευτέρου τεύχους.

Ἐν τῷ παρόντι τεύχει ἐξηγοῦνται τὰ κυριώτερα περὶ ῥημάτων καὶ περὶ συνθέσεως μέρη τῆς γραμματικῆς, τὰ μᾶλλον συντείνοντα πρὸς σκοπιμωτέραν καὶ ὡς οἶόν τε πρακτικὴν ἐκμάθησιν τῆς ὀρθογραφίας. Ἐπὶ τῶν παρατεθειμένων δὲ καταλλήλων φράσεων ἐκ τῆς ἀρχαίας καὶ νέας γλώσσης γίνεται ἐφαρμογὴ τῶν διαφόρων κανόνων ὡς ἐγένετο τοῦτο καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει.

Πόσας δὲ δυσκολίας ἀπηντήσαμεν εἰς τὴν συστηματοποίησιν τῆς ὕλης δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ, ἂν λάβῃ ὑπ' ὄψει ὅτι ὠφείλομεν νέαν νὰ τάμωμεν ὁδόν, ὅπως μὴ τὸ βιβλίον ἡμῶν παρομοιάσῃ τῇ γραμματικῇ, ἀφ' ἑτέρου δὲ πάλιν δὲν ἠδυνάμεθα ν' ἀπομακρυνθῶμεν τῆς γραμματικῆς, διότι ταύτης ἀπλουστέραν μορφήν ἐσκοποῦμεν νὰ παρουσιάσωμεν.

Κατὰ πόσον δ' ἐπετύχομεν τούτου θὰ κρίνωσιν οἱ ἐπαίοντες, ἱκανῶς ὅμως θαρρύνει ἡμᾶς ἡ εὐμενὴς ὑποδοχὴ, ἧς ἔτυχε καὶ ἡ δευτέρα ἐκδοσις τῶν ἀσκήσεων, καίτοι τὸ βιβλίον δὲν ἀνάγεται εἰς τὰ ὑποχρεωτικά, ἀλλ' ἀπλῶς γίνεται χρῆσις αὐτοῦ ὡς βοηθητικοῦ.

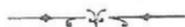
Ὅπως ποτ' ἂν ᾔ, ἡμεῖς θὲν κρύπτομεν τὸ δοθὲν ἡμῖν τάλαντον ἐν τῇ γῆ, ἀλλ' ἐργαζόμεθα τὸ γ' ἐφ' ἡμῖν ἵνα

ς'.

κατά τι φανῶμεν χρήσιμοι ἔχομεν δ' ἄλλως ὑπ' ὄψει τὸ
τοῦ Ἡσιόδου «ἔργον δ' οὐδὲν ὕνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὕ-
νειδος.»

Ἀθήνησι τῆ 1 Σεπτεμβρίου 1889

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ



ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἐν τῇ τρίτῃ ταύτῃ ἐκδόσει πολλαὶ ἐγένοντο διορθώ-
σεις συμφώνως πρὸς τὰς τελευταίας γραμματικὰς ἐρεῦνας.

Ἀθήνησι τῆ 1 Δεκεμβρίου 1892

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ



ΠΙΝΑΞ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ
ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ

Ἐνεστῶς καὶ Μέλλων

Παρατατικός καὶ Ἀόριστος β'.

Ἐν. ω εἰς εἰ
Δ. ετον ετον
Πλ. ομεν ετε ουσι(ν)

Ἐν. ον ες ε(ν)
Δ. ετον ἔτην
Πλ. ομεν ετε ον

Μέλλων β'.

Ἀόριστος α'.

Ἐν. ἔω-ω ἔεις-εἰς ἔει-εἶ
Δ. ἔετον-εἶτον ἐέτον-εἶτον
Π. ἔομεν-οὔμεν ἐέτε-εἶτε
ἔουσι-οὔσι(ν)

Ἐν. α ας ε
Δ. ατον ἄτην
Πλ. αμεν ατε αν

Παρακείμενος

Ἐπερσυντέλικος

Ἐν. α ας ε(ν)
Δ. ατον ατον
Πλ. αμεν ατε ασι(ν)

Ἐν. ειν εἰς εἰ
Δ. εἶτον εἶτην
Πλ. εἶμεν εἶτε εσαν

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ

(πάντων τῶν χρόνων)

Ἐν. ω ἦς ἦ
Δ. ἦτον ἦτον
Πλ. ὦμεν ἦτε ὦσιν(ν)

ΕΥΚΤΙΚΗ

Ἐνεστ. Παρακ. Μέλλ. α. Ἀόρ. β'.

Ἀόριστος α'.

Ἐν. οἶμι οἶς οἶ
Δ. οἶτον οἶτην
Πλ. οἶμεν οἶτε οἶεν

Ἐν. αἶμι αἶς (εἶας) αἶ (εἶε)
Δ. αἶτον αἶτην
Πλ. αἶμεν αἶτε αἶεν (εἶαν)

Μέλλων β'.

ἔοἶμι-οἶμι ἔοἶς-οἶς ἔοἶ-οἶ κ.τ.λ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ

<i>Ἐνεστ. Ἀόρ. β' Παρακείμενος</i>			<i>Ἀόριστος α'.</i>		
Ἐν.	ε	έτω	Ἐν.	ον	άτω
Δ.	ετον	—	Δ.	ατον	—
Πλ.	ετε	όντων	Πλ.	ατε	άντων.

Σημ. Ἡ προστ. τοῦ παρακ. σχηματίζεται καὶ περιφραστικῶς διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ ἰδίου χρόνου καὶ τῆς προστακτικῆς τοῦ ῥήματος *εἶμι* εἶον, γεγραφῶς ἴσθι, ἔστω κτλ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σχηματίζεται καὶ ἡ εὐκτική τοῦ αὐτοῦ χρόνου εἶον, γεγραφῶς εἴην, εἴης, εἴη κ.τ.λ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ

<i>Ἐνεστῶς Μέλ. Ἀόρ. β'.</i>	<i>Ἀόρ. α'.</i>	<i>Παρακ. Μέλλων β'.</i>
εἶν	αι	έναι έεν-εἶν

ΜΕΤΟΧΗ

<i>Ἐνεστ. Μέλ. καὶ Ἀόρ. β'.</i>	<i>Ἀόριστος α'.</i>	<i>Παρακείμενος</i>
ων - ουσα - ον	ας - ασα - αν	ῶς - υῖα - ὀς
<i>Μέλλων β'.</i>		
έων - ῶν	έουσα - οὔσα	έον - οὔν.

ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

ΟΡΙΣΤΙΚΗ

<i>Ἐνεστῶς καὶ μέλλοντες μέσοι καὶ παθητικοὶ</i>			
Ἐν.	ομαι	ει (η)	εται
Δ.		εσθον	εσθον
Πλ.	όμεθα	εσθε	ονται
<i>Παρατατικὸς καὶ μέσος ἀόρ. β'.</i>			
Ἐν.	όμεν	ου	ετο
Δ.		εσθον	έσθην
Πλ.	όμεθα	εσθε	οντο
<i>Μέσος ἀόριστος α'.</i>			
Ἐν.	άμην	ω	ατο
Δ.		ασθον	άσθην
Πλ.	άμεθα	ασθε	αντο

Παθητικός άόριστος

Έν.	(θη) ν	(θη) ς	(θη)
Δ.		(θη) τον	(θή) την
Πλ.	(θη) μεν	(θη) τε	(θη) σαν

Μέσος μέλλων β'.

Έν.	έομαι-οὔμαι	έη-εἷ(η)	έεται-εἴται
Δ.		έεσθον-εἴσθον	έεσθον-εἴσθον
Πλ.	εόμεθα-οὔμεθα	έεσθε-εἴσθε	έονται-οὔνται

Παρακείμενος

Ύπερσυντέλικος

Έν.	μαι	σαι	ται	Έν.	μην	σο	το
Δ.		σθον	σθον	Δ.		σθον	σθην
Πλ.	μεθα	σθε	νται	Πλ.	μεθα	σθε	ντο

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ

Ένεστῶς καί μέσοι άόριστοι Παθητικός άόριστος

Έν.	ωμι η	ηται	Έν.(θ)ῶ	(θ)ῆς	(θ)ῆ
Δ.	ησθον	ησθον	Δ.	(θῆ)τον	(θῆ)τον
Πλ.	ώμεθα ησθε	ωνται	Πλ.(θῶ)μεν	(θῆ)τε	(θῶ)σι(ν)

Παθητικός παρακείμενος

Ἡ ὑποτ. τοῦ παθητ. παρακειμένου σχηματίζεται περιφραστικῶς διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ αὐτοῦ χρόνου καί τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ ῥήματος εἰμί· οἷον γεγραμμένος-η-ον ῶ, ῆς, ῆ. κ.τ.λ.

ΕΥΚΤΙΚΗ

Ένεστῶς καί μέλλοντες μέσοι καί παθητ. καί μεσ. άόφ.β'.

Έν.	οίμην	οιο	οιτο
Δ.		οισθον	οίσθην
Πλ.	οίμεθα	οισθε	οιντο

Μέσος Μέλλων β'.

Έν.	οίμην-οίμην	έοιο-οἶο	έοιτο-οἶτο κ.τ.λ.
-----	-------------	----------	-------------------

Μέσος άόριστος α'.

Έν.	αίμην	αιο	αιτο
Δ.		αισθον	αίσθην
Πλ.	αίμεθα	αισθε	αιντο

Παθητικός άόριστος

Έν.	(θείη)ν	(θείη)ς	(θείη)
Δ.		(θεί)τον	(θεί)την
Πλ.	(θεί)μεν	(θεί)τε	(θεί)εν ἢ (θεί)ησαν

Παθητικός παρακείμενος

Ἡ εὐκτική τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου σχηματίζεται περιφραστικῶς διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ αὐτοῦ χρόνου καὶ τῆς εὐκτικῆς τοῦ ῥήματος εἰμί· οἷον πεποιημένος εἶην - εἶης - εἶη κ.τ.λ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ

Ἐνεστῶς καὶ μέσ. άόρ.β'.			Παθητικός παρακείμενος		
Έν.	ου	έσθω	Έν.	σο	σθω
Δ.	εσθον	έσθων	Δ.	σθον	σθων
Πλ.	εσθε	έσθων	Πλ.	σθε	σθων

Μέσος άόριστος ά'.			Παθητικός άόριστος		
Έν.	αι	άσθω	Έν.	(θή)τι	(θή)τω
Δ.	ασθον	άσθων	Δ.	(θή)τον	(θή)των
Πλ.	ασθε	άσθων	Πλ.	(θή)τε	(θή)ντων

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ

Ἐνεστῶς, μέλλοντες καὶ μέσος άόριστος β'.

Μέσος άόρ. ά'.	Παθ. παρακείμενος	Παθ. άόριστος
ασθαι	σθαι	(θή)ναι

Μέσος μέλλων β'.

έεσθαι - εἴσθαι

ΜΕΤΟΧΗ

Ἐνεστῶς, μέλλοντες καὶ μέσος άόριστος β'.

όμενος - ομένη - όμενον

Μέσος άόρ. ά'.	Παθ. παρακείμενος	Παθ. άόριστος
άμενος-η-ον	μένος-η-ον	θείς-θείσα-θέν

Μέσος μέλλων β'.

εόμενος-οόμενος εομένη-ουμένη εόμενον-οόμενον

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Α΄.

Καταλήξεις ὀνημάτων

μετὰ τῶν χρονικῶν χαρακτηῆρων.

Φωναί.

	Ἐνεργητικὴ	Μέση	Παθητικὴ
Ἐνεστώς.	ω	ομαι	ομαι
Παρατατικός.	ον	όμεν	όμεν
Παρακείμενος α΄.	κα	μαι	μαι
Παρακείμενος β΄.	α	—	—
Ἐπερσυντ. α΄.	κειν	ιην	ιην
Ἐπερσυντ. β΄.	ειν (ἢ η)	—	—
Μέλλων α΄.	σω	σομαι	θήσομαι
Μέλλων β΄.	—	—	ήσομαι
Μέλ.συνηροημένος	έω - ῶ	έομαι-οῦμαι	—
Ἀόριστος α΄.	σα	σάμεν	θην
Ἀόριστος β΄.	ον	όμεν	ην
Ἀόρις.α΄.(ἄνευ σ)	α	άμεν	—

Ἀσκησις.

Ἀρχαία γλῶσσα. Ὁ τοῦ Σόλωνος νόμος ἐπαίνου ἐστὶν ἀξιός, ὃς κωλύ-ει κακῶς ἀγορεύ-ειν τοὺς νεκρούς. — Δικαίαν, ὧ Ἀθηναῖοι, τὴν ἀρχὴν τῆς κατηγορίας Λεωκράτους τοῦ κρινομένου ποιή-σομαι. — Ἐγὼ δέ, ὧ Ἀθηναῖοι, ἐποίη-σάμην ταύτην τὴν εἰσαγγελίαν οὔτε δι' ἔχθραν οὔδεμίαν οὔτε διὰ φιλονικίαν. — Οὐ καταισχυν-ῶ ὄπλκ τὰ ἱερά, οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην, ὅτω ἂν στοιχή-σω. — Ἄρτι μὲν ἐπεπαύ-μην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν. — Ταῦτα ἐτι λεγούσης αὐτῆς οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων ἀναστὰς

Ἐπ' ἴσης ἐν ταῖς συνθέτοις λέξεσιν ὁ τόνος δὲν δύναται νὰ υπερβῆ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τοῦ πρώτου συνθετικοῦ οἶον, ἐπίσχεσ (οὐχὶ ἐπισχεσ), κατάρσχεσ (οὐχὶ κάτασχεσ).

Ἄν ὅμως τὸ πρῶτον συνθετικὸν εἶνε πρόθεσις, ἥτις πάσχει ἐκθλιψιν, τότε ἀναβιβάζεται ὁ τόνος οἶον, παράσχεσ, κατάρσχεσ, ἀπόδος· ἄνελθε ὅμως. πάρεμι, ἄπιθι, κάτελθε κ.τ.λ. διότι αἱ πρόθεσις αὗται πάσχουσιν ἐκθλιψιν.

Ἰσκησις.

Ἀρχαία γλῶσσα. Ἐπὶ Νάξον ἐπεῖχον (διελογίζοντο) στρατεύεσθαι οἱ Πέρσαι. — Σύννοια ἐμαυτῶ ἀντιλέγειν οὐ δυναμένῳ. — Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα. — Ἐπίσχεσ ὀργὰς = κράτησον τὸν θυμὸν σου. — Εὐγε, ὦ Ἡφαιστε, ἀλλὰ δῖελέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκῶν. — Οἱ τριάκοντα τύραννοι ἐπὶ τοσοῦτον κατέφθειραν τὴν πόλιν, ὥστε πάνπολλοι Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς πόλεως ἐξέφυγον. — Τράγος ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας κατῆλθεν εἰς βῆθον κρημνὸν ὑδωρ πιεῖν. — Πᾶσιν ἀνθρώποις Θεὸς ἐπέταξε πόνους ἄλλοις ἄλλους. — Πάλιν ἐπὶ τὴν πρώτην πάρεσμεν ἀπορίαν. — Ἐς κόρακας ἄπιθι.

Καθωμιλημένη. Ἐπίσχεσ καὶ οὐχὶ ἐπισχεσ θὰ εἴπωμεν, διότι ὁ τόνος δὲν δύναται νὰ τεθῆ ἀνωτέρω τῆς ληγούσης τῆς πρόθεσεως. — Κάτελθε τοῦ βήματος, διότι οὐδὲν λέγεις. — Ἄνελθε τὴν κλίμακκα ἄνευ φόβου. — Πάρεμι λέγομεν καὶ οὐχὶ παρεμι, διότι ἡ πρόθεσις παρὰ πάσχει ἐκθλιψιν (παρ' — εἰμι) καὶ ἐν τιαύτῃ περιπτώσει ἀναβιβάζεται ὁ τόνος. — Παιδεύω — ἐπαίδευον — ἐπαίδευσα — πεπαίδευκα — ἐπεπαίδευκειν· ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων ἐννοεῖ τις ὅτι ὁ τόνος τῶν ῥημάτων ἀναβιβάζεται πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, εἰάν ἐπιτρέπη τοῦτο ἢ ποσότης τῆς ληγούσης.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Γ'.

Περὶ τονισμού τῶν ῥημάτων.

(Συνέχεια).

Παρά τὸν κανόνα τονίζονται ἐπὶ τῆς ληγούσης,

α'.) Αἰ εἰς **ως** καὶ εἰς λήγουσαι μετοχαί· οἶον, πεποιη-
κώς, ληφθεῖς, λελυκώς, ἀποτραπέεις.

β'.) Ἡ μετοχὴ καὶ ἡ ἀπαρέμφατος τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀο-
ρίστου β'. οἶον, λαβών, λαβεῖν, λιπών, λιπεῖν, μαθών, μα-
θεῖν, ἰδών, ἰδεῖν.

γ'.) Τὸ β'. ἐνικὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς τοῦ ἐνερ-
γητικοῦ ἀορίστου β'. τῶν ἐξῆς πέντε ῥημάτων· ἐλθέ, εὐρέ,
εἰπέ, λαβέ, καὶ ἰδέ.

Σημ. Ἐν τούτοις ἐν συνθέσει ἀνατιβάζεται ὁ τόνος· οἶον, ἐξελθε,
πάριδε, ἀνελθε, κάτελθε κ.τ.λ.

δ'.) Τὸ β'. ἐνικὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς τοῦ μέσου
ἀορίστου β'. καὶ ἀπλοῦν καὶ σύνθετον· οἶον, λιποῦ, λαβοῦ,
ἀφικοῦ, ἐπιλαθοῦ, τραποῦ, ἀποτραποῦ.

Σημ. Ἐξαιροῦνται αἱ μονοσύλλαβοι προστακτικαὶ αἱ συντιθέμε-
ναι μετὰ δισυλλάβου προθέσεως, ἧτις δὲν πάσχει ἔχθλιψιν· οἶον, παρά-
σχο, ἐπίσπου, κατάθου, ἀπόδου.

ε'.) Τὰ τρία ἐνικά πρόσωπα τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ παθη-
τικοῦ ἀορίστου ἄτινα καὶ περισπῶνται· οἶον, ποιηθῶ, λυ-
θῆς, λυθῆ, δυνηθῶ, τεθῆς, τιμηθῆ.

Σημ. Ἐπ' ἴσης περισπῶνται τὰ μονοσύλλαβα μακρόληκτα ῥή-
ματα· οἶον, θῶ, εἶ, ἦν, σχῶ. Ἐξαιροῦνται καὶ ὀξύνονται τὸ χρέη καὶ
τὸ φής.

Ἄσκησης.

Ἀρχαία. Τὰ σπουδαῖα μελέτα καὶ ἐάν τι παρηγμακῶς
μανθάνης μὴ αἰσχύνου. — Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βούλου

ποτέ.— *Είπέ μοι, ἔφη, ὦ παῖ, εἴσθά τινας ἀνθρώπους ἀχα-
ρίστους καλουμένους ;— Τέκνα δ' ἀφοῦ=χωρίσθητι ἀπὸ τῶν
τέκνων.— Ἐάν τι μὴ ἀληθές λέγω, μεταξὺ ἐπιλαβοῦ.— Τί
με, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν ; ἤκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν
πέλεκυν ὀξύτατον.— Τοῦτον τὸν νόμον ὁ θεὸς τίθειεν· εἴ τι
ἀγαθὸν θέλεις, παρὰ σεαυτοῦ λαβέ.— Ὀνος ἄγριος ὄνον ἰδὼν
ἡμερον ἐν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν
ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος.— Διογένης ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶ
φίλος ; μία ψυχὴ, εἶπεν, ἐν ὅσῃ σώμασι κειμένη.*

*Καθωμιλημένη. Ἐρωτηθεὶς ὁ Ἀριστοτέλης, τί κερδίζου-
σιν οἱ ψευδόμενοι ; ὅταν, εἶπε, λέγωσι τὴν ἀλήθειαν νὰ μὴ
πιστεύωνται. — Ἰδὲ τὸν δυστυχῆ ἐκείνον γέροντα πόσον εἶνε
καταβεβλημένος.— Εὐρὸς ἐντὸς τοῦ δωματίου μου τὴν κλεῖδα
τῆς ἀποθήκης, λαβὲ αὐτὴν καὶ ἐπάνελθε.— Τὰ ὦ, φῶ, θῶ,
θῆς, θῆ περισπῶνται οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ χρὴ καὶ φῆς.— Ἡ
προστακτικὴ τοῦ μέσου ἀορίστου τοῦ ἀφικνέομαι-οὔμαι εἶνε
ἀφικοῦ, ἀφικέσθω κτλ.— Δὲν θὰ διατηρηθῆ ἡ ἀπελπιστικὴ
αὐτὴ κατάστασις τῶν πραγμάτων.*

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Δ'.

Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν ῥημάτων.

(Συνέχεια).

*Παρὰ τὸν καιὸνα τονίζονται ἐπὶ τῆς παραληγοῦσης,
α'.) Ἡ ἀπαρέμφατος τοῦ μέσου ἀορίστου β'. εἶον λιπέ-
σθαι, λαβέσθαι, τραπέσθαι.*

*β'.) Ἡ ἀπαρέμφατος τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου α'. εἶον,
ποιῆσαι, τηρῆσαι, φυλάξαι.*

γ'.) Ἡ ἀπαρέμφατος καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ παθητικοῦ παρα-

κειμένου· οἶον, πεποιῆσθαι, πεποιημένος, λελειφθαι, λελειμ-
μένος, τετιμῆσθαι, τετιμημένος.

δ) Πάντα τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα καὶ ἀπλᾶ καὶ σύν-
θετα· οἶον, διδόναι, εἰρηκέναι κ.τ.λ.

Ἄσκησις

Ἄρχαία. Χρῆ τοὺς ἀρχοντας δικαίως προεστάναι τῶν ἀρ-
χομένων. — Τὸν χρηστὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα δεῖ τῶν μὲν προ-
γεγενημένων μεμνηῆσθαι, τὰ δ' ἐνεστώτα πράττειν, περὶ δὲ
τῶν μελλόντων φυλάττεσθαι. — Πολλοὶ μᾶλλον πρόθυμοὶ εἰσι
διδόναι ἢ λαμβάνειν. — Ὁ Προμηθεὺς λέγεται ἀνθρώπους
ἀναπλάσαι καὶ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κλέψαι καὶ ἐν νάρ-
θηκι πρὸς ἀνθρώπους κομίσαι. — Αἱ τοῦ Δαναοῦ θυγατέρες
εἰς τετρουπημένον πίθον ἀεὶ ἐπήντηλον. — Οἱ Λακεδαιμόνιοι
ἐμάχοντο ἐστεφανωμένοι. $\frac{9}{10}$ Τῶν ἀνθρώπων τινὲς τῶν πρα-
γμάτων ἐφικέσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν τοὺς κειρὺς
αἰτιῶνται. — Ἀλώπηξ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος
ἀναδενδράδος βότρυς κρεμαμένους, ἤβουλήθη αὐτῶν περιγε-
νέσθαι καὶ οὐκ ἠδύνατο. — Ἀρχύτας ἔλεγεν· ὥσπερ ἔργον
ἐστὶν (εἶνε δύσκολον) εὐρεῖν ἰχθὺν ἄκανθαν μὴ ἔχοντα οὕτω
καὶ ἄνθρωπον μὴ κεκτημένον τι δολερὸν καὶ ἄκανθῶδες. —
Τὸ μὲν ἐγκαλέσαι καὶ ἐπιτιμῆσαι ῥᾶδιον· τὸ δέ, ὅπως τὰ
παρόντα βελτιῶ γίνεται, συμβουλευσαι, τοῦτο φρονήσεω
δεῖται.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Ε΄.

Περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ εἰμὶ καὶ ὄημι.

Τὸ εἰμὶ ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἶον, πάρειμι,
ἄπειμι, πάρεστι, πάρεισι κ.τ.λ.

Φυλάττει δ' αὐτὸν ὅπου τὸ ἀπλοῦν,

- 1) εἰς τὴν ὑποτακτικὴν οἶον, *παρῶ, παρῆς, παρῆ κ.τ.λ.*
- 2) εἰς τὴν ἀπαρέμφατον καὶ τὴν μετοχὴν οἶον, *παρεῖναι, παρών.*
- 3) εἰς τὸν παρατατικὸν καὶ τὸ γ'. ἐνικὸν τοῦ μέλλοντος οἶον, *παρῆν, παρεῖται.*
- 4) εἰς τὸ γ'. πληθυντικὸν πρόσωπον τῆς εὐκτικῆς οἶον, *παρεῖεν.*

Καὶ τὸ φημί ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον οἶον, *ἀπόφημι, σύμφημι, ἀντίφημι.*

Σημ Ἐν τούτοις ἡ ὑποτακτικὴ σχηματίζεται *ἀντιφῶ*, ἡ εὐκτικὴ δὲ *ἀντιφαῖεν κ.τ.λ.*

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἀρχαία. Πανταχοῦ *πάρεστι* καὶ βλέπει πάντα θεός. — Πολυτοῦ ἂν ἄξιον ἦν τὸ πλουτεῖν, εἰ καὶ τὸ χαίρειν αὐτῷ *συνῆν*. — Ἄπας λόγος, ἂν ἀπῆ τὰ πράγματα, μάταιον φαίνεται καὶ κενόν. — Ἐπεὶ ἔληξεν ἡ ἐν Κορωνεῖα μάχη, *παρῆν* θεάσασθαι τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυρμένην, ἀσπίδας δὲ διατεθρυμμένας καὶ δόρατα συντεθραυσμένα. — *Σύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδίκ' εἰρήσθαι* = συμφωνῶ ὅτι δικαίως ἔχουσι ῥηθῆ ταῦτα. — Προσλαμβάνειν δεῖ καθ' ἡμέραν αἰεὶ, ἕως ἂν ἐξῆ μιν θάνειν βελτίονα. — *Παρῆσαν* ἐπὶ τοῦτο τὸ βῆμα. — *Ταρτησίοις νεωτέρω πρεσβυτέρου καταμαρτυρεῖν οὐκ ἐξῆν* = παρὰ τοῖς Ταρτησίοις δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὸν νεώτερον νὰ μαρτυρῆ ἐναντίον τοῦ πρεσβυτέρου. — Τῷ τοῦ κώνωπος καὶ βοῦς μύθῳ χρῆσταιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα ἀδύνατον, δς οὔτε *παρῶν* οὔτε *ἀπῶν* ἐπιβλαβῆς ἢ ὠφέλιμος ἐστίν.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Γ'.

Περὶ αὐξήσεως.

Ἐν τῷ παρατατικῷ, ἀορίστῳ, καὶ ὑπερσυντελικῷ γίνε-
ται ἡ αὐξήσις, ἣτις εἶνε συλλαβικὴ (δηλ. τὸ ῥῆμα αὐξάνε-
ται κατὰ μίαν συλλαβὴν) καὶ συνίσταται εἰς ἕ· οἶον, λέ-
γω-ἔ-λεγον, λύω-ἔ-λυον καὶ χρονικὴ (δηλαδὴ τὸ βραχὺ φω-
νῆεν ἐκτείνεται εἰς μακρὸν)· οἶον, ἔ-γω, ἦ-γον.

Τὰ βραχέα φωνήεντα ἐν τῇ χρονικῇ αὐξήσει ἐκτείνονται
ὡς ἐξῆς,

Τὸ **α** εἰς **η** π.χ. ἀκούω — ἤκουον.

» **ε** » **η** » ἐλευθερῶ — ἠλευθέρωσα.

» **ο** » **ω** » ὀμιλῶ — ὀμίλησα.

» **ι** » **ι** » ἱκετεύω — ἱκέτευον.

» **υ** » **υ** » ὑβρίζω — ὑβρίζον.

Ἐκ τῶν διφθόγγων τρέπονται,

Ἡ **αν** εἰς **ην** π.χ. αὐξάνω — ἠύξανον.

» **οι** » **ω** » οἰκῶ — ὄκονν.

» **αι** » **η** » αἰσθάνομαι — ἠσθανόμην.

Ἄ σ η σ ι ς.

Ἄρχαία. Οἱ Ἀθηναῖοι Σκυρον τὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσον
ἠνδραπόδισαν (ἠνδραποδίζω) καὶ ὄκησαν (οἰκῶ) αὐτοί. —
Σωκράτης τοῦ σώματος αὐτός τε οὐκ ἠμέλει (ἀμελῶ) τοὺς
τε ἀμελοῦντας οὐκ ἐπῆμει (ἐπαινῶ). — Ἐν τοῖς Δράκοντος
νόμοις μία ἄπεισις ὄριστο (ὄρίζω - ὄρισμαι - ὄρισμην) τοῖς
ἀμαρτάνουσι ζημία, θάνατος. — Κώνωψ ἐπὶ κέρατος βοῦς
ἐκαθέζετο (καθίζομαι) καὶ ἠύλει (αὐλῶ). — Ὁ Κάτων ἔλεγε
(λέγω) τῶν νέων μᾶλλον ἀγαπᾶν τοὺς ἐρυθριῶντας ἢ τοὺς

ὠχριῶντας. — Οἱ εὐεργέται τῶν ἀνθρώπων τιμῶν ἠξιώθησαν (ἀξιῶ).

Καθωμιλημένη. Δὲν ἤκουσα (ἀκούω) τὰς φλυαρίας του, ἄλλως ἐγνωρίζου (γνωρίζω) τὸ ὄφειλον (ὀφείλω) νὰ πράξω. — Ὑ(ῦ)βρίσθησαν (ὑβρίζω) ἐν μέσῃ ὁδοῦ ὡς οἱ χυδαίότεροι τῶν ἀνθρώπων. — Ἰ(ι)κέτευσα, (ἴκετεύω) παρεκάλεσα, προσέπεσον εἰς τοὺς πόδας του ἐν τοσοῦτῳ ἐφάνη (φαίνομαι) πρὸς ἐμὲ ἀμείλικτος. — Ἡ διαφορά σας ἐλύθη (λύω), διότι παρενέβη ὁ Δημήτριος, εἰς ὃν μυρίας ὀφείλετε χάριτας. — Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης ηὐξήθη (αὐξάνω) ἐπαισθητῶς. — Κατῶκου (κατοικῶ) μακρὰν καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παράσχω πρὸς αὐτὸν βοήθειάν τινα.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Ζ΄.

Περὶ αὐξήσεως.

(Συνέχεια)

Παρὰ τοὺς ἀνωτέρω κανόνας αὐξάνονται τὰ ἐξῆς:

Τὰ ἄγνυμι, οὐρῶ, ὠθῶ καὶ ὠνοῦμαι λαμβάνουσι συλλαβικὴν αὐξήσιν (ἔαξα, ἐούρου, ἐώθου, ἐωνοίμην).

Τὸ ἐορτάζω καὶ εἰοικα ἐκτείνουσι τὸ β'. φωνῆεν (ἐώρταζου, ἐώκειν).

δ') Τὰ ὄρω, ἀλίσκομαι ἀνοίγω, καὶ οἶνοχοῶ λαμβάνουσι καὶ τὰς δύο αὐξήσεις (ἐώρων, ἐώρακα καὶ σπανίως ἐώρακα ἠλίσκομην, ἐᾶ'λων, ἀνέφρα, ἐωνοχόου).

Τρέπουσι δὲ τὸ εἰς εἰ ἀντὶ εἰς η

Τὰ

ἔχω, ἔλκω, ἔπουμαι, ἔᾶω (ἔᾶ) ἐλίσσω
ἔρω, ἐθίζω, ἐργάζομαι, ἐστιᾶω. —

(εἶχον, εἶλκον, εἰπόμην, εἶων, εἵλισσον, εἶρπον εἶθιζον, εἰοραζόμην, εἰστίω)

Σημ. Κατὰ τὸν ἄνωγέρον ἀυξάνουσι καὶ οἱ ἀόριστοι εἶλον (φελ-ἔφελον—εἶλον) εἶδον (φιδ-νιδεο-ἔφιδον-εἶδον-εἶδον) καὶ εἶμην (τε-ἔ-σέ-μην-εἶμην) δηλ. τὸ εἰ προέκυψεν ἐκ τῆς συνακρίσεως τοῦ εε μετὰ τὴν ἔκπτωσιν τοῦ σ, φ, j, διότι τὸ πάλαι τὰ ῥήματα ταῦτα εἶχον ἐν ἀρχῇ ἐν τῶν συμφώνων τούτων.

Τὰ ῥήματα δύναμαι, βούλομαι καὶ μέλλω τρέπουσιν ἐνίσταται τὴν συλλαβικὴν ἀύξησιν εἰς χρονικὴν (ἐβουλόμην καὶ ἠβουλόμην, ἐδυνάμην καὶ ἠδυνάμην, ἐμελλον καὶ ἠμελλον, πάντοτε ὁμοῦ ἐμέλλησα καὶ ἐδυνάσθη).

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἄρχαία. Κακουργίαι Σωκράτης πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπείχευ (ἀπέχω). — Ἀγησίλαος εἶθιστο (εἶθίζω) φοβούμενος μὲν ἱλαρὸς φαίνεσθαι, εὐτυχῶν δὲ πᾶς εἶναι. — Μίδου τοῦ Φρυγῆος ἔτι νηπίου καθυδόντος μύρμηκες εἰσεῖρπον (ἔρπω) εἰς τὸ στόμα. — Λακεδαιμόνιοι εἰστίωντο (ἔστιω) πάντες ἐν κοινῷ. — Δύο γυναῖκες λαθόμενοι ταιν χερσίν εἶλκόν με (ἔλκω) πρὸς ἐαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς. — Ὅτε εἶλε (αἶρω, ἀόριστος εἶλον) τὴν (Ἡ)θικῶν πόλιν Ἀλέξανδρος, ἀπέδοτο τοὺς ἐλευθέρους πάντας. — Ἀπὸ τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίαις ἐκεῖνος ἐδειξε τὸν Δία καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰοράσατο (εἰοράζομαι) καὶ Μύρων ἐπηνέθη καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη.

Καθωμιλημένη. Δὲν ἠδυνάμην (δύναμαι) νὰ πράξω τι ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν κηδεμόνων σου. — Δὲν εἶχον (ἔχω) ἐννοήσῃ καλῶς τὴν ἔκφρασιν σου, ἄλλως θὰ ἐλάβανες τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν. — Καὶ ἰδοὺ τὸ καταπέτασμα τοῦ οὐρανοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν καὶ τὰ μνη-

μεῖα ἀνεφώχθησαν (ἀνοίγω). — Ὁ παρατατικός τοῦ ῥήματος ἔπομαι σχηματίζεται εἰσόμενῃ καὶ οὐχὶ ἠπόμην. — Χθὲς ἐώοταξεν (ἐορτάζω) ὁ φίλτατος Ἀριστείδης τὰ γενέθλιά του. — Εἰσολαζόμενῃ (ἐργάζομαι) χθὲς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Η'.

Ὅλιγα τινὰ περὶ ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ὁ παρακείμενος, ὁ ὑπερσυντέλικος καὶ ὁ τετελεσμένος μέλλων ἐπαναλαμβάνουσι τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον τοῦ θέματος τῆς ῥίζης μεθ' ἐνός ε' καλεῖται δὲ τὸ τοιοῦτον **ἀναδιπλασιασμός** (λείπω, λε-λειπ, λε λειφ, λέλειφα). Ὁ δὲ ὑπερσυντέλικος πρὸ τοῦ ἐπαναληφθέντος ἀρκτικοῦ συμφώνου τοῦ θέματος λαμβάνει ἕτερον ε' εἶον, λέλυκα, ἐλελύκειν.

Λαμβάνουσι δὲ ἀναδιπλασιασμόν τὰ ῥήματα τὰ ὅποια ἄρχονται ἀφ' ἐνός ἀπλοῦ συμφώνου (λύω-λέ-λυκα), ἐκτός τοῦ ρ, ἢ ἀπὸ δύο συμφώνων, ἐξ ὧν τὸ α' νὰ εἶνε ἄφωνον καὶ τὸ β' ἀμετάβολον (πνέω—πέπνευκα, φροίτω—πέφρικα, γράφω—γέγραφα).

Δὲν λαμβάνουσιν ἀναδιπλασιασμόν ἀλλ' ἀπλῆν αὐξησην (ε).

α') Τὰρχόμενα ἀπὸ γν καὶ τὸ βλαστάνω (γνωρίζω—ἐγνώρικα, βλαστάνω—ἐβλάστηκα).

Σημ. Διφορεῖται τὸ γλύφομαι (ἐγλυμμαι καὶ γέγλυμμαι).

β') Ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ εἰ τὰ ἐξῆς:

λαμβάνω —εἰληφα	λαγχάνω —εἰληχα.
μείρομαι —εἴμαρται,	συλλέγω —συνείλοχα.
λέγω (ῥε)—εἴρηκα,	διαλέγομαι —διεείλεγμαι.

Σημ. α'. Καὶ ἐν τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. τρέπουσι τὸ ε εἰς εἰ τὰ ῥήματα ἐθίζω, ἔλιω κ.τ.λ. περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐν τῷ προηγουμένῳ γυμνάσματι (εἴθικα, εἴλιω κτλ.) πλὴν τοῦ ἔχω (ἔσχηκα).

Σημ. β'. Καί τὰ ῥήματα ὠθᾶ, ὠνοῦμαι, ἄγνυμι, ὄρῶ, οὐρῶ, ἀνοίγω λαμβάνουσι συλλαβικήν κλίσησιν διὰ τοῦ ε (ἔωσαι, ἐώνημαι, κατέαγα, ἐόρακα καὶ ἐόρακα, ἀνέφρα, ἐούρηκα).

Περὶ τὸν κανόνα ἀναδιπλασιάζονται τὰ
 κτῶμαι κέκτημαι καὶ ἔκτιμαι
 μιμνήσκομαι (μνη ρίζ.) μείνῃμαι
 τὰ ὅποια ἄρχονται ἀπὸ δύο ὁμοίων συμφώνων.

Ἄσκησις.

Ἀρχαία. Τὴν πόλιν ἐν ἣ ἂν οἱ πολῖται τοῖς νόμοις μὴ πείθωνται, ἀθλιωτάτην κεκρίκαμεν (κέκρικα-κρίνω). — Ἀλέξανδρος διώκων Δαρεῖον, τὸν Περσῶν βασιλέα, πολλῶν χρημάτων ἐκεκρατήκει (κεκράτηκα-κρατῶ). — Οἱ στρατιῶται τῶν πολεμίων οὐχιλίους διακοσίους ἐζήκοντα πέντε πεφονεύκασι (πεφόνευκα-φονεύω). — Πρὸ τοῦ ἔργου εὖ βεβούλευσο (βεβούλευμαι-βουλεύομαι). — Ζήνων δοῦλον ἐπὶ κλοπῇ ἐμαστίγον· τοῦ δὲ εἰπόντος, εἴμαρτό μοι κλέψαι (μείρομαι — εἴμαρται = εἶνε πεπρωμένον) καὶ δαρῆναι, Ζήνων ἔφη. — Ἔθος ἦν Ἀθηναίοις θάπτειν τοὺς νεκροὺς πρὸς ἀνατολὰς ἐστραμμένους (ἐστραμμαι-στρέφομαι). — Ταῦτα μέμνημαι (μιμνήσκομαι) ἀντίπαις ἐτι ὦν. — Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα καὶ μαιρακιδῶδη τὰ εἰρημένα (εἴρημαι-λέγω). — Ἐβῶων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἐκατέρω, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτηῆσθαι (κέκτημαι κτῶμαι) βούλοίτο ἢ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἄλλοτριῶν ἀντιποιεῖτο. — Πολλὰ ὑμᾶς καὶ κακὰ ὁδ' ἐργασται (ἐργασμαι-ἐργάζομαι) ἀνήρ. — Καὶ ὁ εὐρακῶς μεμαρτύρηκε (ἐόρακα, ὄρῶ) καὶ ἡ μαρτυρία αὐτοῦ ἀληθὴς ἐστι. — Σαρδανάπαλλος ὁ Ἀσσυρίων βασιλεὺς, ἐπειδὴ γυναικιστὶ ἐβεβιῶκει (βεβίωκα καὶ στολήν γυναικεῖαν ἐνεδεδύκει (ἐνδέδουκα), κατέκρυπεν ἐαυτόν.

Σημ. Ἐπειδὴ ἐν τῇ κοινῇ γλώσσει δὲν εἶνε ἐν χρήσει ὁ παρα-

κείμενος καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἰμῆ ἐν περιφράσει (κέκοικα=ἔχω κούνη) δὲν ἐποιησάμεθα χρῆσιν τῆς καθωμιλημένης ἐν τῷ παρόντι γυμνάσματι. Τὸ αὐτὸ δ' ἐπράξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις γυμνάσμασιν.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Θ'.

Περὶ Ἄττικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ.

Τινὰ ῥήματα ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος (α, ε, ο) ἐπα-
ναλαμβάνουσιν ἐν τῷ παρακειμένῳ καὶ τῷ ὑπερσυντέλικῳ
τὰ δύο ἀρκτικά γράμματα τῆς ῥίζης καὶ ἐκτείνουσι τὸ
ἀρκτικὸν φωνῆεν αὐτῆς (ἐγείρω-έγερο-ήγερο-ἐγήγεροκα).

Πρὸς τοῦτοις βραχύνουσι τὴν λήγουσαν τῆς ῥίζης (ἀγειρο-
ἀγερο-ἀγήγεροκα, ἀλειφο ἀλιφο-ἀλήλιφα).

Καλεῖται δὲ ἡ τοιαύτη ἐπανάληψις ἀναδιπλασια-
σμοὺς Ἄττικὸς καὶ λαμβάνουσιν αὐτὸν ῥήματά τινα, ὧν
καταλέγομεν τὰ συνηθέστερα,

ἀγείρω,	ἀγήγεροκα,	ἀγήγερομαι,
ἀκούω,	ἀκήκοα,	—
ἀλείφω,	ἀλήλιφα,	ἀλήλιψμαι,
ἐγείρω,	(ἐγήγεροκα),	ἐγήγερομαι,
ἐλαύνω,	ἐλήλακα,	ἐλήλαμαι,
ἐλέγχω,	—	ἐλήλεγμαί,
ἐπέω,	ἐπήμεικα,	—
ἐρείδω,	ἐρήρεικα,	ἐρήρεισμαι,
ἐροχουαί,	ἐρήλυθα,	—
ἐσθίω,	ἐδήδοκα,	ἐδήδεσμαι,
ὄζω,	ὄδωδα,	—
ὄλλυμι,	ὄλώλεκα,	(ὄλωλα),
ὄμνυμι,	ὄμώμοκα,	ὄμώμοται,
ὄρω,	ὄπωπα,	—
ὄρύσσω,	ὄρώρουχα,	ὄρώρουγμαί,
ὄφρω,	ἐνήνοχα,	ἐνήνεγμαί.

Ἀσκῆσις.

Ἀρχαία. Οὐκ ἀκήκοας (ἀκήκοα-ἀκούω) ὡς οἱ τέττιγες ὄντες ἄνθρωποι τὸ παλαιὸν εἰς ὄρνιθας μετέβαλον; (= μετεβλήθησαν). — Ὁμώμοκεν ὁ δικαστῆς (ὄμνυμι-ὀμώμοκα) δικάσειν κατὰ τοὺς νόμους. — Ὡσπερ οὖν διὰ τούτων ἤρθη μέγας, οὕτως ὀφείλει διὰ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ καθαιρεθῆναι πάλιν, ἐπειδὴ πάνθ' ἕνεκα ἑαυτοῦ ποιῶν ἐξελήλεγμαι (ἐξελέγωμαι-ἐξελέγω). — Ταῦτα θαυμάζω, καὶ ἔτι πρὸς τούτοις εἰ μηδὲ εἰς ὑμῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δύναται λογίσασθαι πόσον πολεμεῖτε χρόνον Φιλίππῳ καὶ τί ποιοῦντων ὑμῶν ὁ χρόνος διελήλυθεν (διελήλυθα-διέρχομαι) οὗτος. — Οἷα πεποιήκας, ὧ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας (ἀπολώλεκα-ἀπόλλυμι) τὰ ἐν τῇ γῆ ἅπαντα. — Ὅσμη κέδρου ἀνά τὴν νῆσον ὀδώδει (ὀδώδα-ὄζω). — Λύπη πᾶς ἐλήλαται (ἐλήλαμαι-ἐλάυνω) κακῆ. — Ἐγγος διὰ θώρακος ἠρείρηστο (ἐρήρην-ἐρείδω) = εἶχεν εἰσῶση εἰς τὸν θώρακα ἢ λόγχη. — Ὠχωκ' ὄλωλα (ὄλωλα-ὄλλυμι), διαπεπόρθημαι, φίλοι = Ἐφανίσθη, ἀπώλεσθη, ἐντελῶς κατεστράφη, ὧ φίλοι. — Οὐκ ἐγήγεροται (ἐγήγερομαι-ἐγείρομαι) ἐν γεννηταῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Ι'.

Ἀϋξήσις καὶ ἀναδιπλασιασμὸς τῶν συνθέτων.

Τὰ σύνθετα ἐκ προσθέσεων ῥήματα καὶ τὰ παρασύνθετα (1) αὐξάνονται καὶ ἀναδιπλασιάζονται ἔσθην ὄηλ. ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ῥήματος (συμβουλεύω - συνεβούλευον-συμβεβούλευκα, παρανομῶ — παρενόμουν — παρανενόμηκα.

(1) Παρασύνθετα λέγονται τὰ ἐκ συνθέτων παραγόμενα· οἷον, παρανομῶ ἐκ τοῦ παράνομος, ξαγραφῶ ἐκ τοῦ ζωγράφος.

Τὸ τελικὸν φωνῆεν τῶν προθέσεων ἐκθλίβεται, (κατα·βάλλω·
κατ·έβαλλον, παρὰ ἔχω·παρ·εἶχον)· φυλάττουσι δ' αὐτὸ αἱ
προθέσεις πρὸ καὶ περὶ (προλέγω - προέλεγον - προὔλεγον,
περιλαμβάνω - περιελάμβανον, προτίθεμαι - προετιθέμην -
προὔτιθέμην).

Αὐξάνονται ἔξωθεν παρὰ τὸν κανόνα.

Τὰ σύνθετα.

ἀμφιέννυμι. (ἡμφιέννυ)	ἐπίσταμαι, (ἡπιστάμην)	καθέζομαι, (ἐκαθεζόμεν)
καθίζω, (ἐκάθιζον καὶ καθίζον)	κάθημαι, (ἐκαθήμην)	καθεύδω, (ἐκάθευδον καὶ καθηῦδον).
ἐκκλησιάζω, (ἡκκλησίαζον καὶ ἐξεκκλησίαζον)		ἐπειγώ. (ἡπειγόμεν)

Τὰ παρασύνθετα.

ἐμπολῶ, (ἡμπόλου)	ἐμπεδῶ, (ἡμπέδουν)	ἐναντιοῦμαι, (ἡναντιούμεν)
-----------------------------	------------------------------	--------------------------------------

καὶ τὸ **ἐγγυῶ,** ἡγγύων.

Εὐρίσκεται ὁμοῦ καὶ ἐγγύημαι καὶ ἐνηντίωμαι.

Σημ. Τὰ ῥήμ. ἀμφισβητῶ, παροινῶ, ἐπανορθῶ, διακονῶ, ἐνοχλῶ,
ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἀμφιγνοῶ, ἀντιδικῶ, ἀντιβολῶ, αὐξάνονται
καὶ πρὸ τῆς προθέσεως καὶ μετὰ τὴν πρόθεσιν (ἐπηνώρθουν, ἡνώ-
χλου, ἡμφεσβήτου, ἡντεβόλου, ἡντεδικίου, κ.τ.λ.)

Τὰ παρασύνθετα, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον συνθετικὸν δὲν
εἶναι πρόθεσις, αὐξάνονται ὡς ἀπλᾶ οἶον,

ἀθυμῶ, (ἡθύμουν)	δυστυχῶ, (ἐδυστύχουν)	οἰκοδομῶ. κ.τ.λ. (ᾠκοδόμουν)
----------------------------	---------------------------------	--

Τὸ δὲ **δυσσαρεστῶ** μεταγενέστερον αὐξάνεται ἔσωθεν
(δυσσαρέστουν).

Τὰ ἐκ τοῦ **ευ** παρασύνθετα, ἐὰν μὲν ἄρχωνται ἀπὸ βραχέος φωνήεντος, αὐξάνονται καὶ ἀναδιπλασιάζονται μετὰ τὸ **ευ** (εὐδοοῦμαι-εὐωδοῦμαι), ἐὰν δὲ μετὰ τὸ **ευ** ὑπάρχη μακρὸν φωνήεν ἢ σύμφωνον, δὲν αὐξάνονται, οὐδ' ἀναδιπλασιάζονται, ἐκτός τινων ἄτινα τρέπουσιν ἐνίοτε τὸ **ευ** εἰς **ηυ** (εὐτυχῶ — ἠτύχουν, εὐφραίνομαι — ἠφραινόμεν, εὐδαιμονῶ, εὐπορῶ, εὐλαβοῦμαι, εὐδοκιμῶ, εὐδαιμονίζω κ.τ.λ.) Τὸ εὐεργετῶ ἐν τούτοις διαφορεῖται εὐηργέτουν καὶ εὐεργέτουν κ.τ.λ.

Ἄ σ κ η σ ι ε.

Ἄρχαία. Ἡ μουσικὴ ὀξεῖς ἄμα καὶ βραεῖς, μακροὺς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφοροῖς φωναῖς μίαν ἀπετέλεσεν (ἀποτελῶ - ἀπιτέλεσα) ἁρμονίαν. — Σωκράτης ἰμάτιον ἠμφίεστο (ἠμφίεσμαι, ἀμφιέννυμι) οὐ μόνον φῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θέρος καὶ χειμῶνος. — Τὸ τῆς Ἀθηναεῖς ἄγαλμα Φειδίας μὲν κατασκευάσας, (κατασκευάζω) Περικλῆς δὲ ὁ Ἐκνθίππου κατασταμένος (καθεστήκως) ἦν ἐπιμελητής. — Κώνωψ ἐπὶ κέρατος βοῦς ἐκαθέζετο (ἐκαθεζόμην, καθέζομαι) καὶ ἠΐλει. — Διογένης ἰδὼν τοξότην ἀφυσὰ παρὰ τὸν σκοπὸν ἐκάθισεν (καθίζω) εἰπὼν «ἴνα μὴ πληγῶ.» — Παλαιστρα νεωστὶ ὠκοδομημένη (ὠκοδόμημαι-οἰκοδομῶ). — Πᾶσιν ἠπίστατο (ἐπίσταμαι) μείλιχος εἶναι = ἦτο ἐπιτήδειος, ἐγνώριζε νὰ εἶνε πρὸς πάντας γλυκὺς, ἤπιος κ.τ.λ. — Τὰ θεῖα, τὰ τ' ὄντα καὶ μέλλοντα πάντ' ἠπίστατο. — Μεγάλαις ἐπαίρεται εὐτυχίαις, ἃς ἔμπροσθεν εὐτύχησε (εὐτυχῶ). — Ζῶντες τοὺς ἐκυτῶν ἠΐφραϊνον (εὐφραίνω) δι' ἀρετήν. — Οὐκ ἠμπεσβήτησε (ἀμπεσβητῶ) μὴ ἔχειν = δὲν ἠρνήθη τὴν κατῆσιν. — Τίνας οὖν, ἔφη, ὑπὸ τίνων εὐροίμεν ἂν μείζονα εὐεργετημένους (εὐεργέτημαι καὶ εὐεργέτημαι) ἢ

παιδας ὑπὸ γονέων ; — Καί τι καὶ εὐηργέτηται (εὐηργέ-
τημι καὶ εὐεργέτημι) ὑπ' ἐμοῦ.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΙΑ΄.

Ῥήματα φωνηεντόληκτα.

Τὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα εἶνε ἀσυναίρετα (ὡς τὰ ἔχοντα
χαρακτῆρα ι, υ ἢ διδύβογγον' οἶον, χροῖω, ἰσχύω, ἀκούω)
καὶ συνηρημένα (ὡς τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα α, ε, ο' οἶον,
τιμάω ᾠ, ποιέω-ᾠ, δηλόω-ᾠ, διὸ καὶ τρεῖς εἶνε αἱ συζυγίαι
τῶν περισπωμένων).

Ὁ ἐνεργητικὸς πρᾶκείμενος τῶν φωνηεντολήκτων ἔχει
πάντοτε χαρακτῆρα κ' οἶον, λύω, λέλυκα—τιμῶ, τετίμηκα
— δηλῶ, δεδήλωκα.

Ὅταν εἰς τὸ θέμα τῶν φωνηεντολήκτων προστεθῇ κατάλη-
ξις συμφώνου ἀρχομένη, τότε ὁ χαρακτῆρ ἐκτείνεται ὡς
ἀπὸ ἐξῆς,

τὸ	α	εἰς	π
»	ε	»	π
»	ο	»	ω
»	ι	»	ι
»	υ	»	υ

οἶον, τιμάω μελ. τιμήτω, ποιέω, ποιήσω, δηλόω, δη-
λώσω.

Πότε δὲν ἐκτείνεται τὸ φωνῆεν ;

α) Ὅταν πρὸ τοῦ α ὑπάρχη ϑ, ι, ε, ο δὲν τρέπεται
τὸ α εἰς η ἀλλ' ἐκτείνεται εἰς α' οἶον περᾶω, περᾶ'σω, ἐπέ-
ρῃσα—ἀνιάω, ἀνιᾶ'σω — ἐάω, εἴησα — ἀκροάομαι, ἀκροᾶ'-
σομαι.

Σημ. Τὰ *χράω*, (=χρησιμοδοτῶ) *χράομαι* (=μεταχειρίζομαι) καὶ *τιτράω* (=τρυπῶ) κλίπερ ἔχοντα ρ πρὸ τοῦ α τρέπουσι τὸ α εἰς η. οἶον, *χρήσω*, *χρήσομαι*, ἔτρησα.

Ἄ σ η σ ι ε.

Ἀρχ. Μὴδέποτε φρονήσης (φρονέω) ἐπὶ σεαυτῷ μέγα, ἀλλὰ μὴδὲ καταφρονήσης (καταφρονέω) σεαυτοῦ. — Τοῦ Διονυσίου λέγοντος πρὸς Ἀρίστιππον οὐδὲν ὠφέλημα (ὠφελέω) ὑπὸ σοῦ ἀληθῆ λέγεις· εἰ γὰρ ὠφέλησο, ἐπέπαυσο ἂν τῆς τυραννίδος. — Ἄν νέος πουήσης (πονέω), γῆρας ἐξείς εὐθελές. — Ἀριστοτέλης ἐρωτηθεὶς τί τῶν ζώων κάλλιστον; ἔφη ἄνθρωπος τὴν ψυχὴν παιδεῖα κεκοσμημένος (κοσμέω). — Ὁ νοσῶν, ἂν ἀγανακτῆ ὅτι νοσεῖ, δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον νοσήσει (νοσεῶ). — Οὔτε ἔππῳ χωρὶς χαλινοῦ, οὔτε πλοῦτῳ χωρὶς λογισμοῦ δυνατὸν ἀσφαλῶς χρῆσασθαι (χράεσμαι). — Κύων κρέας φέρων ποταμὸν διέβαινε· θεασάμενος (θεάομαι) δὲ τὴν ἑαυτοῦ σκιάν ἐπὶ τοῦ ὕδατος ὑπέλαβεν ἕτερον κύνα εἶναι μείζον κρέας κατέχοντα.

Καθωμ. Ἐδήλωσα (δηλώω) ὅτι θὰ μείνω καὶ ἔννοεῖς κάλῳς, ὅτι ὀφείλω νὰ τηρήσω (τηρέω) τὸν λόγον μου. — Εἶσαι φίλε μου τετυφωμένος (τυφώω) καὶ ἔνεκεν τούτου πάντες ἀποφεύγουσι τὴν συναναστροφὴν σου. — Ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς γονεῖς του, εἰς οὓς ὀφείλει τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τίνα ἄλλον δύναται ν' ἀγαπήσῃ (ἀγαπάω); Μετέβημεν προχθῆς εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀγίας Εἰρήνης καὶ ἠκροασάμεθα (ἠκροάομαι) τῆς θείας λειτουργίας. — Οὐδὲν ἴσχυσε νὰ τον μεταπίσῃ. — Ὁ Κόνων τοὺς Ἕλληνας ἠλευθέρωσε (ἐλευθερώω) καὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως ἀνῶρθωσε (ἀνορθώω). — Ἡ σφαῖρα διέτρησε (τιτράω) τὸν ἀριστερὸν πνεῦμονα.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΙΒ'.

Ῥήματα φωνηεντόληκτα.

Πότε δὲν ἐκτείνεται τὸ φωνῆεν;

(Συνέχεια).

β') Τινὰ ῥήματα φυλάττουσι τὸ ῥιζικὸν φωνῆν ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις βραχὺ τὰ συνηθέστερα τούτων εἶνε τὰ ἐξῆς.

Ἐκ τῆς συζυγίας τῶν εἰς **άω** τὰ
γελῶ, ἐρῶ, θλῶ, κλῶ, σπῶ, ἐλαύνω (θεμ. ἐλαῖ), ἰλάσκομαι (θεμ. ἰλαῖ) χαλῶ.

Ἐκ τῆς συζυγίας τῶν εἰς **έω** τὰ
ξέω, ξέω, τρέω, ἀλῶ, ἀρκῶ, ἐμῶ, τελῶ, αἰδοῦμαι, ἀκοῦμαι, ἀρέσκω (θεμ. ἀρε).

Ἐκ τῆς συζυγίας τῶν εἰς **όω** τὰ
ἀρῶ, ὕμνουμι (θεμ. ὕμο).

Σημ. Ἐπ' ἴσης καὶ τὰ ἀνώω, ἀρύω, μεθύω, ἐλκιάω, πτύω.

γ') Τινὰ ῥήματα (αἰνῶ, αἰρῶ, καλῶ, δέω-δέω (δένω), ποθῶ, πίνω (θεμ. πι), εὐρίσκω (θεμ. εὔρε) καὶ δίδωμι (θεμ. δε) ἐν ἄλλοις μὲν χρόνοις ἐκτείνουν τὸ φωνῆεν ἐν ἄλλοις δὲ φυλάττουσιν αὐτό.

Σημ. Ἐπ' ἴσης καὶ τὰ δάω, θύω, λύω.

Τὰ φωνηεντόληκτα τὰ φυλάττοντα τὸ χαρακτηριστικὸν φωνῆεν βραχὺ καθ' ἅπαντας τοὺς χρόνους προσλαμβάνουσι **θ** πρὸ τῆς χρονικῆς καταλήξεως τοῦ παθητικοῦ μέλλοντος, ἀοριστου, παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικου οἷον, γελασθήσομαι-εγελάσθην, τετέλεσμαι-έτετελέσμεν, ἀρκεσθήσομαι-ἤρκέσθην, ἤρκεσμαι-ἤρκεσμεν.

Σημ. Ἐξαιροῦνται τὰ ἀρω, ἐμῶ, ἐλαύνω· οἶον, ἠρόθην, ἐξηλά-
θην. Τὸ δὲ ὄμνημι διαφορεῖται· οἶον, ὁμοσθήσομαι ἀλλ' ὠμόθην.

Κατ' ἀναλογίαν λαμβάνουσι σ καὶ τὰ σείω, πλέω,
ἄχθομαι (ἀχθεῖς), παλαίω, πταιῶ, ψαύω, γινώσκω, κελεύω,
ἀκούω, κυλίω καὶ ἄλλα τινά.

Ἄ σ κ η σ ι ε.

Ἄρχαία. Οἱ στρατιῶται πρὸς τοὺς πολεμίους πορεύεσθαι
ἐκελεύεσθησαν (κελεύω). — Οἱ Φοίνικες τοῖς Ἕλλησι τὰ
γράμματα παραδεδώκασι. — Τὸ κλέος, οἶον παρέδοσαν οἱ
πατέρες, τοιοῦτο καὶ παισὶν ἐμοῖς παραδώσω. — Ἐν νέῳ σώ-
ματι ὅταν τις τὴν παιδείαν γενναίαν ἐναρόση = καλλιεργ-
γήσῃ, (ἐναρώ) ζῆ τοῦτο καὶ θάλλει διὰ παντὸς τοῦ βίου. —
Ὁ μέλλεις πράττειν, μὴ πρόλεγε· ἀποτυχῶν γὰρ γελασθή-
σει (γελα). — Οὐκ ἤρκεσε (ἄρκε) τῷ θεῷ τοῦ σώματος τοῦ
ἀνθρώπου μόνου προνοηθέναι, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν κρ-
τίστην τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσεν. — Αἱ Γοργόνες ὑπὸ Περσέως
κατεπολεμήθησαν, καθ' ὃν καιρὸν ἐβασίλευεν αὐτῶν Μέ-
δουσα, τὸ δὲ τελευταῖον ὑφ' Ἡρακλείους ἄρδην ἀνηρέθησαν
(ἀναίρω αἶρε).

Καθωμιλημένη. Ἡ Σπάρτη ἐσεισθη (σειώ) ποτὲ δεινῶς
ὑπὸ σεισμοῦ. — Χθὲς ἐτελέσθη (τελεῖ) ἐν τῷ ναῷ τῆς Μη-
τροπόλεως μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν κατὰ τὰς τελευταίας
μάχας πεσόντων Ἑλλήνων. — Ἡ χλοισινὴ παράστασις
τῆς ἐκλογῆς τοῦ δημάρχου δὲν μοι ἤρεσε, (ἀρέσκω-
ἄρε) διότι οἱ ἠθοποιοὶ δὲν εἶχον μελετήσῃ καλῶς τὰ μέρη
των. — Προσεκλήθη (προσκληθῶ-καλε) δις καὶ ἐν τούτοις
δὲν ἠθέλησα νὰ μεταβῶ. — Ἐνεκα τῆς πράξεώς του ταύτης
ἐκάλεσα (καλε) αὐτὸν καὶ τον ἐπέπληξ. — Ἐπηνέθη (αἶνε)
κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμόν, καίτοι τὸ ἔργον του εἶνε
ἀνάξιον προσοχῆς. — Ἡ Εὐρώπη εὐρέθη (εὔρε) πρὸ τε-

τελεσμένου γεγονότος καὶ ἠναγκάσθη νὰ προσποιηθῆ ἀδιχοφορίαν. — Φοβερός ἠκούσθη (ἀκούω) κρότος τὴν νύκτα τῆς χθές.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΙΓ'.

Ἀφωνόληκτα ῥήματα.

Ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος τῶν ἀφωολήκτων ἔχουσι χαρακτῆρα.

ϕ (ὅταν ὁ ἐνεστὼς ἔχη χειλόφωνον — π — β — φ)

χ (ὅταν ὁ ἐνεστὼς ἔχη οὐρανισκόφωνον — κ — γ — χ)

κ (ὅταν ὁ ἐνεστὼς ἔχη ὀδοντόφωνον — τ — δ — θ)

οἶον, τρίβω, τέτριφα — πλέκω, πέπλεχα — πείθω, πέπεικα.

α') Τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα χειλόφωνον σχηματίζουν τὸν ἐνεργητικὸν μέλλοντα εἰς **ψω**, τὸν ἐνεργητικὸν ἀόριστον εἰς **ψα**, τὸν παθητικὸν ἀόριστον εἰς **ϕθην**, τὸν παθητικὸν μέλλοντα εἰς **ϕθήσομαι**, τὸν παθητικὸν παρακείμενον εἰς **μαι**· οἶον, λείπω — λείψω — ἔλειψα — ἐλείφθην — λειφθήσομαι — λέλειμαι.

β') Τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα οὐρανισκόφωνον σχηματίζουν τὸν ἐνεργητικὸν μέλλοντα εἰς **ξω**, τὸν ἐνεργητικὸν ἀόριστον εἰς **ξα**, τὸν παθητικὸν ἀόριστον εἰς **χθην**, τὸν παθητικὸν μέλλοντα εἰς **χθήσομαι** καὶ τὸν παθητικὸν παρακείμενον εἰς **μαι**· οἶον, ἄρχω — ἀρξω — ἤρξα — ἤρχθην — ἀρχθήσομαι — ἤρμαι.

γ') Τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα ὀδοντόφωνον σχηματίζουν τὸν ἐνεργητικὸν μέλλοντα εἰς **σω**, τὸν ἐνεργητικὸν ἀόριστον εἰς **σα**, τὸν παθητικὸν μέλλοντα εἰς **σθήσομαι**, τὸν παθητικὸν ἀόρ. εἰς **σθην** καὶ τὸν παρακείμενον εἰς **μαι**· οἶον, πείθω — πείσω — ἐπεισα — πεισθήσομαι — ἐπείσθην — πέπειμαι.

Ἀ σ κ η σ ι ς .

Ἀρχαία. Ἰφικράτης ὄνειδιζόμενος εἰς δυσγένειαν· ἐγὼ ἄρξω, (ἄρχω) εἶπε, τοῦ γένους. — Οὐδαὶς ἐμὲ πείσει, (πείθω) ὡς ἔστιν ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης κερδαλεώτερον. — Ἐν τῇ κατὰ τῶν Γιγάντων μάχῃ Ἀθηναῖ Ἐγκελάδω φεύγοντι Σικελίαν ἐπέριψε (ἐπιρρίπτω—θεμ. ρίπ) τὴν νῆσον. — Τὰ σπουδαῖα μελέτα καὶ ἂν τι παρηγμακῶς (παρκαμάζω) μανθάνης μὴ αἰσχύνου· βέλτιον γὰρ ὀψιμαθῆ καλεῖσθαι ἢ ἀμαθῆ. — Πρέσβεις περὶ εἰρήνης εἰς Ἀθηναῖοι εἰς Σπάρτην ἐπεμψαν (πέμπω). — Ῥώμη ἐκτίσθη (κτίζω) ἔτει τρίτῳ τῆς ἑκτῆς Ὀλυμπιάδος. — Ἐνιοὶ λέγουσιν Ὅμηρον πολὺν χρόνον ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ διατρίβειν (διατρίβω). — Οἱ δεῖλοι τὸν θάνατον ὡς ἐσχάτην συμφορὰν πεφοβήσασιν (φοβέω).

Καθῶμ. Τέτριμμαι εἶναι ὁ παθητικὸς παρακείμενος τοῦ τρίβω, βέβρογμαι τοῦ βρέγω, καὶ πέπεισμαι τοῦ πείθω. — Ἐπραξα (πράττω) πᾶν ὅ,τι ἠδυνάμην νὰ πράξω ὥστε δὲν ἔχεις δίκαιον νὰ παραπονῆσαι ἐναντίον μου. — Ἐπίσθην (πείθω) τέλος πάντων, ὅτι εἶχες ἀφορμὰς νὰ ἐνεργήσης ἐν τῇ παρούσῃ ὑποθέσει, ὡς ἐνήργησας. — Τὸ ταχυδρομεῖον ἀναχωρεῖ μετὰ πέντε λεπτά, καὶ ἐν τοσούτῳ ἐγὼ δὲν ἔγραψα (γράφω) εἰσέτι τὴν ἐπιστολήν. — Χθὲς ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου ἀνέγνωσε τὴν λογοδοσίαν τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πεπραγμένων (πράττω).

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΙΔ'.

Ἀφωνόλογα ῥήματα.

(Συνέχεια).

Τὰ ῥήματα ἐσθίω, κλέπτω, ξέμπω, στρέφω, συλλέγω, τρέπω, τρέφω καὶ φέρω τρέπουσιν ἐν τῷ ἐνεργ. παρακει-

μένω, καὶ ὑπερσυντελίκω τὸ ε τοῦ θέματος εἰς **ο** οἶον ἐδή-
δοκα, (θεμ. ἐδε) κέκλοφα, πέπομφα, ἔστροφα, συνείλοχα,
τέτροφα, ἐνήνοχα ✓

Τὰ ῥήματα στρέφω, τρέπω καὶ τρέφω τρέπουσιν ἐν τῷ
παθητικῷ παρακειμένω, καὶ ὑπερσ. παθητ. ἄορ. **β**. καὶ μέλ.
τὸ ε εἰς **α** οἶον, ἐστράφην—τέτραμμαι—τραφήσομαι κ.τ.λ.

Τὰ ῥήματα κλέπτω καὶ πλέκω ἐν τῷ παθ. ἄορ. **β**. καὶ
μέλλοντι τρέπουσι τὸ ε εἰς **α** οἶον, κλαπήσομαι, ἐκλόπην,
ἐπλάκην κ.τ.λ.

Σημ. Τοῦ πλήτω ὁ παθητικὸς ἄοριστος **β**. καὶ μέλλον εἶνε ἐπλή-
γην, πληγήσομαι, συντιθέμενος ὁμως γίνεται ἐξεπλάγην, ἐκπλαγή-
σομαι, κατεπλάγην κ.τ.λ.

Ὁ **β**. ἐνεργ. παρακειμένος τῶν ἀφωνολήκτων τρέπει τοῦ
θέματος τὸ **α** εἰς **η**, τὸ ε εἰς **ο** καὶ τὸ εἰ εἰς **οι** οἶον,
λέληθα, (λαθ-ληθ) τέτοκα (τεκ-τοκ) λέλοιπα (λειπ-λοιπ).

Τὰ εἰς **ιζω** ὑπερδισύλλαβα σχηματίζουσι συνηρημένον
μέλλοντα ἐνεργητικὸν καὶ μέσον εἰς **ω** καὶ **οῦμαι** οἶον,
νομίζω, (ρίζ. νομιῶ.) νομιῶ, νομιοῦμαι.

Σημ. Καὶ τὸ βιβάζω καὶ ἐξετάζω σχηματίζουσιν ὁμοίως εἰς **ω**
καὶ **οῦμαι** τοὺς μέλλοντας οἶον, βιβῶ—βιβῶμαι—ἐξετῶ.

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἀρχαία. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐτρόφησαν (τρέφω) ἐν
σκληροῖς ἤθεσιν. — Οἱ Πέρσαι ἤκον παμπληθεὶ στόλῳ
ὡς ἀφανιοῦντες (ἀφανίζω) τὰς Ἀθήνας. — Νομιοῦμεν
(νομίζω) ὁμοίως ἀσεβεῖν τοὺς τε τὰ ψευδῆ λέγοντας
περὶ θεοῦ καὶ τοὺς πιστεύοντας αὐτοῖς. — Τῇ Θεμι-
στοκλέους βουλῇ καὶ γνώμῃ πεποιθότες (πείθω) οἱ Ἀθη-
ναῖοι τὴν πόλιν κατελεοίπεσαν. — Οἱ φῶρες (κλέπτει) τὰ
χρήματᾶ κεκλόφασιν (κλέπτω). — Οἱ πολέμιοι τὴν πόλιν ἀνα-

τετρόφασι (ἀνατρέπω). — Οἱ βάρβαροι καταπλαγέντες (καταπλήσσω) ἀνεχώρησαν.

Καθωμιλημένη. Προχθὴς ἐκλάπησαν (κλείπτω) δύο χιλιάδες ὀρχυμῶν ἐκ τινος οἰκίας παρὰ τὸ Πολυτεχνεῖον κειμένης. — Συνεπλάκησαν (τυμπλέκω) χθὴς σῶμα στρατοῦ τακτικοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ ληστρική συμμορία ἀφ' ἑτέρου· ἡ δὲ συμπλοκή ὑπῆρξε φονικωτάτη. — Ἐπλήγη (πλήττω) βαθέως ἡ καρδία μου ἐπὶ τῷ ἀνεπανορθώτῳ τούτῳ δυστυχίματι. — Ἐξεπλόγη (ἐκπλήττωμαι) μεγάλως δ. ἀ τὴν ὄλως ἀπρόοπτον ταύτην ἐχθασιν τῆς ὑποθέσεως — Τὸν ἀγαπῶ πολ', διότι συνανειτρόφημεν (συνανατρέφω) ἐπὶ δωδεκαετίαν ὀλίκληρον ἐν τῷ σχολείῳ.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΙΕ'.

Ὑγρόληκτα ὄνυματα.

Τὰ ὑγρόληκτα σχηματίζουσι τὸν μὲν ἐνεστῶτα καὶ παρατατικὸν ἐκ τοῦ μακρολήκτου θέματος, τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἐκ τοῦ βραχυλήκτου οἶον, φαίνω. μελ. φανῶ, στέλλω — στελῶ, φθείρω — φθερῶ κ.τ.λ.

Ὁ μέλλον τῶν ὑγρολήκτων σχηματίζεται περισπωμένως οἶον, μένω — μενῶ, τείνω — τεनῶ, κρινῶ — κρινῶ κ.τ.λ.

Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσος ἀόριστος α' τῶν ὑγρολήκτων σχηματίζονται ἄνευ **σ**· ἐκτείνεται δὲ τὸ βραχὺ φωνῆεν τοῦ θέματος ὡς ἐξῆς· τὸ **α** εἰς **η**, τὸ **ε** εἰς **ει** καὶ τὸ **ι** καὶ **υ** εἰς **ι** καὶ **υ**· οἶον, τείνω — (τεν) τεनῶ, φαίνω (φαν) ἔφηνα, κρινῶ (κρίν) ἔκρινα, πλύνω (πλῦν) ἔπλυνα.

Σημ. Τὰ **εις** **ιαίνω** καὶ **φαίνω**, καὶ τινὰ τῶν εἰς **αἶνω** (ισχνάινω, κερδαίνω, κοιλαίνω, λευκαίνω, ὀργαίνω) ἐκτείνουσι τὸ **α** βραχὺ εἰς **α** μακρὸν οἶον, ἰσχνάνα, ἐμιῶνα. Τὰ δὲ **σημαίνω** καὶ **καθαίρω** διφοροῦνται οἶον, ἐσήμηνα καὶ ἐσήμανα κ.τ.λ.

Ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τῶν ὑγρολήκτων ἔχει χαρακτῆρα **κ**· οἶον, ἔσταλκα, ἔψαλκα κ.τ.λ.

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἀρχαία. Σωκράτης λοιδορούμενος οὐκ ἐχαλέπηεν (χαλεπαίνω) οὐδ' ἐν θεάτρῳ λοιδορηθεὶς ἠγαννάκει. — Ἐρομένου τινός, ὅποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; περίμεινον, ἔφη, κακεῖθεν σοὶ ἐπιστελῶ (ἐπιστέλλω). — Κρεῖττόν ἐστι μικρόν τι εὖ ἢ πολλὰ μὴ ἰκανῶς περᾶναι (περαίνω — ἐπέρᾶνα). — Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰς στενωποὺς οἴνῳ πολλῷ ἔφραναν (φραίνω). — Χαλεπόν ἐστι διακρίναι (διακρίνω — διέκρινα) τὸν κόλακα καὶ τὸν φίλον. — Οὔτος μάλιστα πάντων φιλοπάτωρ ἐστίν, ὅστις μηδὲν λυπήσει τὸν πατέρα καὶ πλεῖστα εὐφρανεῖ (εὐφραίνω). — Ἡρακλῆς τῶν πελωρίων καὶ τῶν κκυόργων ἐκάθηρε (καθαίρω) γῆν καὶ θάλατταν.

Καθωμιλημένη. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἐμάρανε (μαραίνω) τὸν ζῆλόν μου καὶ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ θυνηθῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐργασίαν μου. — Σοὶ ἀπέστειλα (ἀποστελλω) καὶ τοὺς δύο τόμους τοῦ συγγράμματος, ὥστε δὲν παρέβην τὴν ὑπόσχεσίν μου. — Ἀγγελῶ ἀποβαλῶ, τευῶ, εἶνε οἱ ἐνεργητικοὶ μέλλοντες τῶν ῥημάτων ἀγγέλλω, ἀποβάλλω, τείνω. — Ἡ τοιαύτη μεταβολὴ τῶν πραγμάτων ἐνέβαλέ (ἐμβάλλω) μοι τὴν σκέψιν ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὴν πολιτικὴν. — Δὲν ἐκρίνατε (κρίνω — ἐκρίνα) καλῶς τὰς περιπτώσεις ἄλλως ὄλως διάφορον θὰ ἐπήρχετο ἀποτέλεσμα.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΙΣ'.

Ἵγρολόηκτα ῥήματα.

(Συνέχεια).

Ὁ β' παρακείμενος τῶν ὕγρολόηκτων τρέπει τοῦ θέματος

τὸ α εἰς η, τὸ ε εἰς ο καὶ τὸ ζ εἰς τ· οἶον, φαίνω (φην) πέφνηα, κτείνω (κτεν) ἔκτονα.

(Τὰ ἔχοντα θέμα μονοσύλλαβον καὶ ῥιζικὸν φωνῆεν ε ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ παθητικῷ παρακειμένῳ καὶ ὑπερσυντελικῷ, ἐν τῷ παθητικῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ ἀορίστῳ καὶ μέλλοντι τρέπεται τὸ ε εἰς α· οἶον, στέλλω (στελ) ἐστάλην ἔσταλα, ἔσταλμαι—τείνω (τεν), τέτακα, τέταμαι—φθείρω (φθερ) ἐφθαρκα, ἐφθαρμαι, ἐφθάρην, φθαρήσομαι.)

Τὰ ῥήματα κλίνω, κρίνω καὶ πλύνω πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων χρονικῶν καταλήξεων ἀπεβάλλουσι τὸ ν καὶ κλίνονται ὡς τὰ φωνηεντόληκτα· οἶον, κρίνω, κριθήσομαι, κέκρι-κα, κέκρι-μαι,—πλύνω, πλῦθήσομαι, ἐπλύθην, πέπλυμαι κ.τ.λ.

Τῶν λοιπῶν δὲ εἰς νω ῥημάτων τὸ ν πρὸ μὲν τοῦ μ τρέπεται εἰς σ (φαίνω—πέφασμαι) πρὸ δὲ τοῦ σ καὶ τ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ μένει ἀμετάβλητον (πέφασαι—πέφασται, ἐπέφασσο—ἐπέφαστο).

Σημ. Σπανίως ἀφομοιοῦται παρ' Ἀττικοῖς· οἶον, παρώξυμμα (ὀξύνω), ἤσχυμαι (ἰσχύω), ἀπεξήραμαι (ἀποξηραίνω).

Ἐκ τῶν ἔχόντων χαρακτῆρα ν παρακειμένον ἐνεργητικὸν ἔχουσι μόνον τὰ κρίνω, τείνω καὶ φαίνω· οἶον, κέκρικα, τέτακα, πέφαγκα.

Σημ. Ὁ κέκρικα τοῦ κλίνω εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

Ἄσκησις.

Τὴν πόλιν, ἐν ἣ ἂν οἱ πολῖται τοῖς νόμοις μὴ πείθωνται, ἀθλιωτάτην κερρίκαμεν (κρίνω).—Ἄρταξέρξης καταγωνισάμενος Κῦρον τὸν ἀδελφὸν ἀπεστάλκει (ἀποστέλλω) Φαρνάκην καταστρεφόμενον πάσας τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις. — Τῇ τῶν ἀδελφῶν ὁμοφροσύνῃ καὶ γένος καὶ οἶκος

ὕγιαίνει καὶ τέθηλεν (θάλλω). — Σινδοὶ τοσοῦτους ἰχθύς ἐπὶ τοὺς τάφους ἐπέβαλον, ὅσους πολεμίους ὁ θαπτόμενος ἀπεκτονῶς (ἀποκτείνω—ἀπέκτονα) εἶη. — Μαρσύας διαμιλληθεὶς Ἀπόλλωνι περὶ μουσικῆς καὶ νικηθεὶς ἐδάρη (δέρω = γδέρω) εἰς τιμωρίαν. — Χρυσίον, ὅταν πολὺ παρᾶφανῆ (παραφαίνω) αὐτὸ μὲν ἀτιμότερον γίνεται, τὸ δὲ ἀργύριον τιμιώτερον ποιεῖ. — Σοφίας κερπὸς οὐποτε φθαρήσεται (φθειρώ).

Καθωμιλημένη. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν Θερμοπύλαις διεφθάρησαν (διαφθειρώ) οὐχὶ διότι ἠττήθησαν, ἀλλὰ διότι ἐτήρησαν τὰς θέσεις, εἰς ἃς ἔταξεν αὐτοὺς ἡ πατρίς. — Χθὲς ἀπεστάλη (ἀποστέλλω) εἰς Δεκέλειαν πρὸς ὑπογραφὴν τὸ διάταγμα, δι' οὗ καλοῦνται εἰς τὰ ὄπλα τρεῖς ἡλικίαι ἐφ' ἡδρων. — Καίτοι παρῆλθον τόσαι ἡμέραι, ἐν τοσοῦτῳ οὐδὲν σύμπτωμα δυσάρεστον ἐφάνη (φαίνομαι). — Ἄν κριθῆ (κρίνομαι) δικαίως ἢ ὑπόθεσις, ἐλπίζω νὰ μὴ καταδικασθῶ. — Κατεκλίθην εἶνε ὁ παθητικὸς ἀόριστος τοῦ ῥήματος κατακλίνομαι.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΙΖ'.

Περὶ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικού.

Ὁ παρακείμενος καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος τῶν μὲν ὑγρο-
λίπτων σχηματίζεται ἀπλῶς προστιθεμένου τοῦ θέματος
εἰς τὴν κατάληξιν· οἶον, ἠγγελ-μαι, ἐψαλ-μαι, ἐφθασ-μαι.

Ἐπὶ τῶν φωνηεντολίπτων δὲ γίνονται αἱ τροπαὶ
τῶν βραχέων φωνηέντων εἰς μακρά, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν ἐν
τῷ ΙΑ'. γυμνάσματι· οἶον, πεποίη-μαι, τετίμη-μαι, δε-
δήλω-μαι.

Ἐπὶ τῶν ἀφωολήκτων τέλος γίνονται διάφοροι μεταβολαὶ κατὰ τὰ ἐξῆς παραδείγματα.

Τὰ ἔχοντα χαρακτ. π, ϑ, ϕ	Τὰ ἔχοντα χαρακτ. κ, γ, χ
Ἐ. γέγραφ-μαι = μμαι	Ἐ. πέπλεκ-μαι = γμαι
γέγραφ-σαι = ψαι	πέπλεκ-σαι = ξαι
γέγραφ-ται = πται	πέπλεκ-ται = κται
Δ. γέγραφ-σθον = ϑθον	Δ. πέπλεκ-σθον = χθον
γέγραφ-σθον = ϑθον	πέπλεκ-σθον = χθον
Π. γεγράφ μεθα = μμεθα	Π. πεπλέκ-μεθα = γμεθα
γέγραφ-σθε = ϑθε	πέπλεκ-σθε = χθε
γεγραμμένοι εἰσί. (ν)	πεπεπλεγμένοι εἰσί. (ν)

Τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα τ, δ, θ.

Ἐν. πέπειθ-μαι = σμαι
πέπειθ-σαι = σαι
πέπειθ-ται = σται
Δ. πέπειθ-σθον = σθον
πέπειθ-σθον = σθον
Π. πεπείθ-μεθα = σμεθα
πέπειθ-σθε = σθε
πεπεισμένοι εἰσί. (ν)

Σημ. Καὶ ἐν τῷ ὑπερσυντελείῳ δὲ γίνονται αἱ αὐταὶ τροπαί· οἷον, ἐγεγράμμην—ἐγέγραψο—ἐγέγραπτο, ἐπεπλέγημην—ξο—κτο, ἐπεπείσμην—σο—στο κ.τ.λ.

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἀρχαία. Ὁ σπουδαῖος ἐν ἑαυτῷ ἔχει τὸ ἀγαθὸν καὶ πάσης ἀπήλλακται (ἀπαλλάσσω θεμ. ἀπαλλαγ—ἀπήλλαγμα) κακίας καὶ βλάβης.—Ἔθος ἦν Ἀθηναίοις θάπτειν τοὺς νεκροὺς πρὸς ἀνατολὰς ἑστραμμένους (στρέφω—ἑστραμμαί).—

Ἐπὶ τῆς κολακείας, ὡς ἐπὶ μνήματος, αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομα τῆς φιλίας ἐπιγέγραπται (ἐπιγράφω — ἐπιγέγραμμαι). — Πλάτων πρὸς τινὰ τῶν παιδῶν, μεμαστίγωσο (μαστιγοῦμαι — μεμαστίγωμαι) ἄν, ἔφη, εἰ μὴ ὠργίζομαι. — Ἰκκουσα δὲ τῆς Κλωθῶς ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα, (ἐπικλώθω — ἐπικέκλωσμαι) ἐν οἷς καὶ ταῦτα ἐγέγραπτο (ἐγεγράμην). — Σοφοκλῆς μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν περὶ τρόπαιον γυμνὸς ἀθλημιμένος (ἀθλήμιμαι — ἀλείφω) ἦν.

Καθωμιλημένη. Εἶμαι πεπεισμένος (πέπεισμαι — πείθω) ὅτι κελὸν τέλος θὰ λάβῃ ἡ ὑπόθεσις, οὐδὲ λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου τὰς ἀπαισιοδοξίας σου. — Ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς προσόψεως τοῦ πύργου ἦσαν γεγραμμένοι (γέγραμμαι — γράφω) αἱ λέξεις πίστις καὶ πατρὶς. — Πάλιν περὶ τῶν τετριμμένων (τέτριμμαι — τρίβω) ἐκείνων φλυαρεῖς, οὐδ' ἐννοεῖς καὶ, ὅτι κατέστης γελοῖος. — Λέλειμμα (λείπω) εἶνε ὁ παθητικὸς παρακείμενος τοῦ λείπω, σχηματίζει δὲ τὸ δεύτερον πρόσωπον λέλειπαι καὶ τὸ τρίτον λέλειπται. — Τὸ ζήτημα εἶνε περιπεπλεγμένον (περιπέπλεγμαι — πλέκω) καὶ ἔχει ἀνάγκην μεγάλης μελέτης καὶ προσοχῆς.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΙΗ'.

Πότε ὁ παθητικὸς παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος γράφονται διὰ δύο μ, καὶ πότε δι' ἑνός;

Α'. Ἐν τοῖς φωνηεντολήκτοις ῥήμασι.

Τὰ φωνηεντόληκτα ἐν τῷ παρακειμένῳ καὶ ὑπερσυντέλικῳ γράφονται δι' ἑνὸς μ πάντοτε οἷον,

πεποίη — μαι	(ποιε — ποιῶ)
τετίμη — μαι	(τιμα — τιμῶ)
δεδήλω — μαι	(δηλο — δηλῶ) κ.τ.λ.

Β'. Ἐν τοῖς ὑγρόληκτοις.

Τὰ ὑγρόληκτα ἐπ' ἴσης ἔχουσιν ἓν **μ**.

κέκροι — μαι	(κριν — κρίνω)
ἔσπαρ — μαι	(σπερ — σπείρω)
ἔψαλ — μαι	(ψαλ — ψάλλω) κ.τ.λ.

Σημ. Σπανίως ἀφομοιοῦται τὸ ν πρὸ τοῦ μ' οἶον, παρώξυμαι (παροξύνω) ἤσχυμαι (κίσχυνω).

Γ'. Ἐν τοῖς ἀφωνολήκτοις.

Ἐκ τῶν ἀφωνολήκτων μόνον τὰ ἔχοντα χαρακτηῖρα χειλόφωνον (π, β, φ) γράφονται διὰ δύο **μ**, διότι χειλόφωνον πρὸ τοῦ **μ** τρέπεται εἰς **μ**.

τέτριμ — μαι	(τριβ, τρίβω)
λέλειμ — μαι	(λειπ, λείπω)
γέγραμ — μαι	(γραφ, γράφω)

Ὡστε ἐκ πάντων τῶν ῥημάτων μόνον τὰ ἔχοντα χαρακτηῖρα π, β, φ, καὶ τινὰ ὑγρόληκτα γράφονται διὰ δύο **μ** ἐν τῷ καθητικῷ παρακειμένῳ καὶ ὑπερσυντελικῷ.

Ἄσκησις.

Ἀρχαία. Τῶν πλειόνων καὶ ἄμεινον παρεσκευασμένων (παρεσκευάσμαι — παρσκευάζω) τὸ κράτος ἐστίν. — Οἱ στρατιῶται τετριμμένοι (τέτριμμαι — τρίβω) ἤσαν ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. — Ἀριστοτέλης ἐρωτηθεὶς τί τῶν ζώων κάλλιστον; ἔφη ἄνθρωπος τὴν ψυχὴν παιδεῖα κεκοσμημένος (κεκόσμημαι — κοσμέω). — Ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν παρόντων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διατετάραγμα (ταράσσω) τὴν γνώμην καὶ ὑπότρομός ἐιμι καὶ ἐπιλέλησμαι (ἐπιλανθάνομαι θεμ. ληθ) τὸ προσίμιον τῶν λόγων, ὃ παρεσκευασάμην. — Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐμάχοντο ἐστεφανωμένοι (ἐστεφάνωμαι —

στεφανῶ). — Αἱ τοῦ Δανκοῦ θυγατέρες εἰς τετρουπημένον (τετρώπημαι—τροπῶ) πίθον ὕδωρ ἀεὶ ἐπήντλουν.

Καθωμιλημένη. Περί τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ γεγραμμένων (γέγραμμαι—γράφω) ἐγένετο λόγος προχθές. — Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆς τοῦ συγκεκριμένου (συγκέκριμαι—κρίνω) θέματος, ὅπερ ἐτέθη πρὸς συζήτησιν. — Μοὶ ἀρέσκει πολὺ ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ἐξέρχεται τις εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ βλέπει τοὺς ἀγροὺς ἐσπαρομένους (ἐσπαρμαι—σπείρω). — Ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κρίνων δύνασαι νὰ ἐκλάβῃς αὐτὸν ὡς ἄσχημον καὶ κοινόν· καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἐκ τῶν διακεκριμένων (διακέκριμαι—κρίνω) ἐν Ἑλλάδι ἐπιστημόνων. — Διαρκῶς φίλε μου ἐπαναλαμβάνεις τὰ τετριμμένα (τέτριμμαι—τρίβω) ἐκεῖνα καὶ ἀηθίαν προξενοῦντα λογοπαίγνια.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΙΘ'.

Κανόνες διάφοροι ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ῥήματα.

Τὰ εἰς **ἴζω** γράφονται διὰ τοῦ **ι**° οἶον, νομίζω, κίζω, σαφηνίζω· ἐξαιροῦνται τὰ δανεῖζω, ἀθροίζω, χορῆζω, κλήζομαι καὶ λήζομαι καὶ τὰ γογγύζω, ὀλολύζω, κοκκύζω, σφύζω, γρούζω κ.τ.λ.

Τὰ εἰς **ώπτω** γράφονται διὰ τοῦ **ω**° οἶον, τυφλώπτω, λιμώπτω, ὑπνώπτω· ἐξαιρεῖται τὸ ἀρμόπτω.

Τὰ εἰς **ώζω** γράφονται διὰ τοῦ **ω**° οἶον, σφάζω, οἰμώζω· ἐξαιροῦνται τὰ ὄζω ἀρμόζω καὶ δεσπόζω.

Τῶν εἰς **εἶρω** ἄλλα μὲν γράφονται διὰ τοῦ **ει**° οἶον, οἰκτείρω, φθειρώ, σπείρω· ἄλλα δὲ διὰ τοῦ **υ**° οἶον, σύρω, ὀλοφύρω κ.τ.λ.

Τῶν εἰς **ύπτω** ἄλλα μὲν γράφονται διὰ τοῦ **ι**° οἶον, νί-

πτω, πίπτω, ῥίπτω· ἄλλα δὲ διὰ τοῦ υ^ο εἶον, κρύπτω, κύπτω, θρύπτω, καλύπτω.

Τὰ εἰς αἴνω γράφονται διὰ τοῦ αι^ο εἶον, ὑφαίνω, μαρφαίνω, κερθαίνω, ἰσχυαίνω· ἐξαιροῦνται ἐν τούτοις τινά· εἶον, μένω, στένω.

* Ἀσκησις.

Ἀρχαία. Πλούτιζε τοὺς φίλους· σαυτὸν γὰρ πλουτιεῖς. — *Δανείσασθαι* (δανείζω) οὐδαμῶθεν ἐστὶν ἀργύριον. — Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγώ γε τοῦτο πράξαι δυναίμην· δέδρα γὰρ μήπως, ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληρεῖς. — Καρκίνος ἀπὸ θαλάσσης ἀναβάς ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐκάθητο. Ἄλωπιξ δὲ λιμώτιουσα, ὡς ἐθεάσατο αὐτόν, προσδραμοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. — Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκόληξ εἰς τὴν γῆν ἐξεληθὼν ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις· ἰατρός εἰμι, φαρμάκων ἐπιστήμων. — Τί οὐμώξετε, ὦ μάταιοι καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ; — Βίων ὁ σοφιστὴς ἰδὼν φθονερόν σφόδρα κεκυφότα (κύπτω) εἶπεν· ἦ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν ἢ ἄλλῳ μ' ἐγα ἀγαθόν. — Ὡσπερ τὸ σῶμα στερεθὲν ψυχῆς πίπτει, οὕτω καὶ πόλις μὴ ὄντων νόμων οὐχ ἵσταται.

Καθωμιλημένη. Μένω ἐν Ἀθήναις ἀπὸ εἰκοσιν ἐτῶν. — Ὁ στρατὸς συναθροίζεται παρὰ τὰ σύνορα καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι τὰ πράγματα ἐκτραχύνονται. — Σοὶ δανείζω τὰ χρήματα ταῦτα ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ τα σπαταλήσῃς ἐν ἀσωτίαις. — Οἱ στρατιῶται ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ στρατηγοῦ διὰ τὴν σκληρότητα, μεθ' ἧς ἐφέρετο πρὸς αὐτούς. — Ἐν τοσοῦτῳ τὸ γόητρον τοῦ τόπου καταπίπτει μεθ' ὅλας τὰς ἐνθαρρυντικὰς ἐνδείξεις. — Οὐκτείρω τὸν δυστυχῆ, διότι ἡ πυρκαϊὰ κατέσρεψε τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ. — Παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Σούνιον ἐξώκειλε προχθὲς ἰστιοφόρον τι πλοῖον ὑπὸ Ῥωσικὴν σημαίαν· εὐτυχῶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ πληρώματος ἐσώ-

θησαν (σφίζω). — *Νίπτω* τὰς χεῖράς μου διὰ τὰ συμβη-
σόμενα. — Μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἐφοίπτοντο χθιὲς πύραυ-
λοι ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ βασιλείως.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Κ'.

Περὶ τοῦ δίχρονου κῆς παραληγουμένης τῶν ῥημάτων.

Τὰ εἰς **ζω** ἔχουσι τὸ δίχρονον τῆς παραληγουμένης βραχύ-
ειον, φράζω, φράσον, πεφράσθαι. Ἐξαιροῦνται τὰ κράζω,
ἀλαλάζω, ὀλολύζω καὶ μύζω (=μουγγρίζω).

Τὰ εἰς **τω** ἐπ' ἴσης ἔχουσι τὸ δίχρονον βραχύ- εἶον,
τάττω, τάξον, τετάχθαι. Ἐξαιροῦνται τὰ πράττω, φροῖττω,
κηρούττω.

Τὰ εἰς **πτω** ἔχουσι τὸ δίχρονον βραχύ- πλήν τοῦ πίπτω,
ρίπτω καὶ κύπτω.

Τάλλα δὲ ἀφωνόληκτα ῥήματα ἔχουσι τὸ δίχρονον βραχύ,
πλήν τοῦ βροίθω, θλίβω, νίφω, πνίγω, τριβω, φούγω καὶ ψύχω.

Τὰ δὲ φωνηεντόληκτα εἰς **ίω** καὶ **ύω** ἔχουσι τὸ **ι** καὶ **υ**
πανταχοῦ μακρόν.

Σημ. Ἐξαιροῦνται ἐκ τῶν εἰς **ίω** τὸ ἐσθίω, ἐκ δὲ τῶν εἰς **ύω** τὸ
ἀνώω, ἀρύω, μεθύω, ἐκλύω, πτύω καὶ τὰ ἐν ἄλλοις χρόνοις φυλάτ-
τοντα βραχὺ καὶ ἐν ἄλλοις ἐκτείνοντα αὐτὸ εἰς μακρόν δύο, θύω
καὶ λύω, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος καὶ ἐν τῷ IB'. Γυμνάσματι.

* Ἀ σ κ η σ ι ς.

Ἀρχαία. Ὁ Προμηθεὺς λέγεται ἀνθρώπους ἀναπλάσαι καὶ
τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κλέψαι καὶ ἐν νάρθηκι πρὸς ἀνθρώ-
πους κομίσαι. — "Ἐνιοὶ λέγουσιν Ὀμηρον πολὺν χρόνον ἐν
Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ διατριῖσαι. — "Ὑστερον δὲ Ἠλέκτρας τοῦτῳ
προσφυγούσης (φασί) Δία ρῖψαι μετ' αὐτῆς καὶ τὸ Παλλά-

διον εἰς τὴν Ἰλιάδα χώραν. — Αἱ εὐπραγίαί δειναί εἰσι συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι (τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήματα· εἰ δὲ πταίσει ὁ πονηρός, τότε ἀκριβῶς διακαλυφθήσεται πάντα) — Λέων γηράσας καὶ μὴ δυνάμενος εὐρεῖν τροφήν ἔγνω δι' ἐπινοίας τι πράξαι. — Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλίβε πένητα. — Ἀδύνατόν ἐστι τὸν εἰς μικρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια πολλὴν φροντίδα κατατιθέμενον ὑπὲρ μεγάλων τινῶν σπουδάσαι.

Καθωμιλημένη. Πρᾶξον ὅ,τι νομίζεις καλὸν καὶ θὰ ἐπιδοκιμάσω τὰς πράξεις σου. — Τάξον αὐτῷ τὴν ἀνάλογον προθεσμίαν, ἂν δὲ καὶ τότε δυστροπήσῃ, ἔχεις τὴν ἄδειαν νὰ προβῆς καὶ περαιτέρω. — Κῦπτε τὸν αὐχένα φίλε μου, διότι σὺ εἶσαι ὁ αἴτιος τῆς τριαύτης οἰκτρᾶς τῆ ἀληθείας καταστάσεως. — Τρίβε τώρα μετὰ χαρᾶς τὰς χεῖράς σου, διότι ἐπέτυχες τοῦ σκοποῦ σου· ἔχε ὅμως ὑπ' ὄψει, ὅτι ταχέως μεταβάλλονται τὰ πράγματα. — Πνίξαι, τριψαι, θλίψαι εἶνε ἡ ἀπαρέμφατος τοῦ ἀορίστου τῶν ῥημάτων πνίγω, τριβῶ, θλίβω. — Ἀκουσον καὶ φριξον διὰ τὰ τρεμερὰ συμβάντα. — Λῦσον τοὺς δεσμοὺς τῶν ἰστίων, διότι ὁ ἄνεμος εἶνε βοθητικός.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΑ'.

**Περὶ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερδυντελικοῦ
τῆς καθωμιλημένης.**

Ἔχω γράψην πράξῃ, τηρήσῃ, μελετήσῃ κ.τ.λ.

Εἶχον γράψῃ » » »

Πρῶτον.

Ταῦτα εἶναι ὑποτακτικὰ ἐκ τοῦ ἔχω γράψω, ἔχεις γράψῃ,

ἔχει γράψῃ, κ.τ.λ. Ὑστερον δὲ διὰ συντομίαν ἐτέθη μόνον τὸ τρίτον πρόσωπον ἀκλίτως ἐπὶ πάντων τῶν προσώπων.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ

θέλω πράξῃ, τηρήσῃ, μελετήσῃ κ.τ.λ.
ἤθελον » » »

Δεύτερον.

Κατ' ἄλλην γνώμην πρέπει νὰ γράφονται διὰ τοῦ **π** πάντα, διότι εἶνε ἄμορφα ἀπαρέμφρατα.

θέλω γράφῃ, ἤθελον γράψῃ, ἔχω πράξῃ
εἶχον πράξῃ, θέλω τηρήσῃ, ἤθελον σχίσῃ.

Τρίτον.

Κατὰ τρίτην γνώμην γράφονται διὰ τοῦ **ει**, ὅσα γίνονται κατ' ἀποκοπὴν τοῦ **ν** ἐξ ἐνεργητικοῦ ἀπαρεμφάτου, **θέλω γράφει** (γράφει-ν) **ἤθελον ποιήσει** (ποιήσει-ν)· γράφονται δὲ διὰ τοῦ **π**, ὅσα γίνονται κατ' ἀποκοπὴν τῆς καταλήξεως **ναι** ἐξ ἀπαρεμφάτου τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου, **ἤθελον ποιηθῆ** (ποιηθῆ-ναι) **ἔχω γραφῆ** (γραφῆ-ναι) **ἤθελον ἐνωθῆ** (ἐνωθῆ-ναι) **εἶχον ῥηθῆ** (ῥηθῆ-ναι).

Καθ' ἡμᾶς προτιμητέα ἡ δευτέρα γραφὴ (θέλω γραφῆ, εἶχον πράξῃ)· καὶ αἱ ἄλλαι δὲ γραφαὶ δὲν εἶνε ἀδόκιμοι. Πάντοτε ὅμως πρέπει νὰ τηρῆται ἓν εἶδος ἐκ τῶν τριῶν, οὐχὶ δὲ νὰ γίνηται σύγχυσις.

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Πῶς ἤθελέ τις μάθη ἢ πράξῃ τι ἄξιον λόγου ἄνευ ἐγκρατείας ; — Μετενόησαν αἱ πολῖται ὅτι εἶχον προδώσῃ τὴν πόλιν. — Θέλεις εὖρη πολλοὺς τυράννους φονευθέντας ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες ἐφαίνοντο πρὸ πάντων ὅτι ἦσαν φίλοι των. — Παρατῆρει πῶς ὁ συμβουλευὼν ἔχει διοικήσῃ τὰ ἰδικά του,

διότι ὁ μὴ σκεπτόμενος καλῶς περὶ τῶν ἰδίων, δὲν θὰ φροντίσῃ ποτὲ περὶ τῶν ξένων. — Ἡλλάκις φίλος διὰ φίλον ἔχει ἀποθάνη. — Τῶν ἐννέκ Μουσῶν ἡγεμὸν ἦτο ὁ Ἀπόλλων, διὸ καὶ Μουσαγέτης εἶχεν ἐπικληθῆ. — Πῶς ἤθελον γείνη φίλοι τῶν μισούντων τὰ κακὰ οἱ πράττοντες τὰ τοιαῦτα ; — Τίς θέλει ἐκτελέσῃ τὸ γιγάντειον αὐτὸ ἔργον ; — Λέγε τί πρέπει νὰ πράξω καὶ θέλει πάραυτα προαχθῆ. — Λέγουσιν ὅτι αἱ συνθήκαι ἔχουσι λυθῆ. — Ὁ Διόδωρος λέγει, ὅτι ὁ Ἀλεξανδρὸς καταδιώκων τὸν Δαρεῖον εἶχε κυριεύσῃ πολλὰ χρήματα. — Ὁ φίλος σου ἔχει ἀναθρόψῃ καλῶς τὰ ἐκυτοῦ τέκνα. — Ὁ μηνυτῆς ἔλεγεν ὅτι ἡ πόλις ἤθελε κινδυνεύσῃ μέγαν κίνδυνον.

Ἐ. Σημ. Ἐν τισι γομνάσκεισι καθαρῶς ἀναφερομένοις εἰς τὴν καθωμιλημένην δὲν μεταχειρισάμεθα φράσεις ἀρχαίας καὶ τάνάπαλι. Πρὸς τούτοις ἐν ταῖς παρούσαις ἀσκήσεσιν ἐποιησάμεθα χρῆσιν τοῦ β'. κανόνος, ὃν προτιμῶμεν δύνανται ὅμως ὁ διδάσκων νὰ λάβῃ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΒ'.

Περὶ τοῦ ῥήματος ἐ ν ν ο ῶ.

Ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ κακῶς κλίνεται τὸ ῥῆμα τοῦτο γραφόμενον διὰ δύο ν, ὅπου πρέπει νὰ γράφηται δι' ἐνὸς καὶ τάνάπαλι.

Ἡ ὀρθὴ κλίσις αὐτοῦ ἔχει ὡς ἐξῆς :

Ἑνεσιῶς	ἐννοῶ, ἐννοεῖς, ἐννοεῖ κ.τ.λ.	(ἐννοῶ)
Παρατ.	ἐνδούν, ἐννοεῖς, ἐννοεῖ κ.τ.λ.	(νοῶ)
Μέλλων	ἐννοήσω	(ἐννοῶ)
Ἀόριστος	ἐνόησα ὑποτ. ἐννοήσω	(νοῶ καὶ ἐννοῶ)
Παρακείμε.	ἐνενόηκα	(ἐννοῶ)
ὑπερσυντ.	ἐνενοήκειν	(νοῶ)

Ἐν τῷ ῥήματι τούτῳ συμβαίνει τὸ ἐξῆς· ἐπειδὴ τὸ

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΓ'.

Τὰ συννηθέστερα τῶν ἀνωμάλων ὀνημάτων
κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν.

*** Ἄγω** (ὀδηγῶ), ἤγον, ἄξω, ('Αόρ. β'.) ἤγαγον, ἤγα,
ἤχειν. Ἄγομαι, ἤγόμεην, ἄξομαι, ἀχθήσομαι, (μεσ. ἀορ. β'.)
ἤγαγόμην, ἤχθην, ἤγμαι, ἤγμην. (θεμ. ἀγ-ἀγαγ).

*** Ἄδω** (ψάλλω), ἤδον, ἄσομαι, ἤσα. Ἄδομαι, ἤσθην
(παθ. ἀόρ.).

Ἀίρέω-ῶ (πιάνω, κυριεύω), ἤρεον-ουν, αἰρήσω, (ἀόρ.
β'.) εἶλον, ἤρηκα, ἤρήκειν. Αἰροῦμαι (Μέσον=ἐκλέγω. Πα-
θητικόν = ἐκλέγομαι) ἤρούμην, αἰρήσομαι, αἰρεθήσομαι,
(Μέσ. ἀόρ. β'.) εἰλόμην, ἤρέθην, ἤρημαι, ἤρήμην, (τετελε-
σμένος μελ.) ἤρήσομαι (θεμ. ἀρ-αἰρ-αἰρε-έλ).

*** Ἀκούω**, ἤκουον, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκήκοα, ἤκη-
κόειν. Ἀκούομαι, ἤκούομην, ἀκουσθήσομαι, ἤκούσθην. (θεμ.
ἀκο-ἀκου).

Βαίνο (βαδίζω, πορεύομαι) ἔβαινον, βήσομαι, ('Αορ.
β'.) ἔβην, βέβηκα, ἔβεβήκειν. Βαίνομαι, (παθ. ἀορ.) ἀνεβά-
θην, (παθ. παρακ.) ἀναβέβαμαι, (θεμ. βα-βαιν).

Βάλλω (ρίπτω), ἔβαλλον, βαλῶ, ἔβαλον, βέβληκα,
ἔβεβλήκειν. Βάλλομαι, ἐβαλλόμην, βαλοῦμαι, ἐβαλόμην,
βληθήσομαι, ἐβλήθην, βέβλημαι, ἔβεβλήμην, (θεμ. βελ-
βαλ-βαλλ-βλα).

* Ἀσκησις.

Ἀρχαία. Σοφοῖς ὁμιλῶν καὺτὸς ἐκβήσει (βαίνω) σοφός.
Τὰ Λεωνίδου ὅστ' Πausανίας ἐκ Θερμοπυλῶν ἀνειλέτο (αἰ-
ροῦμαι). — Διονύσιος ἐκ μιᾶς τῆς τῶν Συρακοσίων πόλεως
ἐξήγαγεν (ἄγω) ἐπὶ τὰς στρατείας πεζῶν μὲν δώδεκα μυ-

ριάδας, ἰππεῖς δὲ μυρίους καὶ δισχιλίους. — Περικλῆς θνήσκων οὐδείς, ἔφη, δι' ἐμὲ μέλαν ἰμάτιον περιεβάλετο (βάλλομαι). — Ὅταν ὁ νοῦς ὑπὸ αἵνου διαφθορῆ, ταῦτά πάσχει τοῖς ἄρμασι τοῖς τοῦς ἡνιόχους ἀποβαλοῦσι (βάλλω). — Ἴσχυον τῇ ψυχῇ αἰροῦ (αἰροῦμαι) μᾶλλον ἢ τῷ σώματι. — Εἰς τὴν Ἀργῶ τὴν πρώτην τῶν Ἑλλήνων μακρὰν ναῦν εἰσέβη (βκίνω) καὶ ὁ Ἡρακλῆς. — Ἀηδῶν ἐπὶ τινος ὑψηλῆς ὄρουσ καθήμενη κατὰ τὸ σύνθηρος ἦδε (ἄδω).

Καθωμιλημένη. Δὲν προσήγαγον πάντα τὰ πιστοποιητικά καὶ διὰ τοῦτο ὁ πρόεδρος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς ἀνέβαλε (βάλλω) τὴν ἐναρξιν τῶν ἐξετάσεων. — Ἐξηρέθησαν (αἰροῦμαι) πέντε διὰ μυωπίαν καὶ τρεῖς διὰ πολυσαρκίαν. — Ἐννοεῖς καλῶς ὅτι διὰ τοῦ τρόπου σου αὐτοῦ ὁ Δημήτριος προσεβλήθη (βάλλομαι) καὶ θὰ ζητήσῃ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν φιλοτιμίαν του. — Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦδον (ἄδω) θαυμασίως· νῦν ὅμως ἀφιβάλλω, ἂν δύναιμι καὶ μόνην τὴν μουσικὴν κλίμακα νὰ φέρω εἰς πέρας.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΔ'.

Ἀνώμαλα ὄρηματα.

(Συνέχεια).

Γίγνομαι καὶ **γίνομαι**, ἐγιγνόμην καὶ ἐγινόμην, γενήσομαι, ἐγενόμην, γεγένημαι καὶ γέγονα, ἐγεγενήμην καὶ ἐγεγόνειν καὶ γεγονῶς ἦν. (Θεμ. γεν—γιγεν—γιγν—γενε).

Γιγνώσκω (γνωρίζω) ἐγίγνωσκον, γνώσομαι, (Ἄορ. β'.) ἔγνω, ἔγνωκα, ἐγνώκειν. Γιγνώσκωμαι, ἐγιγνωσκόμεν, γνωσθήσομαι, ἐγνώσθη, ἔγνωσμαι, ἐγνώσμεν. (Θεμ. γνω—γιγνο—γιγνωσκ).

Δάκνω (δαγκάνω) ἔδακνον, δήξομαι, (Ἄορ. β'.) ἔδακον.

Δάκνυμαι, ἐδήχθην, δέδηγμαί. (Θεμ. δακ—δηκ—δακν).

Δέω (ἔχω ἀνάγκην) ἔδωκα, δέησα, ἐδέησα. Δέομαι, ἐδέομαι, δεήσομαι, ἐδέσθην, δεδέημαί, ἐδεδέημαί. Συνήθως εἶνε ἀπρόσωπον· δεῖ, ἔδεξέσθαι κ.τ.λ. (Θεμ. δε-δεε).

Δέω-ω (δένω) ἔδων-ουν, δῆσα, ἔδησα, δέδεκα, ἐδεδέκειν. Δεθήσομαι, ἐδέθην, ἐδησάμην, δέδεμαί, ἐδεδέμην.

Διδράσκω (δραπέτεύω· μόνον σύνθετον εἶνε εὐχρηστον) ἀπεδίδρασκον, ἀπεδράσσομαι, (Ἄδρ. β.) ἀπέδραν, ἀποδέδρακα, ἀπεδεδράκειν. (Θεμ. δρα—διδρα—διδρασκ).

Ἄσκησις.

Ἀρχαία (Δικαιοσύνης μὴ παρούσης ἀνδρείας οὐδὲν ὄφελος· εἰ δὲ δίκαιοι πάντες γένοιτο, οὐδὲν ἀνδρείας δεῖσονται (δέομαι). — Οὐχ ὑπὸ θεῶν ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθυμῆσθαι ἐθέλη δίκαιος γίνεσθαι. — Δέων γηράσας καὶ μὴ δυνάμενος δι' ἀλκῆς ἐαυτῷ τροφήν πορίζειν, ἐγνω (γινώσκω) δεῖν δι' ἐπινοίας τοῦτο πράξει. Καὶ δὴ παραγενόμενος (γίνομαι) εἰς τι σπῆλαιον καὶ ἐνταῦθα κατακλιθεὶς προσεποιεῖτο τὸν νοσοῦντα. — Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα καὶ ἀποκοπέσσης τῆς οὐρᾶς διαδράσασα (διδράσκω) ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνῃς ἤγειτο τὸν βίον. — Οὐκ ἀθυμεῖν δεῖ (δέω) τὸν κακῶς πράττοντα ἀλλὰ τὰ βελτίω προσδοκᾶν. — Ἐπεβοήθει δὲ καρκίνος τῇ Ἰδρᾷ ὑπερμεγέθους δάκνου τὸν πόδα. — Γερόναμεν (γίνομαι) ἀπαξ, οἷς δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι (γίνομαι). — Ἡ ἐν Κερκυρᾷ ναυμαχία Ἑλλήσι πρὸς Ἑλληνας νεῶν πλήθει μεγίστη τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται.

Καθωμ. Ἀγεγνώσθη (ἀνα-γινώσκωμαι) κατὰ τὴν προχριστιανικὴν συνεδρίαν τοῦ συλλόγου ἢ ἀπάντησις τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ προεδρείου ὑπεβληθέντα αἰτήματα. — Ἐδέησε (δέω) νὰ προκληθῇ Βασιλικὸν διάταγμα, ὅπως

ἀχθῆ εἰς πέρας ἢ ὑπόθεσις αὕτη. — Ἐδήχθη (δάκνομαι) ὑπὸ ἰοβόλου ὄφρα καὶ ἐξέπνευσε μετὰ τινος ὥρας. — Ταῦτα ἐγένοντο (γίνομαι) κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου· σὲ ὅμως ἐπιβαρύνει ἡ ζημία αὕτη. — Δεδεμένους (δέω-δῶ) ὠδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν, ἔνθα ἐγένετο καὶ ἡ πρώτη ἀνάκρισις. — Τρεῖς ἐκ τῶν καταδικῶν τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς Μενδρεσὲ ἐγκλεισμένων ἀναίξαντες ὅπην ἐν τῷ δυτικῷ τοίχῳ ἀπέδρασαν (ἀποδιδράσκω) τὴν ἐσπέραν τῆς Μεγαλῆς Παρασκευῆς.)

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΕ΄.

Ἄνωμαλα ῥήματα.

(Συνέχεια).

Δοκέω - ὠ (νομίζω, μοι φαίνεται) ῥήμα προσωπικὸν καὶ ἀπρόσωπον. Παρατ. ἐδόκουν, ἐδόξα, ἐδόξα. Δοκοῦμαι (παρκαίμ.) ἐδόκται, (ὑπερσ.) ἐδέδοκτο (θεμ. δοκ—δοκε).

Δύναμαι, ἐδυνάμην καὶ ἠδυνάμην, δυνήσομαι, ἐδυνήθην καὶ ἠδυνήθην καὶ ἐδυνάσθην, δεδύνημαι, ἐδεδυνήμην

Ἐγείρω (ἐξυπνῶ, διεγείρω) ἤγειρον, ἐγερῶ, ἤγειρα, ἐγρήγορα (παρκαίμ.) ἔ. ἀμετάβατος = εἶμαι ἄγρυπνος) ἐγρηγόρειν. Ἐγείρομαι, ἠγειρόμην, ἠγέρθην, (μέσος ἀόρ. ἔ.) ἠγρόμην, (θεμ. ἐγερ—ἐγειρ—ἐγρ).

Εἴωθα (ἔχω συνήθειαν· παρκαίμ. ἀντὶ ἐνεστῶτος) ὑπερσυντέλικος. εἴωθειν.

Ἐλαύνω (βάλλω τι εἰς κίνησιν) ἤλαυνον, ἐλῶ, ἤλασα, ἐλήλακα, ἐληλάκειν. Ἐλαύνομαι, ἠλαυνόμην, ἠλασάμην, ἠλάθην, ἐλήλαμαι. (ἐλαF—ἐλαυ—ἐλαυ).

Ἐλκω (σύρω) εἴλκον, ἐλξω, εἴλκυσα, εἴλκυκα. Ἐλκομαι, εἴλκόμην, εἴλκυσάμην, (παθητ. ἀόρ.) εἴλκυσθην, εἴλκυσμαι (θεμ. ἐλκ—ἐλκυ).

Ἔοικα (εἶμαι ὅμοιος). Παρακείμενος β'. ἀντὶ ἐνεστώτος.
Ὑπερσυντέλικος ἔφκειν.

Ἐπίδοταμαι (γνωρίζω) ἠπιστάμην, ἐπιστήσομαι, (παθ. ἀόρ.) ἠπιστήθην. (Θεμ. στα).

Ἔπομαι (ἀκολουθῶ) εἰπόμην, ἔφομαι, (μεσ. ἀόρ. β'). ἐσπόμην. (Θεμ. σεπ—ἐπ—σπ).

Ἔρχομαι, ἦεν ἢ ἦα, (μέλλων) εἶμι, (ἀόρ. β') ἦλθον, ἐλήλυθα, ἐληλύθειν. (Θεμ. ἐρχ—ι—εἰ—ἔλυθ—ἔλευθ—ἔλθ).

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἄρχαία. Τοῖς πλείστοις οὖν ἐδοξε (δοκῶ) παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ καὶ χρόνου μακροῦ καὶ δαπάνης οὐ μικρῆς καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρῆς.—Οἱ Πέρσαι συνάψαντες τὰς χεῖρας διήλθον (διέρχομαι) ἅπασαν τὴν Ἑβρετρίων χώραν.—Τριπτόλεμος διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων ἦλασε (ἐλαύνω), Ἄριων δὲ ὁ κιθαρωδὸς ἐπὶ δεληρίνος διὰ τῆς θαλάσσης.—Αἱ ἐλπίδες ἐγοηγορόταν (ἐγείρω) ἐνύπνια.—**Ἔπου** (ἔπομαι) θεῶ καὶ τοῖς νόμοις πείθου.—Ὅθεν εἰώθει (εἴωθα) λέγειν ὁ διδάσκαλος ὡς οὐδὲν ἔσει, ᾧ παῖ, οὐ μικρὸν ἀλλὰ μέγα πάντως ἀγαθὸν ἢ κακόν.—Δύο γυναῖκες λαβόμενοι ταῖν χερσῖν εἶλκόν με (ἔλκω) πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς.—Οὐδεὶς εἰς τοῦτο ἐλήλυθεν (ἔρχομαι) ἀνοίας, ὥστε πιστεῦειν μὴ εἶναι θεόν.

Καθωμ. Δὲν ἠδυνήθημεν (δύναμαι) νὰ περατώσωμεν τὴν ἐργασίαν αὐτήν. διότι πολλὰ ἠγέρθησαν (ἐγείρομαι) παράπονα καθ' ἡμῶν καὶ ἠναγκάσθημεν ν' ἀποχωρήσωμεν.—Χθὲς περὶ τὴν μεσημβρίαν ἦλθον (ἔρχομαι) τέσσαρα τάγματα πεζικοῦ καὶ ὀκτώ πυρβολαρχίαι.—Ἡ διαγωγὴ σου πολὺν ἠγείρε (ἐγείρω) σάλον, διότι τὸ ζήτημα εἶνε σπουδαιότατον.—Οὐδόλωσ εἶλκυσε (ἔλκω) τὴν προσοχὴν μου τὸ ζήτημα τοῦτο μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας σου.—

Δέδοκται εἶνε ὁ παρακείμενος τοῦ ῥήματος *δοκῶ*. — *Τῷ πε-
ζικῷ* εἶπετο (ἔπομαι) ἢ ἔριππος χωροφυλακή.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΣ'.

Ἄνωμαλα ῥήματα

(Συνέχεια).

Ἐσθίω (τρώγω), ἤσθιον, ἔδομαι, ἔφαγον, ἐδήδοκα. (Παθ.
παρακείμενος) ἐδήδεσμαι, (θεμ. ἐδ-ἔσθι ἐδε-φαγ).

Εὐρίσκω, κῦρισκον, εὐρήσω, εὔρον καὶ κῦρον, κῦρηκα,
κῦρήκειν. Εὐρίσκομαι, κῦρισκόμην, εὐρήσομαι κῦρόμην, εὐ-
ρεθήσομαι, κῦρέθην, κῦρημαι, κῦρήμην, (θεμ. εὐρ - εὔρε -
εὐρισκ).

Ἔχω, εἶχον, ἔξω καὶ στήσω, ἔσχον, ἔσχηκα. Ἔχομαι,
εἰχόμην, ἔξομαι καὶ στήσομαι, ἐσχόμην, ἔσχημαι, (θεμ.
σεχ-ἔχ-σχε-σχ).

Ζάω - ῶ, ἐζαον-ον, βιώσομαι καὶ (σπανίως) ζήσω, (ἀορ.
β'.) ἐβίων, βεβίωκα, ἐβεβιώκειν, (θεμ. ζα-βιο).

Ἦδουαι (εὐχαριστοῦμαι) ἠδόμην, ἠσθήσομαι, ἠσθην.

Ἦκω (ἔχω ἔλθῃ) ἦκον, (μελ.) ἠξῶ ὁ ἐνεστῶς ἔχει ση-
μασίαν παρακειμένου, ὁ δὲ παρατατικός ὑπερσυντελείου.

Θνήσκω (συνήθως σύνθετον ἀποθνήσκω), ἀπέθνησκον,
ἀποθανοῦμαι, ἀπέθανον, τέθνηκα, ἔτεθνήκειν, (θεμ. θαν-
θνα-θνησκ).

Ἰκνέομαι-οὔμαι (φθάνω, ἔρχομαι) πάντοτε σύνθετον,
ἀφικνοῦμαι, ἀφικνούμην, ἀφίξομαι, (μεσ. ἀορ. β'.) ἀφικόμην,
ἀφίγμαι, ἀφίγμην, (θεμ. ικ-ικνε).

Καίω καὶ κάω, ἔκαιον καὶ ἔκασον, καύσω, ἔκαυσα, κέ-
καυκα. Καίομαι καὶ κάομαι, ἐκάομην, καυθήσομαι, ἐκαύ-
θην, κέκαυμαι, ἐκεκαύμην, (καF—καυ-κα-και).

Καλέω - ῶ (προσκαλῶ, ὀνομάζω), ἐκάλεον-ουν, καλῶ,

ἐκάλεσα, κέκληκα, ἐκεκλήκειν. Καλοῦμαι, ἐκαλούμην, καλοῦμαι, ἐκαλεσάμην, κληθήσομαι, ἐκλήθην, κέκλημαι, ἐκεκλήμην, (τετελεσμ. μελ.) κεκλήσομαι (Θεμ. καλ-κλα-καλε).

*Ασκησεις.

Ἀρχαία. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ ἐπὶ Μαραθῶνι μάχῃ Πλαταιεῖς μόνους συμμάχους εἶχον (ἔχω). — Ὡσπερ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ὁ σίδηρος οὕτως οἱ φθονεροὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἥθους κατασθίονται (ἐσθίω). — Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ Προτιδαίας τριταῖοι ἀφίκοιτο (ἀφικνοῦμαι). — Σαρδανάπαλλος ὁ τῆς Ἀσσυρίας βασιλεύς. ἵνα μὴ τοῖς πολεμίαις ὑποχείριος γένηται πυρὰν ἐν τοῖς βασιλείαις κατασκεύασεν ὑπερμεγέθη καὶ ἑαυτὸν τε καὶ τὰ βασιλεία κατέκαυσε (καίω). — Δεῖ ἡμᾶς πολιτεύεσθαι ὡς αἴρειον ἀποθανουμένους, οὐχὶ δ' ὡς αἰεὶ βίωσομενους (ζῶ) — Διογένης πρὸς τὸν μυριζόμενον, βλέπε, εἶπε, μὴ ἡ τῆς κεφαλῆς σου εὐωδία δυσωδίαν σου τῷ βίῳ παράσχη (παρέχω). — Οὐδεὶς ποτε ἄνθρωπος οὔτε κτῆμά τι ἀγροῦ ἡδίων κέκτηται, οὔτε ἐπιμέλειαν ἡδῶ τῆς γεωργίας ἠύρηκεν (εὐρίσκω).

Καθῶμ. Ὁ Ξέρξης διερχόμενος διὰ τῆς Βιωτίας τὰς Πλαταιὰς ἐρήμους οὐσας κατέκαυσε (καίω) — Δὲν κατῶρθωσα νὰ εἴρω (εὐρίσκω) πάντα τὰ κλαπέντα πράγματα, καίτοι πολλὰς κατέβηλον προσπαθείας. — Ἐκάλεσα (καλῶ) τὸν Ἰωάννην διὰ νὰ ἐπιπλήξω αὐτόν, διότι ἀπὸ τινος παρημέλησε τὰ μαθήματα καὶ ἐν γένει δὲν φέρεται καλῶς. — Εἴκοσι χιλιάδες ἀνθρώπων ἀπέθανον (ἀποθνήσκω) ἐν διαστήματι μιᾶς ἐβδομάδος ἕνεκεν τῆς ἐπαράτου αὐτῆς νόσου. — Χθὲς ἀφίκοιτο (ἀφικνοῦμαι) καὶ ἕτεροι εἴκοσιν οἰκογένειαι ἐξ Ἀλεξανδρείας. — Τὸ διάθημα αὐτὸ τῆς Κυβερνήσεως δυσάρεστα ἔσχεν (ἔχω) ἀποτελέσματα. — Ἐφαγον (τρώγω) καὶ τὰ δύο τεμάχια τοῦ ἄρτου.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΖ'.

Ἄνωμαλα ὀνόματα

Κάμνω (κουράζομαι, ἀσθενῶ) ἔκαμνον, καμῶμαι, ἔκαμον, κέκμηκα, ἐκεμήκειν. (θεμ. καμ-καμ-καμν).

Κεῖρω (κουρεύω) ἔκειρον, κερῶ, ἔκειρα. Μεσ. μελ. κερῶμαι, ἐκειράμην, κέκαρμαι (κερ κερ-κειρ).

Κεράννυμι (ἀνακατώνω) καὶ κεραννύω, (ἀόρ. κ') ἐκέρασα. Κεράννυμαι, ἐκερασάμην, κερθήσομαι ἐκεράσθην καὶ ἐκράθην, κέκραμαι, ἐκεκράμην (θ. κερκ-κεραννυ-κρ).

Κλαίω καὶ κλάω, ἐκλαιον, κλύσομαι, ἐκλαυσα, (θεμ. κλαF κλαυ-κλα-κλαι).

Λαγχάνω (διὰ κλήρου λαμβάνω) ἐλάγγανον, (μέσος μέλλων) λήξομαι, ἔλαχον, εἴληχα-γειν. Λαγχάνομαι, ἐλήχθην (παθ. ἀόρ.) εἴληγμαί (παθ. παρακ.) (θεμ. λαχ-ληχ-λαγγαν).

Λαμβάνω, ἐλάμβανον, (μέσος μέλλων) λήψομαι, ἔλαβον, εἴληφα, εἴληφειν. Λαμβάνομαι-όμην, ληφθήσομαι, (μεσ. ἀόρ. β') ἐλαβόμην, ἐλήφθην, εἴλημμαι, εἴλημην, (θεμ. λαβ-ληβ-λαμβαν).

Λανθάνω (μένω ἄγνωστος) -ον, λήσω, (ἀόρ. β') ἔλαθον, λέλθην, ἐλελήθειν. Ἐπιλανθάνομαι (λησμονῶ) -όμην, ἐπιλήσομαι, (μεσ. ἀόρ. β') ἐπελαθόμην, ἐπιλέλησμαι, ἐπελελήσμη, (θεμ. λαθ-ληθ-λανθαν).

Λέγω, ἔλεγον, λέξω καὶ ἐρῶ, (ἀόρ. α') ἔλεξα καὶ εἶπα (ἀόρ. β') εἶπον, εἴρηκα, εἴρηκειν. Λέγομαι-όμην, ῥηθήσομαι καὶ λεχθήσομαι (σπανίως) ἐρρήθην καὶ ἐλέχθην (σπανίως) εἴρημαι καὶ λέλεγμαι, εἴρημην, (τετελ. μελ.) εἴρήσομαι καὶ σπανίως κελέξομαι. (θεμ. λεγ-ἐρ-ρε-εἶπ).

Μανθάνω-ον (μέσος μέλλων) μαθήσομαι, ἔμαθον, μεμάθηκα, ἐμεμαθήκειν. Παθ. μανθάνομαι μόνον. (θεμ. μαθημανθον μαθη).

Μέλλω (ἔχω σκοπόν, χρονοτριβῶ) ἔμελλον καὶ ἤμελλον, μελλήσω, ἐμέλλησα. (Παθητικόν) μόνον μέλλεται, (θεμ. μελ-μελλ-μελλε).

Μέλει (συνήθως ἀπαντᾷ ἀπρόσωπον) = φροντίζω, (παρκατ.) ἔμελε, μελήσει, ἐμέλησε, μεμέληκε, ἐμεμελήκει.

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἀρχαία. Κακῶς λέγουσιν οἱ καλῶς λέγειν μὴ μεμαθηκότες (μανθάνω). — Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιζε λήσειν (λανθάνω) καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λάθης (λανθάνω), σεαυτῷ συνειδήσεις. — Ὀμοίως αἰσχρὸν ἐστὶν ἀκούσαντα χρησίμου λόγον μὴ μαθεῖν (μανθάνω) καὶ διδόμενόν τι ἀγαθὸν παρὰ τῶν φίλων μὴ λαβεῖν (λαμβάνω). — Περίανδρος ἐρωτηθεὶς τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ; εἶπε (λέγω) φρένες ἀγαθαὶ ἐν σώματι ἀνθρώπου. — Οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμῶν (κάμνω) εὐδαιμονεῖν. — Σχολαστικὸς καὶ φαλακρὸς καὶ κευρεὺς συνοδεύοντες καὶ ἐν τινὶ ἐρημίᾳ μείναντες συνέθεντο πρὸς τέσσαρας ὄρας ἕκαστος φυλάξει ἔλαχεν (λαγχάνω) οὖν πρῶτον τῷ κευρεῖ. — Φιλεῖ τῷ κάμνοντι συγκάμνει θεός.

Καθωμιλημένη. Διὰ πρώτης εὐκαιρίας θὰ λάβης (λαμβάνω) καὶ τὰς ὑπολοίπους χιλίας δραχμάς. — Ἐμαθον (μανθάνω) τὰ πάντα καὶ δύνασαι νὰ ἐννέσῃς τὴν λύπην μου. — Δὲν διέλαθε (λανθάνω) τὴν προσοχὴν μου, ἀλλὰ χάριν τοῦ πατρὸς του, ὃν σεβομαι καὶ ἀγαπῶ, δὲν ἠθέλησα νὰ πρεβῶ περαιτέρω. — Εἶπομεν (λέγω) περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος καὶ ἐν τούτοις εἰς οὐδεμίαν εἰσέτι προέβημεν ἀπόφασιν. — Ἡ ἀτυνομία ἔλαβε (λαμβάνω) πάντα τὰ μέτρα, ὅπως ἡ διαδήλωσις διεξελθῆ ἡσύχως. — Ἀπέκαμον (κάμνω) ἔνεκα τῆς πολλῆς ἐργασίας καὶ αἰσθάνομαι ἐμαυ-

τὸν κατάκοπον. — Πάντες ἔκλαυσαν (κλαίω) διὰ τὴν στέρ-
ρησιν τοῦ πολυτίμου ἀνδρός.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΗ'.

Ἀνώμαλα ῥήματα

(Συνέχεια)

Μίγνυμι καὶ μίγνύω καὶ μίσγω (σμίγω) ἐμίγνυμι, μίξω,
ἐμίξα. Μίγνυμαι καὶ μίσγωμαι, ἐμίγνύμενη, μιχθήσομαι, ἐμι-
ξάμενη, (ἀ. ἀόρ. παθ.) ἐμίχθην, (καὶ β'.) ἐμίγην, μέμιγμαί,
ἐμεμίγημι. (θ. μιγ-μιγνυ-μισγ).

Μιμνήσκω (ἐνθυμίζω). Πάντοτε σύνθετον ἀναμιμνήσκω,
ἀνεμίμνησκον, ἀναμνήσω, ἀνέμνησα. Μιμνήσκουμαι καὶ
συνήθως ἀναμιμνήσκομαι-όμενη, ἀναμνήσομαι ἀναμνησθήσο-
μαι, ἀνεμνήσθην, μέμνημαι, ἐμεμνήμημι. (τετελ. μελ.) με-
μνήσομαι (Θεμ. μνα-μιμνα-μιμνησκ).

Οἶδα (γνωρίζω) β'. παρακείμενος εἰς σημασίαν ἐνεστῶ-
τος μεταπεσών. Ὑπερσυντέλικος ἤδη καὶ ἤδειν.

Οἶμαι καὶ οἶμαι (νομίζω), ὠόμην καὶ ὠμην, οἶή-
σομαι, (παθ. ἀόρ.) ὠήθην. (Θεμ. οἶ—οἶε).

Ὀλλυμι (ἀφαιρίζω, ἐξολοθρεύω). Πάντοτε σύνθετον
ἀπόλλυμι καὶ ἀπολλύω, ἀπόλλυμι καὶ ἀπόλλυμι, ἀπολώ,
ἀπόλεσα, ἀπολώλεκα-κειν. Ἀπόλλυμαι, ἀπωλλύμενη, ἀπο-
λοῦμαι. (Παρακείμενος β'. ἐνεργητικὸς ὡς παθητικὸς) ἀπό-
λωλα, ἀπωλώλειν. (Θεμ. ὀλ-ὀλλυ-ὀλε).

Ὀμνυμι (ὀρκίζομαι) ὄμνυμι, ὀμοῦμαι, ὄμοσα, ὀμώ-
μοκα-κειν. Ὀμνυμαι, ὀμνύμενη, ὀμοσάμενη, ὀμοσθήσομαι,
ὀμώθην, ὀμώμοσται καὶ ὀμώμοσται (παθ. παρακείμενος).
(Θεμ. ὀμ—ὀμνυ—ὀμο).

Ὀνίναμι (ὠφελῶ) ὠφέλουμι, ὀνήσω, ὠνησα. Ὀνίναμαι,

ώνινάμην, όνήσομαι (μέσος άορ. β'.) ώνήμην και ώνάμην (παθ. άορ.) ώνήθην. (Θεμ. όν—όνα—όνινα—ώφελ).

Ώράω - ω (βλέπω) έώραν, έψομαι (άορ. β'.) είδον, έόρακα (και έώρακα) και σπανίως έπωπα, έώρακειν. Ώρωμαι, έώραμην, (μεσ. άορ. β'.) είδόμην, έρθήσομαι, έρωτην, έώραμαι και σπανίως ώμμαι, έώραμην και ώμμην (Θεμ. έρα όπ-Fiδ id).

Ώφειλω (χρεωστώ) ώφειλον, έφειλήσω, ώφειλησα, ώφειλον, ώφειληκα-κειν. Ώφείλομαι όρην, (παθ. άορ) έφειληθείς. (Θεμ. έφελ-έφειλ έφειλε).

Ά σ κ η σ ι ς.

Άρχαία. Τόν άρχοντα τριών δεϊ μεμνησθαι (μυμνήσκομαι) ότι ανθρώπων άρχει, ότι κατά νόμον άρχει, ότι ουκ άει άρχει.— Η άργή και ή άσυνεσία πολλούς άπόλεσαν (άπόλλυμι).— "Ότε πρώτον κάμηλος ώφθη, (έρωμαι) οι άνθρωποι φοβηθέντες και τό μέγεθος καταπλαγέντες έφρευγον.— Ομώμοκεν (ζυμυμι) ή δικαστής δικάσειν κατά τούς νόμους.— Οία πεποίηκας, ώ Τιτάνων κάκιστε; άπολώλεκας (άπόλλυμι) τά έν τή γή άπαντα.— "Όνος άγριος όνον ιδών (έρω) ήμερον έν τινι εύηλίω τόπω προσελθών αυτόν έμακάριζεν επί τε τή ευεξία του σώματος και τή τής τροφής άπολύσει.— Χάρην λαβών μέμνησο και δούς επιλάθου.— Η μουσική ήξει άμα και βαρείς, μακρούς τε και βραχείς φθόγγους μιξασα (μίγνυμι) έν διαφόροις φωναίς μιαν άπετέλεσεν άρμονίαν.

Καθωμ. "Ωφειλες (έφειλω) έν πάση περιπτώσει νά μοι καταστήσης τούτο γνωστόν, άφού μάλιστα έγνώριζες τήν κατάστασιν μου. - "Ωμόσαμεν (ζυμυμι) ότι θά μείνωμεν πιστοί μέχρι τελευταίας ρανίδος του αίματος ήμων.— Έχουσιν αναμειχθῆ (μίγνυμαι) πολλοί και φοβοῦμαι μήπως ναυαγήση ή επιχείρησις αύτη. — Καίτοι πολλάς κατέβαλον

προσπαθείας, δὲν κατώρθωσα εἰσέτι νὰ ἴδω (ὄρω) τὸν πε-
ρίφημον αὐτὸν ἀθλητὴν. — Ἀπωλέσαμεν (ἀπόλλυμι) πᾶ-
σαν ἐλπίδα, διότι δυστυχῶς ἡ νόσος ἐτράπη ἐπὶ τὰ χεῖρω.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΘ'.

Ἀνώμαλα ῥήματα.

(Συνέχεις).

Παίζω, ἔπαιζον, παιζοῦμαι, ἔπαισα. (Θεμ. παιδ—παιγ-
παιζ).

Πιάχω - ον, πείσομαι, ἔπαχον, πέπονθα, ἐπεπόνθειν.
καὶ πεπονθῶς ἦν. (Θεμ. πεθ—παθ—πινθ—πασχ).

Πείθω - ον, πείσω, ἔπεισα, πέπεικα κειν. Πείθομαι, ἐπει-
θόμην, πείσομαι, (μεσ. ἄορ. 6'.) ἐπιθόμην, πεισθήσομαι,
ἐπίεσθην, πέπεισμαι, πέπειθα, (παρκ. 6'. ἐνεργητικῶς) ἔχω
πεποιθήσειν, ἐπεπίεσθην, ἐπεποιθῶν.

Πετάννυμι (ἀνοίγω) πάντοτε σύνθετον, ἀναπετάννυμι
ἀνεπετάννυον, ἀνεπέτασα. Ἀναπετάννυμαι, ἀνεπεταννύμην
ἀναπέπταμαι (Θεμ. πετα—πεταννυ).

Πέτομαι (πετῶ) πτήσομαι, (μεσ. ἄορ. 6'.) ἐπτόμην.
(Θεμ. πετ—πτε—πτ).

Πήγνυμι καὶ **πηγνύω** (ἐμπήγω, πήζω), ἐπήγνυον,
ἐπηξά, πέπηγα, ἐπεπήγειν. Πήγνυμαι, ἐπηγνύμην, ἐπηξά-
μην, παγήσομαι, ἐπάγην. (Θεμ. παγ—πηγ—πηγνυ).

Πιμπλημι (γεμίζω, συνήθως σύνθετον) ἐνεπιμπλην, ἐμ-
πλήσω, ἐνέπλησα, ἐμπέπληκα. Ἐμπίμπλαμαι, ἐνεπιμπλά-
μην, ἐμπλησθήσομαι, ἐνεπλησάμην, ἐνεπλήσθην, ἐμπέπλη-
σμαι, ἐνεπεπλήσθην. (Θεμ. πλα—πιμπλα—πληθ).

Πιμπρομι (καίω, συνήθως σύνθετον) ἐνεπιμπροην, ἐμ-
πρήσω, ἐνέπρησα. Ἐμπίμπραμαι, (παθ. ἄορ.) ἐνεπρήσθην.
(Θεμ. πρα—πιμπρα—πρηθ).

Πίνω, ἐπινον, πίομαι, ἔπιον, πέπωκα. Πίνομαι, ἐπινό-
μην, ἐποθην, πέπομαι. (Θεμ. πι—πιν—πο).

Ἄσκησις.

Ἀρχαία. ὦ πάτερ, οἷα πέπονθα (πάσχω) ὑπὸ τοῦ κα-
ταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με καιρωμένῳ ἐπι-
χειρήσας. — Καὶ τῶν ἱερῶν τῶν ἐμπροσθέντων (ἐμπίπρημι)
καὶ καταβλήθέντων ὑπὸ τῶν βραβάρων οὐδὲν ἀναικδομήσω
παντάπασιν. — Τῇ τοῦ Θεμιστοκλέους βουλῇ καὶ γνώμῃ πε-
ποιθότες (πείθομαι) οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν κατελειοίπεσαν.
— Τράγος ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας κατῆλθεν εἰς βαθὺν
κρημνὸν ὕδωρ πιεῖν (πίνω) πῶν δὲ καὶ χορτασθεὶς οὐκ
ἠδύνατο ἀνελθεῖν. — Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος
μυῖαι προσπτόμεναι κατήσθιον. Ἐμπαγέντων (ἐμπήγνυμι)
δὲ αὐτῶν τῶν ποδῶν οὐκ ἠδύνατο ἀναπτέσθαι.

Καθωμ. Ἐπαθε (πάσχω) δεινὴν συμφορὰν ὁ δυστυχὴς
ἀπολέσας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ὑλόκληρον τὴν περιουσίαν του. —
Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐνεπλήσθησαν (ἐμπίπλαμαι) δακρῶν ἐπὶ
τῇ θίᾳ τοῦ συγκινητικοῦ αὐτοῦ δράματος. — Ἐπιον (πίνω)
τέσσαρα ποτήρια ζύθου διὰ νὰ κατευνάσω τὴν ὑπερβολικὴν
δίψην μου. — Ἐνέπρησαν (ἐμπίπρημι) τὰς οἰκίας αὐτῶν
καὶ ἐν γένει ἐπήνεγκον μεγάλης καταστροφῆς. — Ἡ μά-
χηρα ἐκτιναχθεῖσα μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐνεπάγη (ἐμπή-
γνυμι) εἰς τὴν ἀπέναντι θύρην. — Κατεπίσθη (πέιθομαι)
μετὰ πολλῆς δυσκολίας νὰ μείνη μέχρι τοῦ φθινοπώρου.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Λ'.

Ἀνώμαλα ῥήματα.

(Συνέχεια).

Πίπτω, ἐπιπτον, πεσοῦμαι, (ἀορ. ῥ.) ἔπεσον, πέπτωκα,
ἐπεπτώκειν. (Θεμ. πετ—πιπετ—πιπτ—πτε—πτο).

Πυνθάνομαι (ἔρωτῶ ἵνα μάθω, μανθάνω) ἐπυνθανόμην, πεύσομαι, (μεσ. ἀορ. β'.) ἐπυνθόμην, πέπυσμαι, ἐπέπυσμην. (Θεμ. πυθ—πειθ—πυνθαν).

Πωλέω - ᾧ καὶ ἀποδίδομαι, ἐπώλουν καὶ ἀπεδιδόμην, πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, (μεσ. ἀορ. β'.) ἀπεδόμην, πέπρακα, ἐπεπράκειν. Πωλοῦμαι καὶ πιπράσκομαι, ἐπωλούμην, ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, πέπραμαι, ἐπεπράμην. (τετελ. μελ.) πεπράσσομαι. (Θεμ. πωλε—δο—διδο—πρα).

Ῥέω (τρέχω ἐπὶ ὑγρῶν) ἔρρεον, ῥυήσομαι, (παθ. ἀορ. β'.) ἔρρῦτην, ἔρρῦτηκα, ἔρρῦθκειν. (Θεμ. ῥυ—ῥευ—ῥε—ῥυε).

Ῥήγνυμι (σχιζῶ, συντριβῶ) ἔρρηγνυμι, ῥήξω, ἔρρηξα, παρακ. β'.) ἔρρωγα, ἔρρώγειν. Ῥήγνυμαι, ἔρρηγνύμην, ῥαγήσομαι, ἔρρηξάμην, ἔρράγην. (Θεμ. ῥαγ—ῥηγ—ῥηγνυ—ῥωγ).

Ῥώννυμι (ἐνδυναμώνω) (ἀορ. α'.) ἔρρωσα. Ἐρρώσθη, ἔρρωμαι, ἔρρώμην. (Θεμ. ῥο—ῥωννυ).

Σβέννυμι (σβήνω) ἐσβέννυμι, ἐσβεις, (ἀορ. β'.) ἐσβην, ἐσβηκα, ἐσβήκειν. Σβέννυμαι, ἐσβεννύμην, σβήσομαι, ἐσβέσθη. (Θεμ. σβε—σβεννυ).

Σκεδάννυμι (σκαρπίζω) ἐσκεδάννυμι, ἐσκέδασα. Σκεδάννυμαι, ἐσκεδαννύμην, (μεσ. ἀορ. α'.) ἐσκεδάσαμην, ἐσκεδάσθη, ἐσκέδασμαι, ἐσκεδάσμην. (Θεμ. σκεδα—σκεδαννυ).

Σκοπέω - ᾧ (παρατηρῶ, σκέπτομαι) ἐσκόπουμι. Σκοποῦμαι, ἐσκοπούμην, σκέψομαι, ἐσκεψάμην, ἐσκεμμαι, (τετελεσμένος μέλλων) ἐσκέψομαι. (Θεμ. σκεπ—σκοπε).

Ἄ σ κ η σ ι ε.

Ἀρχαία. Περί μεγάλων πραγμάτων σκοπουμένοις (σκοποῦμαι) εὐνουστάτη σύμβουλος ἢ παρρησία. — Εὐ μὲν φερόμενης τῆς γεωργίας ἔρρωται (ῥώννυμαι) καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι ἀπασαί· ὅπου δ' ἂν ἀναγκασθῆ ἡ γῆ χερσεύειν ἀποσβέννυνται (σβέννυμαι) καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι. — Σεισμοί

τινες οὐ πρότερον ἔληξαν πρὶν ἢ διασπαρῆναι (βήγνυμι)
τοὺς τόπους, ἐν αἷς ἐγένοντο. — Ἀλέξανδρος νοσήσας μακρὰν
νόσον ὡς ἀνέρωσεν (βώννυμι), οὐδὲν ἔφη διατεθῆναι χει-
ρον· ὑπέμνησε γὰρ ἡμᾶς ἡ νόσος μὴ μέγα φρονεῖν ὡς βνη-
τοὺς ὄντας. — Σωκράτης πρὸς τὸν πυθόμενον (πυθάνομαι)
τίς πλουσιώτατος; ὁ ἐλαχίστοις ἀρκούμενος, ἔφη· αὐτάρ-
κεια γὰρ φύσεώς ἐστι πλοῦτος.

Καθωμ. Ἐσβέσθη (σβέννυμι) ἡ πυρκαϊά, καίτοι τὸ πῦρ
ὑπεβοηθεῖτο ὑπὸ τοῦ σφοδρῶς πνέοντος ἀνέμου. — Ἐσθράγη
(βήγνυμι) τὸ ἔδαφος εἰς διάφορα σημεῖα· ἐκ τῶν βραχάδων
δέ, αἵτινες ἐσχηματίσθησαν, ἐπὶ μῆνας δλοκλήρους ἀνεπέμ-
ποντο γλῶσσαι πυρός. — Ἀνέρωσεν (βώννυμι) ὁ φίλος Γου-
λιέλμος ἐκ τῆς φοβερᾶς νόσου, ἣτις ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ
μείνῃ κλινήρης τρεῖς ἑβδομάδας. — Τὸ ῥῆμα πυθάνομαι
σημαίνει ἐρωτῶ διὰ νὰ μάθω καὶ μανθάνω. — Ἐσκόπουν
(σκοπῶ) νὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους χάριν τῆς Ἐκθέσεως,
ἀλλὰ μετεβλήθησαν τὰ σχέδιά μου.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΛΑ΄.

Ἀνώμαλα ῥήματα

(Συνέχεια)

Στρώννυμι (στρώνω) ἐστρώννυ, (χόρ. ἀ.) ἐστόρεσα.
Στόρνυμι (παρακείμεν.) ἐστρωμι. (θεμ. στορ-στορνυ-στορε-
στρω-στρωννυ),

Τέμνω (κόπτω), ἔτεμνον, τεμῶ, (χόρ. β΄.) ἔτεμον, τε-
τμηκα, ἐτεμήκειν. Τέμνυμι, ἐτεμνόμην, τεμοῦμαι, τμη-
θήσομαι, (μεσ. χόρ. β΄.) ἐτεμόμην, ἐτμήθην, τέτμημι, ἐτε-
τμήμην, (θεμ. τεμ τμη-τμη-τεμν).

Τίκτω (γεννώ) ἔτικτον, τέξομαι, (χόρ. β΄.) ἔτεκον, τέ-
τοκα. (θεμ. τεκ-τικτ).

Τιτροῶσκω (πληγώνω), ἐτίτρωσκον, τρώσω, ἔτρωσα. Τιτρώσκωμαι, ἐτίτρωσκόμην, τρωθήτομαι, ἐτρώθη, τέτρωμαι, ἐτετρώμην, (θεμ. τρο-τιτρο-τιτρωσκ).

Τρέχω, ἔτρεχον, δραμοῦμαι, (ἀόρ. ἑ.) ἔδραμον, δεδράμηναι, ἐδεδραμήκειν, (θεμ. τρεχ-δρεμ-δραμ-δραμε).

Τυγχάνω (ἐπιτυγχάνω, συναντῶ) ἐτύγγανον, τεύξομαι, ἔτυχον, τετύχηκα, (ὑπερσυντέλικος) τετυχηκώς ἦν. (θεμ. τυχ-τευχ - τυχε-τυγγαν)

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Αρχαία. Σχολαστικῶ τὴν σταφυλὴν τμηθέντι (πέμνομαι) ἀπέπειν ὁ ἱατρὸς μὴ λαλεῖν ὁ δὲ τῷ δούλῳ ἐπέταξεν ἀσπάζεσθαι ἀντ' αὐτοῦ τοὺς προσαγορεύοντας. — Γυνὴ τις χήρα ὄρνιν εἶχε καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὧν αὐτῇ τίκτουσαν νομίσασα δὲ ὡς, εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλοι, οἷς τέξεται (τίκτω) τῆς ἡμέρας, τοῦτο ἐποίησεν. Ἡ δὲ ὄρνις πιμελῆς γενομένη οὐδὲ ἀπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν (τίκτω) ἠδύνατο. — Καρκίνος ἀπὸ τῆς θηλάσσης ἀναβάς ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐκάθητο. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουςα ὡς ἐθεάσατο αὐτόν, προσδραμοῦσα (προστρέχω) ἀνέλαθεν αὐτόν. — Καὶ θησαυρῶ μὲν οὐ περιέτυχον, (περιτυγχάνω) ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀπέδωκεν.

Χθὲς ἐξέδραμον (τρέχω) εἰς Πεντέλην οἱ μαθηταὶ πάντων τῶν ἐν Ἀθήναις γυμνασίων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἐπόπτου τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων. — Ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας ἔτεκεν (τίκτω) ἄρρεν, εἰς ὃ ἐδόθη τὸ ὄνομα Γουσταῦος. — Πᾶσα ἡ πόλις κατετιμήθη (πέμνω) εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη πρὸς εὐκολωτέραν διανομὴν τῶν ἐπιστολῶν ἐν ἐκάστῳ δ' αὐτῶν ὑπάρχει καὶ ἰδιαιτέρον γραφεῖον. — Ἐτυχον (τυγχάνω) πάσης περιποιήσεως ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ φίλου Κωνσταντίνου, καὶ ἐννοεῖς ὅτι τοῦτο μ' εὐχάριστησε πολὺ.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΔΒ΄.

Ἄνωμαλα ῥήματα

(Συνέχεια)

Τύπτω (κτυπῶ, δέρω) ἔτυπτον, τυπτήσω (καὶ πκτάξω καὶ πληγὰς ἐντρίφομαι) ἐπάταξα (ἐπαισα καὶ πληγὰς ἔδωκα) πέπληγα (καὶ πληγὰς δέδωκα). Τύπτομαι (καὶ πληγὰς λαμβάνω) κ.τ.λ. πληγήσομαι (καὶ πληγὰς λήψομαι) ἐπλήγην (καὶ πληγὰς ἔλαβον) πέπληγμαι (καὶ πληγὰς εἴληρα). (Θεμ. τυπ-τυπτ-τυπτε).

Σημ. Τὸ ῥήμα τοῦτο εἶνε ἐλλιπές, ἀναπληροῖ δὲ τοὺς χρόνους ἐκ τῶν συνωνύμων πατάσσω, παίω, πληγῆν ἢ πληγὰς διδοῖμι.

ὑπισχνέομαι οὖμαι (ὑπόσχομαι), ὑπισχνούμην, ὑπόσχησομαι, (μέσ. ἀόρ. β΄.) ὑπεσχόμην, ὑπέσχημαι, ὑπεσχόμην, (Θεμ. σεχ-σχ-σχε-σισεχ-σισχ-ίσχ-ίσχενε).

Φέρω, ἔφερον, εἶσω, (ἀόρ. α΄.) ἤνεγκα, (β΄.) ἤνεγκον, ἐνήνοχα, ἐνήνοχεν. Φέρομαι, ἐφερόμην, εἶσομαι, εἰσθήσομαι καὶ ἐνεθήσομαι, ἤνεγκάμην, ἤνέχθην, ἐνήνεγμαί, ἐνήνεγμην, (Θεμ. φερ-οί-ένεκ-ένκ-ένεγκ-ένεγκ).

Φεύγω, ἔφευγον, φεύξομαι καὶ φεύξομαι, ἔφυγον, πέφυγα, ἐπεφεύγειν, (Θεμ. φυγ-φευγ).

Ἄσκησις.

Ἀρχαία. Ἀπόλλων καὶ Ποσειδῶν Λαομέδοντι ὑπέσχοντο (ὑπισχνούμαι) ἐπὶ μισθῷ τειχιεῖν Πέργαμον. — Χαρίει λέγεις ἵνα καὶ πληγὰς προσλάβω (πληγὰς ἔλαβον) ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. — Ἐξενέγκατε (φέρω) τὴν στολὴν τὴν ἐκ τοῦ πνευματικοῦ πυρὸς κατασκευαζομένην, ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν ἐν τοῖς ὕδασι τῆς κολυμβήθρας ὑφαινομένην καὶ ἐνδύσατε αὐτάν. — Δότε καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς

πόδας αὐτοῦ, ἵνα μὴ πάλιν εὔρη ὁ ὄφις γυμνὴν τὴν πτέρ-
ναν αὐτοῦ καὶ πατάξῃ αὐτὸν διὰ τοῦ κέντρου. — Κύων θη-
ρευτικός λένοντα ἰδὼν τοῦτον ἐδίωκεν· ὡς δ' ἐκεῖνος ἐπιστρα-
φεῖς ἐβρυχήσατο, φοβηθεὶς εἰς τοῦπίσω ἔφυγε (φεύγω).

Καθωμιλημένη. Σοὶ ὑπεσχόμεν (ὑπισχνούμαι) μεγάλην
ἀμοιβὴν διὰ τοὺς κόπους σου· δυστυχῶς ὅμως ἢ ἐπιχειρήσεις
ἀπέτυχεν, ὥστε ἐννοεῖς ὅτι ἀδυνατῶ νὰ ἐκπληρώσω τὰ ὑπε-
σχημένα (ὑπισχνούμαι). — Οἱ ἐνορκοὶ, ἀφ' οὗ ἐπὶ πέντε ὥρας
συνεζήτησαν τὴν ὑπόθεσιν, ἐξήνεγκον (φέρω) τὴν ἐτυμηγο-
ρίαν των καὶ ἀπεφάνησαν ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος τοῦ κατη-
γορουμένου. — Διέφυγε (φεύγω) τὴν προσοχὴν σου ἢ ἐξαι-
ρετικὴ ὅλως αὕτη δι' ἡμᾶς περίστασις. — Οἶσομαι εἶνε ὁ
μέσος μέλλων καὶ ἐνεχθήσομαι ὁ παθητικὸς τοῦ ῥήματος
φέρω.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΔΓ'.

Ἀνώμαλα ῥήματα.

εισασιώει.

(Συνέχεια).

Φθάνω, ἐφθانون, φθήσομαι καὶ φθάσω, ἐφθασα, ἐφθην.
(θεμ. φθα-φθαν).

Χαίρω, ἔχαιρον, χαιρήσω, ἐχάρην. Ὡς παρακείμενος
λαμβάνεται ὁ γένηθα τοῦ ἀχρήστου ἐνεστῶτος γήθω. (θεμ.
χαρ-χαιρ-χαιρε).

Χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα), κέχηνα καὶ πλέον οὐ. (θεμ.
χεν-χαν-χασκ).

Χέω (χύνω), ἔχεον, (μέλλων) χέω, ἔχεα, κέχουκα, ἐκε-
χούκειν. Χέομαι, ἐχέομην, (μέσος μελ.) χέομαι, χυθήσομαι,
ἐχύθην, κέχουμαι, ἐκεχύομην. Τὸ ἐνεργητικὸν πάντοτε σύν-
θετον, τὸ δὲ μέσον καὶ παθητικὸν καὶ ἀπλοῦν καὶ σύνθε-
τον. (θεμ. χυ-χευ-χε).

Χράομαι-ῶμαι (μεταχειρίζομαι), ἐχράομην-ῶμην,

χρήσομαι, ἐχρησάμην, ἐχρήσθην, κέχρημαι, ἐκεχρήμην.

Χρῆ (πρέπει) καὶ χρεῶν ἐστίν, ἀπρόσωπον. Παρατατικός ἐχρῆν καὶ χρῆν, χρήσει, ἔχρησε.

ᾠθεῖω ᾠ (σπρώχνω); ἐώθειον-ουν, ᾠσω, ἔωσα. ᾠθεῖμαι, ἐωθούμην, ᾠσομαι, ᾠσθήσομαι, ἐώσάμην, ἐώσθην, ἔωσομαι. (θεμ. ᾠθ-ᾠθε).

ᾠνοῦμαι (ἀγροάζω), ἐωνούμην, ᾠνήσομαι, ἐπριάμην, ἐωνήθην, ἐώνημαι, ἐωνήμην. (θεμ. ᾠνε-πριζ).

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἀρχαία. Σχολαστικός οἰκίαν πριάμενος (ᾠνοῦμαι) εἶτα διὰ τῆς θυρίδος παρακύψας ἠρώτα τοὺς παριόντας, εἰ πρέπει αὐτῷ ἢ οἰκίᾳ.—Οἱ πρὸς τὴν ὀδὸν κεκηνοῦτες (χάσκω) σπανίως ἐνδοξοὶ γίνονται.—Οὐκ ἔφθημεν ἐλθόντες (φθάνω) καὶ εὐθύς ἠσθενήσαμεν=μόλις ἐφθάσαμεν καὶ εὐθύς ἠσθενήσαμεν.—Λέγε φθάσας = ὁμίλει ταχέως. — Αἰθίοπά τις ἐπρίατο (ᾠνοῦμαι) τοιοῦτον εἶναι τὸ χροῖμα δοκῶν ἀμελεία τοῦ πρότερον ἔχοντος.—Χρῆ τῶν τελευτώντων ἕκαστον τιμῶν μὴ δακρυῖς μῆτε οἴκτοις ἀλλὰ μνήμη ἀγαθῆ.

Καθωμιλημένη. Ἐχάρην (χαίρω) πολὺ διὰ τὴν ἀρίστην κατὰ τὰς ἐξετάσεις σου ἐπιτυχίαν· σοὶ εὐχομαι δὲ εὐδοκίμῃσιν καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ σταδίῳ. — Ἐμείνα κεκηνοῦς (χάσκω) πρὸ τοῦ πρωτοφανοῦς καὶ ἐκπληκτικοῦ τῆ ἀληθείας τούτου θαύματος.— Ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος τοῦ ᾠνοῦμαι εἶνε ἐπριάμην καὶ ᾠνησάμην· ὁ πρῶτος ὅμως εἶνε δοκιμώτερος. — Ὁ παρατατικός τοῦ ᾠθῶ λαμβάνει συλλαβικὴν αὐξήσιν (ἐώθουν), καίτοι τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σχηματίζεται καὶ τὸ ἄγνουμι καὶ ᾠνοῦμαι, ἔαξα (ἄορ.) ἐανούμην (πρακτ.)

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΛΔ'.

Τὰ συννηθέστερα τῶν εἰς μί.

Δίδωμι (δίδω), ἐδίδευν, δώσω, (ἀορ. β'.) (ἔδων), ἔδωκα, δέδωκα, ἐδεδώκειν. Δίδεμαι, ἐδιδόμην, δώσομαι, (μεσ. ἀορ. β'.) ἐδόμην, δεθήσομαι, ἐδόθην, δέδομαι, ἐδεδόμην. (θεμ. δο-δίδο).

Εἶμι (εἶμαι), ἦ καὶ ἦν, ἔσομαι, ἐγενόμην, γέγονα, ἐγγόνειν. (θεμ. ἐσ-γεν).

Εἶμι (θα ὑπάγω) ἦειν καὶ ἦα, ἦλθον, ἐλήλυθα, ἐληλύθειν. (θεμ. ἰ—εἰ).

Σημ. Τὸ εἶμι ἐν τῇ ὀριστικῇ πάντοτε καὶ ἐνίοτε καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσεσι καὶ τῇ μετοχῇ ἔχει μέλλοντος σημασίαν· διὸ ἀναπληροῦται διὰ τῶν χρόνων τοῦ ἔρχομαι.

Ἴνυμι (ρίπτω) ἴην, ἦσω, (ἀορ. β') ἦκα, (παρακ.) εἶκα. ¹⁴Ἴεμαι, ἰέμην, ἦσομαι, ἐθήσομαι, (μέσος ἀορ. β'.), εἴμην, εἴθην, εἶμαι, εἴμην. (θεμ. σε-έ-σισε-ιε).

Ἴστημι (στήνω), ἴστην, στήσω, ἔστησα (β'. ἀορ.) ἔστην, ἔστηκα, εἰστήκειν. Ἰσταμαι, ἰστάμην, στήσομαι, ἔστησάμην, σταθήσομαι, ἐστάθην, (θεμ. στα-αιστα-ίστα).

Τίθημι (θέτω), ἐτίθην, θήσω, (β'. ἀόριστος) ἔθηκα, τέθεικα, ἐτεθείκειν. Τίθεμαι, ἐτιθέμην, θήσομαι, ἐθέμην (μεσ. ἀορ. β'.), τεθήσομαι, ἐτέθην, τέθειμαι, ἐτεθείμην. (θεμ. θε-τιθε).

Φημι (λέγω), ἔφην, φήσω, ἔφησα, εἴρηκα, εἰρήκειν.

Ἄσκησις

Ἀρχαία. Οὐκ ἔστιν (εἶμι) ἠδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως. — Θεοῖς ὅμοιοί ἐσμεν (εἶμι) εὐεργεῖσα. — Ὅταν τις ἐξίῃ (εἶμι) τῆς αἰκίας, ζητείτω πρότερον

τί μέλλει πράττειν. — Ἀγησίλαος, ὅπου ᾤετο τὴν πατρίδα ὠφελήσειν, οὐ πόνων ἀφίετο, (ἔμελλε) οὐ κινδύνων ἀφίστατο (ἔσταματι) οὐ χρημάτων ἐφείδετο, οὐ γῆρας προύρασιζετο. — Τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν τὴν Ἑλλάδα φαμέν (σημι) σώσει. — Οἱ Ἀθηναῖοι ἀτόχθονες ἔφασαν (σημι) εἶναι καὶ τὴν ἐκυτῶν πόλιν προτέραν οἰκισθῆναι τῶν ἄλλων, — Μὴ τὴν ὄψιν καλλωπίζου, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἴσθι (εἰμι) καλός. — Βίαις παρούσης (εἰμι) οὐδὲν ἰσχύει νόμος. — Πυθαγόρας εἶπεν εἰσιέναι (εἰμι) εἰς τὰς πόλεις πρῶτον τρυφήν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ὄλεθρον. — Μὴ λέγε τίς ἦσθα (εἰμι) πρότερον, ἀλλὰ νῦν τίς εἶ. — "Ὅστις φοβεῖται καὶ αἰσχύνεται τὸν πατέρα, οὗτος ἔσται (εἰμι) πολίτης ἀγαθός. — Δισχρόν ἐστι σοφίαν καὶ ἐπιστήμην μὴ οὐχὶ πάντων κράτιστον φάναι (χημι) εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. — Τύραννον πᾶς ἐφίεται (ἔμελλε) φυγεῖν. — Ἄφεις (ἔημι) τὰ φανερά μὴ δίωκε τάφανε.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΔΕ'.

Ῥήματα ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἐσφαλμένως ἀπαντῶντα.

Ἄμεριμνοῦντες, ἀμεριμνοῦσα εἶνε εἰ ὀρθοὶ τύποι τοῦ ῥήματος τούτου καὶ οὐχὶ ἀμεριμνῶντες, ἀμερι-

(*) Δὲν ἐποιησάμεθα χρῆσιν φράσεων πρὸς ἄσκησιν ἐν τῷ παρόντι γυμνάσματι ὡς καὶ κατωτέρω ἐν γένει ἐπὶ τῶν ἐσφαλμένων ἀπαντωσῶν λέξεων, διότι ὁ ὄγκος τοῦ βιβλίου θὰ ἠϋξάνετο ἐπιπονητικῶς. Ἐν γένει δὲ τὰ γυμνάσματα ταῦτα, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι πρὸς διάκρισιν ἀστερίσκοι, δύναται νὰ παραλείψῃ ὁ διδάσκων, ἂν νομίξῃ ὅτι εἶνε ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων τῶν μαθητῶν, διότι ἡμεῖς, ὡς προορίσαντες τὸ βιβλίον καὶ δι' εὐρύτερον κύκλον, ἠναγκάσθημεν νὰ παρεμβάλωμεν καὶ τὰς γλωσσικὰς ταύτας παρατηρήσεις.

μυῶσα, διότι ὑπάρχει μὲν μεριμνάω, ὅπερ γίνεται ἐκ τοῦ μέριμνα, ὡς πεινάω ἐκ τοῦ πείνω, ἀλλὰ τὸ ἀμεριμνέω γίνεται ἐκ τοῦ ἀμέριμος.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον λέγομεν ὀδοπλανέω-ῶ, ἐν τούτοις τὸ ἀπλοῦν εἶνε πλανάομαι-ῶμαι ἐπ' ἴσως ἀμηχανέω-ῶ (μηχανάομαι-ῶμαι), φιλοτεχνέω ῶ (τεχνάομαι-ῶμαι), φιλονικέω-ῶ (νικάω-ῶ), λεξιθηρέω-ῶ (θηράω-ῶ), ιεροσυλέω-ῶ (συλάω-ῶ), χειροτεχνέω-ῶ (τεχνάομαι-ῶμαι).

Ἀνάγνωθι — σύγγνωθι εἶνε οἱ ὀρθοὶ τύποι τῆς προστακτικῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου β'. τῶν ῥημάτων ἀναγινώσκω καὶ συγγινώσκω καὶ οὐχί, ὡς μεταχειρίζονται τινες, ἀνάγνωος καὶ σύγγνωος.

Ἀναζωπυρεῖ, ἀναζωπυρεῖται, ἀνεζωπυρῆθι, ἀναζωπύρωσις καὶ οὐχί ἀναζωπυροῖ, ἀναζωπυροῦται, ἀνεζωπυρῶθη, ἀναζωπύρωσις ὁηλ. τὸ ῥῆμα δεόν νὰ κλίνεται κατὰ τὴν β'. συζυγίαν καὶ οὐχί κατὰ τὴν γ'. διότι τὸ ἐκ τοῦ πῦρ γενόμενον ῥῆμα ἔληγεν εἰς ὡ-ῶ (πυρόω-ῶ καὶ ἐκπυρόω-ῶ) τὸ ἐκ τοῦ ζώπυρον ὅμως παρχθὲν ἔληγεν αἰεποτε εἰς ἔω-ῶ.

Ἀνακτῶμαι, κατακτῶμαι, ἐπανακτῶμαι εἶνε τὰ ὀρθὰ καὶ οὐχί ἀνακτιῶ, κατακτιῶ, ἐπανακτιῶ. Καὶ λέγεται μὲν κοινῶς ἀποκτιῶ, ἀπέκτησα, ἀντὶ τῶν κτιῶμαι, ἐκτησάμην, δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι δυνάμεθα πάντα τὰ ἐκ τῆς ἀρχαίας παραλαμβανόμενα σύνθετα νὰ σχηματίσωμεν κατ' ἐνεργητικὴν φωνήν· διότι ἐν τιαυτῇ περιπτώσει ἔδει νὰ εἴπωμεν εἰσηγῶ - εἰσήγησα, ὑφηγῶ - ὑφήγησα, ἐξηγῶ - ἐξήγησα, ἀντὶ τῶν ἀρχαίων εἰσηγοῦμαι, ὑφηγοῦμαι, ἐξηγοῦμαι.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΛΣ'.

**Ῥήματα ἐσφαλμένως ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ
ἀπαντῶντα.**

(Συνέχεια)

Ἀπαθανατίζω, ἀπηθανάτισα, ἀπηθανατίσθην καὶ οὐχὶ ἀποθανατίζω, ἀπεθανάτισα, ἀπεθανατίσθην, διότι τὸ ἀπλοῦν εἶνε ἀθανατίζω, συντιθέμενον δὲ μετὰ τῆς ἀπὸ γίνεται ἀπαθανατίζω κ.τ.λ.

Κατὰ τὸ ἀθανατίζω ἐκ τοῦ ἀθάνατος ἔχομεν ἀφθαρτίζω ἐκ τοῦ ἀφθαρτος, συνετίζω ἐκ τοῦ συνετός κ.τ.λ.

Ἀπεκδύομαι τὸ ἐνδύμα, τὴν ἐξουσίαν κ.τ.λ. καὶ οὐχὶ ἀπεκδύομαι τοῦ ἐνδύματος τῆς ἐξουσίας κ.τ.λ.

Ἀπετάθην, ἐξετάθην, ἐπεξετάθην καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ ν, ὡς ὑπὸ πολλῶν ἀλλὰ κκκῶς ἐκρέρονται, ἀπειτάνθην, ἐξετάνθην, ἐπεξετάνθην.

Σημ. Ὅλος δ' ἄτοπον εἶνε καὶ τὸ κοινότατον ἀπεφάνθην γνώμην, ἀντὶ τοῦ ἀπεφηνάμην γνώμην.

Ἀποθαροῦνω. Ἀντὶ τούτου ὀφείλομεν νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ ποιῶ μὴ θαροεῖν, διότι ἢ ἀπὸ ἐν τῷ ἀποθαροῦνω δὲν ἔχει τὴν ἐννοίαν τῆς ἀποβολῆς καὶ στερήσεως, ἀλλὰ σημαίνει ἐπίτασιν.

Ταιούτην ἐπίτασιν σημαίνει ἢ ἀπὸ καὶ ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀποδειλιῶ, ἀποτολυῶ, ἀποκινῶ κ.τ.λ.

Ἀπολαύω τιμῆς, ὑπολήψεως, τῶν ἀγαθῶν κ.τ.λ. καὶ οὐχὶ ἀπολαμβάνω τιμῆς κ.τ.λ. Τὸ ἀπολαμβάνω εὐρίσκεται οὐχὶ σπανίως συντεταγμένον μετ' αἰτιατικῆς, ἀλλὰ σημαίνει λαμβάνω τι ὀφειλόμενόν μοι· τὸ δὲ ἀπολαμβάνω τινὸς εἶνε ἐντελῶς ἐσφαλμένον.

Σημ. Ἀντὶ τοῦ ἀπολαύω τιμῆς δυνάμεθα νὰ λέγωμεν τυγχάνω ἢ ἀξιούμαι τιμῆς.

Ἀποτίνω (πληρώνω) τὸ χρέος, τὸν φόρον, τὴν ποινὴν, (ἀόριστος ἐνεργ. ἀπέτιδα καὶ παθητικός ἀπετίσθην) οὐχὶ δὲ, ὡς συνήθως λέγεται, ἀποτίω τὸ χρέος, διότι τὸ τίω σημαίνει τιμῶ.

Ἀντὶ τοῦ ἀποτίνω δυνάμεθα νὰ λέγωμεν καὶ ἐκτίνω.

Ἀντὶ τοῦ πληρωμένος δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ἀποτετισμένος καὶ ἀντὶ τοῦ προπληρωμῆ, προαποτίσις.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΛΖ'.

Ῥήματα ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἐσθλασμένως ἀπαντῶντα.

(συνέχεια)

Ἀσμενίζω τινὶ = χαίρω, εὐχαριστοῦμαι (ἐκ τοῦ ἄσμενος). Ταύτης τῆς ἐκφράσεως δεόν νὰ γίνηται χρῆσις καὶ οὐχὶ τοῦ ἀσμενίζομαι εἰς τι καὶ ἐνασμενίζομαι εἰς τι. Τὸ ἀσμενίζω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἄσμενος δέχομαι συντάσσεται καὶ μετὰ αἰτιατικῆς.

Ἀφιππεύω. Κακῶς λαμβάνεται τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἵππου (ξεπεζεύω), ἐν ᾧ εἶνε ἀντίθετον τοῦ προσιππεύω = προσέρχομαι ἱππεύων· ἀφιππεύω ἐπομένως σημαίνει ἀπέρχομαι ἱππεύων· ὥστε ἀντὶ τοῦ ἀφιππεύω ὀφείλομεν νὰ λέγωμεν καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Βεβαροῦμένος εἶνε ἡ ὀρθὴ γραφὴ καὶ οὐχὶ βεβαροῦμένος· διότι ἐλέγετο μὲν βαρύνομαι, ἐβαρυνόμην, βαρυνθήσομαι, ἐβαρυνθήην, ὁ παρακείμενος ὁμως ἐσχηματίζετο βεβάρημαι ἐκ τῆς ῥίζης βαρε.

Διαιωνίζω εἶνε τὸ ὀρθὸν καὶ οὐχὶ διαιωνίζομαι, διη-
 ωνίσθην. Σημαίνει δὲ τὸ διαιωνίζω, διατελῶ αἰώνιος ὢν
 παραμένω εἰς τὸν αἰῶνα, οὐχὶ δὲ ποιῶ αἰώνιον.

Διακέκριμαι, διακεκριμένος, συγκεκριμένος
 κ.τ.λ. δι' ἐνός **μ** καὶ οὐχί, ὡς τινες γράφουσι, διακέκριμαι,
 διακεκριμένος, συγκεκριμένος κ.τ.λ. διὰ δύο δηλ. μ.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΔΗ'.

**Ῥήματα ἐσθλαμένως ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ
 ἀπαντῶντα.**

Διενεύμαντο τὴν περιουσίαν κ.τ.λ. καὶ οὐχὶ διε-
 νεμήθησαν τὴν περιουσίαν, διότι τὸ τελευταῖον εἶνε παθητι-
 κῆς διαθέσεως. Ὁμοίον τῷ διενεύμαντο εἶνε τὸ διεμερίσαντο.

Καὶ πολλῶν ὁ ἄλλων ῥημάτων συνήθως ἀλλὰ κακῶς
 λαμβάνεται ὁ παθητικὸς ἄριστος ἀντὶ τοῦ μέσου ὡς,

ἀνήχθην	ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ	ἀνηγαρόμην
ἀνελογίσθην	» » »	ἀνελογισάμην
ἀντελήφθην	» » »	ἀντελαβόμην
ἀντεφιλοτιμήθην	» » »	ἀντεφιλοτίμησάμην
ἀπεποιήθην	» » »	ἀπεποιησάμην
ἀφίχθην	» » »	ἀφικόμην
διελογίσθην	» » »	διελογισάμην
διεμαρτυρήθην	» » »	διεμαρτυρόμην
δισχυρίσθην	» » »	δισχυρισάμην
εἰργάσθην	» » »	εἰργασάμην
ἐκαρπώθην	» » »	ἐκαρπώσάμην
ἐλυμάνθην	» » »	ἐλυμηνάμην
ἐνεκολπώθην	» » »	ἐνεκολπωσάμην
ἐνηγαλίσθην	» » »	ἐνηγαλίσάμην

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΛΘ'.

Παθητικοὶ ἀόριστοι ἀντι μέσων.

(Συνέχεια)

ἐπαρρησιάσθην	ἀντι τοῦ ὀρθοῦ	ἐπαρρησιασάμην
ἐπελήφθην	» » »	ἐπελαβόμην
ἐπετέθην	» » »	ἐπεθέμην
ἐπηυχθήθην	» » »	ἐπηυξάμην
ἐσφετερίσθην	» » »	ἐσφετερισάμην
ἐφείσθην	» » »	ἐφεισάμην
ἐχαρίσθην	» » »	ἐχαρισάμην
ἐχρήσθην	» » »	ἐχρησάμην
ἠγωνίσθην	» » »	ἠγωνισάμην
ἠκροάσθην	» » »	ἠκροασάμην
ἠμύνηθην	» » »	ἠμυνάμην
ἠρύσθην	» » »	ἠρυσάμην
ἠσθάνθην	» » »	ἠσθόμην
ἠσπασθην	» » »	ἠσπασάμην
ἠτιάθην	» » »	ἠτιασάμην
ἠψήθην	» » »	ἠψάμην
κατηράσθην	» » »	κατηρασάμην
μετεχειρίσθην	» » »	μετεχειρισάμην
περιεπτύχθην	» » »	περιεπτυξάμην
συνεβλήθην	» » »	συνεβαλόμην
συγκατετέθην	» » »	συγκατεθέμην
	κ. τ. λ.	
Ἐπεμελήθην	ὅμως καὶ οὐχὶ	ἐπεμελησάμην
ἐφιλοτιμήθην	» » »	ἐφιλοτιμησάμην
ἠσχολήθην	» » »	ἠσχολησάμην

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ Μ'.

Ῥήματα ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἐσφαλμένως ἀπαντῶντα.

(Συνέχεια.)

Δυσσηκοῦ καὶ οὐχὶ δυσσηκούω

Δυσπνοῦ » » δυσπνέω

Δυσφημιῶ » » δυσφημίζω

Ἐγκλείω καὶ ἐγκλειστος, ἐγκλεισμένος καὶ οὐχί, ὡς κοινῶς ἀλλὰ κακῶς λέγεται, ἐσωκλείω, ἐσώκλειστος κ.τ.λ.

Ἐμφοροῦμαι τινος, φιλικῆς διαθέσεως κ. τ. λ. καὶ οὐχὶ ἐμφοροῦμαι ὑπό τινος.

Ἐνθαρρύνω, ἐνθάρρυνσις, ἐνθάρρυντικός.
Προτιμότερα τὰ ἀπλᾶ θαρρύνω, θαρρυντικός κ.τ.λ. ἢ τὸ παραθαρρύνω, διότι ἐκ τοῦ θάρρος ἢ θράσος ἐσχηματίσθη ῥῆμα θαρσῶ ἢ θαρρῶ ἢ θαρραλέος εἰμί καὶ ἐνεργητικὸν θαρσύνω ἢ θαρρύνω. Ἐνθαρρύνω ὅμως ἐν τῇ παλαιᾷ γλώσσῃ δὲν ὑπῆρξέ ποτε.

Ἐμπιστεύομαι τινί τι. Κακῶς γίνεται χρῆσις τούτου ἀντὶ τοῦ ὀρθοτέρου ἐμπιστεύω. Συχνότερον τὸ ἀπλοῦν πιστεύω τινί τι. Λέγεται δὲ καὶ διαπιστεύω τινί τι καὶ καταπιστεύω τινί τι.

Ἐξηλλήνισα καὶ οὐχὶ ἐξελλήμισα, διότι τὰ ἐκ προθέσεων σύνθετα ῥήματα ἀξάνονται ἐν ἀρχῇ τοῦ ῥήματος.

Ἐρρήθην εἶνε ὁ ὀρθὸς τύπος τοῦ ῥήματος καὶ οὐχὶ ἐρρέθην οὕτω λέγομεν ῥηθῶ — ῥηθῆναι — ῥηθεις — ῥηθέντα κ.τ.λ.

Ἐστάθη εἶνε τὸ ὀρθὸν καὶ οὐχὶ ἐστήθη οὕτω λέγεται κατεστάθη, παρεστάθη, ἐγκατεστάθη κ.τ.λ.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΜΑ'.

Ῥήματα ἐσφαλμένως ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἀπαντῶντα.

(Συνέχεια)

Εὐελπιστῶ καὶ εὐελπίς εἰμι καὶ οὐχὶ εὐελπίζομαι.

Κατὰ τὸ εὐελπιστῶ ἐκ τοῦ εὐέλπιστος γίνεται τὸ δυσελπιστῶ ἐκ τοῦ δυσέλπιστος καὶ ἀνελπιστῶ ἐκ τοῦ ἀνέλπιστος.

Εὖ ποιῶ = εὐεργετῶ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο δεῖον νὰ γράφηται ἐν διαστάσει εὖ ποιῶ καὶ οὐχὶ ὡς μία λέξις εὐποιῶ. Ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε τὸ κακῶς ποιῶ.

Ζωγραφεῖω εἶνε ἡ ὀρθὴ ἐκφορὰ τοῦ ῥήματος, οὐχὶ δὲ ζωγραφίζω.

Ἠνεσχοῦμιν εἶνε ὁ ἀόριστος τοῦ ἀνέχομαι καὶ οὐχὶ ἠνέχθην, ὅστις εἶνε ἀόριστος παθητικὸς τοῦ φέρομαι. Ἡ ὑποτακτικὴ ἐπομένως θὰ σχηματισθῇ ἀνάσχωμαι καὶ οὐχὶ ἀνεχθῶ.

Σημ. Ἀντὶ τοῦ ἠνεσχοῦμιν δυνάμεθα νὰ μεταχειριζώμεθα τὸν ἀόριστον τοῦ ὑποφέρω, ὑπήνεγκα ἢ τοῦ ὑπομένω, ὑπέμεινα.

Θίγω, θίγεις, θίγει κ.τ.λ. Κακῶς νομίζουσι τινες ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν τῷ ἐνεστώτι εἶνε θίγω, διότι τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ ὑποτακτικὴ τοῦ ἐνεργ. ἀορίστου ἑ'. ἔθιγον τοῦ ῥήματος θιγγάνω.

Ἐκ τοῦ κακῶς σχηματισθέντος τούτου ἐνεστώτος θίγω ἐγένετο κατόπιν καὶ μέλλων θίξω καὶ ἀόριστος ἔθιξα, τὰ ὅποια εἶνε ἐσφαλμένα.

Σημ. Ἀντὶ τοῦ θιγγάνω δύναται τις νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ φασάω ἢ ἀπτομαι ἢ καὶ τοῦ ἐγγίξω.

Οὕτως ἐσχηματίσθη καὶ ἀόριστος ἐκέκραξα ἐξ ἐνεστώτος κειράγω, ἐν ᾧ τὸ κειράγω οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ὑποτακτικὴ τοῦ κέκραγα, τοῦ παρκακειμένου τοῦ κράξω.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΜΒ'.

Ῥήματα ἐσφραλισμένως ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἀπαντῶντα.

(Συνέχεια)

Καιροφυλακῶ, ἐκαιροφυλάκουν, ἐκαιροφυλάκησα καὶ οὐχί, ὡς κακῶς λέγονται ταῦτα, **καιροφυλακῶ, ἐκαιροφυλάκουν, ἐκαιροφυλάκησα.**

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον λέγεται βιβλιοφυλακῶ, ἡμεροφυλακῶ, σωματοφυλακῶ, νυκτοφυλακῶ, σκευοφυλακῶ, πολιτοφυλακῶ, τοιχοφυλακῶ, ὀπισθοφυλακῶ, ἱματιοφυλακῶ κ.τ.λ.

Διαφέρει τὸ ἀφυλακῶ ὡς γινόμενον ἐκ τοῦ ἀφύλακτος, ἀτακῶ ἐκ τοῦ ἄτακτος, εὐτακῶ ἐκ τοῦ εὐτακτος, ἀπρακῶ ἐκ τοῦ ἄπρακτος, ἀπροσεκῶ ἐκ τοῦ ἀπρόσεκτος.

Κακοπαθέω - ῶ, ἐκακοπάθησα κακοπαθίσας κ.τ.λ. καὶ οὐχί **κακοπάσχω, ἐκακόπαθον, κακοπαθῶν** κ.τ.λ.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐσχηματίσθησαν τὸ εὐπαθῶ, δεινοπαθῶ, ἀναξιοπαθῶ, ἡδυπαθῶ, βαρυπαθῶ, συμπαθῶ, ἀντιπαθῶ, μετριοπαθῶ ὑστεροπαθῶ κ.τ.λ.

Καλλιγραφέω - ῶ καὶ οὐχί **καλλιγράφω**, διότι τὸ ἐκ συνθέτου λέξεως παραγόμενον ῥήμα δέσν νὰ ᾖ συνηρημένον.

Οὕτω λέγομεν,

κακογραφεῶ	καὶ οὐχί	κακογράφω
ὀρθογραφεῶ	»	» ὀρθογράφω
πλαστογραφεῶ	»	» πλαστογράφω
πολιτογραφῶ	»	» πολιτογράφω
χαλκογραφῶ	»	» χαλκογράφω

Σημ. Τὰ προειρημένα ῥήματα ὄχι μόνον πρέπει νὰ ἐκφέρονται συνηρημένως ἀλλὰ καὶ ν' αὐξάνωνται καὶ ν' ἀναδιπλασιάζωνται

ἔξωθεν οἶον, ὀρθογραφῶ, ὠρθογραφημένος (καὶ οὐχὶ ὀρθογεγραμμένος) κακογραφῶ, κεκακογραφημένος (καὶ οὐχὶ κακογεγραμμένος) καλλιπῶ, κεκαλλιπημένος. Ἐξαιροῦνται τὰ ἀπὸ τοῦ εν καὶ δυς ἐνίοτε· οἶον, δυσηρέστουν, εὐηρέστουν καὶ τὸ γνωστὸν ἱπποτετρόφρηκα.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΜΓ'.

Ῥήματα ἐν τῇ κοινῇ γλώσῃ ἐσθλαμένως ἀπαντῶντα.

(Συνέχεια)

Καταχωρίζω — κατεχωρίσθη — καταχώρις
καὶ οὐχὶ καταχωρῶ, κατεχωρήθη, καταχώρησις. Καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ καταχώρισις προτιμότερον τὸ καταχωρισμός.

Κατεχοῦσθην εἶνε ὁ ὀρθὸς τύπος καὶ οὐχὶ κατεχράσθην, ὡς κοινῶς λέγεται. Ἀλλὰ καὶ ὁ κατεχοῦσθην δὲν δύναται νὰ λεχθῆ ἐπὶ ἐνεργείας· ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν κατεχοῦσθην τῇ ὑπομονῇ, ἀλλὰ κατεχοῦσάμην τῇ ὑπομονῇ.

Σημ. Ὡς παρατηρεῖ τις ἡ ὀρθὴ σύνταξις τοῦ καταχωρίζω εἶνε μετὰ δοτικῆς καὶ οὐχὶ μετὰ γενιῆς, ὡς κοινῶς λέγεται, (καταχωρίζω τῆς ὑπομονῆς σου, τῆς ἀγαθότητός σου) διότι ὡς τὸ ἀπλοῦν χρῶμαι συντάσσεται μετὰ δοτικῆς (χρῶμαι τῇ φιλίῃ, τῇ λέξει) οὕτω καὶ τὸ σύνθετον, ὅπερ ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ χρῶμαι μεταπίπτει εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ κακῶς καὶ ἀνοικείως χρῶμαι ἢ ἀνάρμοστον χρῆσιν ποιοῦμαι.

Εὑρίσκεται δὲ καὶ μετὰ αἰτιατικῆς συντεταγμένον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ φθειρῶ ἢ ἀναλίσκω. Λέγεται δὲ καὶ καταχωρίζω τινα ἀντὶ τοῦ ἀπόλλυμί τινα ἢ ἀποκτείνω τινα.

Λανθάνομαι — ἐλανθάσθην — λανθασμένος.
Κακῶς γίνεται χρῆσις τούτων, διότι τὸ λανθάνομαι μόνον μετὰ τῆς ἐπὶ εὑρίσκεται σύνθετον (ἐπιλανθάνομαι) καὶ σημαίνει λησμονῶ.

Ἄντὶ τούτων δυνάμεθα νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ σφάλλο·

μαι, ἐσφάλην, ἐσφαλμένος ἢ ἀμαρτάνω, ἡμαρτον, ἡμαρτημένος.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΜΔ'.

Ῥήματα ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἐσφαλμένως ἀπαντῶντα.

(Συνέχεια)

Λιμοκτονῶ, ἐλιμοκτόνησα. Κακῶς γίνεται χρῆσις τοῦ ἐνεργητικοῦ τούτου ῥήματος ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀποθνήσκω ὑπὸ πείνης, ἐν ᾧ τοῦτο κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημαίνη ἢ κτείνω διὰ λιμοῦ, ὡς ξιφοκτονῶ = κτείνω διὰ ξίφους, ἀνθρωποκτονῶ = κτείνω ἄνθρωπον, τυραννοκτονῶ, φθειροκτονῶ, ταυροκτονῶ, πατροκτονῶ, μητροκτονῶ, ἀδελφοκτονῶ κ.τ.λ.

Λιποτακτῶ, λιποτάκτης, λιποταξία καὶ οὐχὶ λειποτακτῶ, λειποτάκτης, λειποταξία, διότι λαμβάνεται ἡ βραχεῖα ῥίζα τοῦ λείπω, εἴτε προτάσσεται, εἴτε ἐπιτάσσεται τοῦτο· οὕτω λέγομεν λιποναύτης, λιποψυχῶ, λιποτελῶ, λιποτάξιον κ.τ.λ. ἀλιπής, θυμολιπής, ψυχολιπής κ.τ.λ.

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ λέγωμεν λιμοκτονοῦμαι (ἀόριστος) ἐλιμοκτονήθην ἢ ἀντὶ τούτου νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ λιμώττω.

Μεταρροθμιζομαι καὶ μετοχὴ τοῦ παρακειμένου μετερροθμισμένος οὐχὶ δὲ μεταρροθμημένος.

Μετμυφιεσμένος οὐχὶ δὲ μετεμφιεσμένος· ἐπ' ἴσης μεταμφιασθεὶς καὶ οὐχὶ μετεμφιασθεὶς ἐκ τοῦ μεταμφιέννυμαι.

Μετηνάστευον — μετηνάστευσα. Τὰ ὀρθὰ εἶνε μετηνάστευον μετηνάστευσα, διότι τὸ μεταναστεύω προῆλ-

θεν ἐκ τοῦ μετανάστης, τοῦτο δὲ σύγκειται ἐκ τῆς μετὰ καὶ νάστης.

Νεκροστολίζω. Τὸ ὀρθὸν νεκροστολιῶ ἢ στολίζω νεκρὸν.

Νεοπλασθεῖς, νεοῖδρουθεῖς. Ὅλως ἄτοπα· τὰ ὀρθὰ εἶνε νεωστὶ πλασθεῖς, νεωστὶ ἰδρουθεῖς.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΜΕ΄.

Ῥήματα ἐσθλαμένως ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἀπαντῶντα.

(Συνέχεια)

Ὅπισθοχωρῶ — ὀπισθοχώρησις. Ἀτοπώτατα ἀντὶ τῶν ὀρθῶν ὀπίσω χωρῶ ἢ ὑποχωρῶ ἢ χωρῶ εἰς τὰ ὀπίσω ἢ ἐπαναχωρῶ κ.τ.λ.

Οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν. Κακῶς ἀπαντᾷ ἡ ἐκφρασις αὕτη ἀντὶ τῆς ὀρθῆς οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν, διότι ἡ ἐρωτηματικὴ φράσις ἢ συντασσόμενη μετὰ τοῦ οὐκ ἔχω, οὐχ ἔξω, οὐκ οἶδα κ.τ.λ. καὶ τοῦ ἀπορῶ, ἀμηχανῶ κ.τ.λ. ἐκφέρεται καθ' ὑποτακτικὴν· οὕτω λέγομεν, οὐκ ἔχω τί λέγω, οὐχ ἔξω τί φῶ, οὐκ ἔχω τί χρήσωμαι τοῖς τούτου μάρτυσιν, οὐκ ἔχει ποῦ κλιθῆν, οὐκ ἔχεις ποῦ τεθῆς καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους ἐν Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῶ,

καὶ φημι κάποφημι οὐκ ἔχω τί φῶ.

ἐπομένως δεόν νὰ λέγηται, οὐκ ἔχω ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνω, οὐκ ἔχεις ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνης, οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνην.

Παρανοῶ — παρανόησις εἶνε τὰ ὀρθὰ καὶ οὐχὶ παρεννοῶ-παρεννόησις.

Παρεισέφθησε — παρεισέφθησαν, οὐχὶ δὲ παρεισέφθησε — παρεισέφθησαν, διότι τὸ ῥῆμα εἶνε παρεισφρέω, καὶ τὸ εὖ τρέπεται εἰς **η** προστιθεμένης τῆς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένης καταλήξεως.

Σημ. Ἐντὶ τοῦ παρεισέφθησε δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν παρεισέδην ἢ παρεισῆλθε.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΜΣ'.

Ῥήματα ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἐσφαλμένως ἀπαντώντα.

(Συνέχεια)

Περαιωῶ τὸν λόγον, **περαιουῶμαι** ἢ συζήτησις, **ἐπεραιώθησαν** αἱ ἐξετάσεις. Ἐντὶ τούτου δεόν νὰ γίνηται χρῆσις τοῦ περατῶ καὶ περατοῦμαι ἢ τοῦ περαίνω καὶ περαίνομαι.

Τὸ δὲ ῥῆμα περαιῶ σημαίνει διαβιβάζω ἢ δοκιμάζω εἰς τὴν περαίαν δηλ. διαπλέω, (οἷον, περαιουῶμαι εἰς τὴν νῆσον, εἰς τὴν Ἀσίαν) ἐν ᾧ τὸ περατῶ καὶ περαίνω γινόμενα ἐκ τοῦ πέρας σημαίνουσι τελειῶνα.

Πολεμῶ τινι ἢ πρὸς τινα ὀφείλομεν νὰ λέγωμεν προκειμένου νὰ ἐκφράσωμεν σχέσιν ἐχθρικήν, οὐχὶ δὲ πολεμῶ μετὰ τινος, διότι τοῦτο σημαίνει συμπολεμῶ μετὰ τινος ἔχων αὐτὸν ὡς βοηθὸν καὶ σύμμαχον.

Προσεκαλέσθην, **μετεκαλέσθην**, **συνεκαλέσθην**, **προσκάλεσις**, **συγκάλεσις**. Πάντα ταῦτα εἶνε ἐσφαλμένα ἀντὶ τῶν ὀρθῶν προσεκήθην, μετεκλήθην, συνεκλήθην, πρόσκλησις, σύγκλησις.

Οὕτω λέγομεν **παράκλησις**, **ἀνάκλησις**, **ἐπίκλησις**, **ἐγκλησις** κ.τ.λ.

Προσεκαλέσθην — **μετεκαλέσθην**, **συνεκαλέσθην** ἢ **βουλή**, **συγκάλεσις**, **προσκάλεσις** κ.τ.λ. εἶνε τύποι ὅπως ἀδόκιμοι ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ λέγωμεν, **προσεκλήθην**, **μετεκλήθην**, **συνεκλήθην**, **πρόσκλησις**, **σύγκλησις**, **ἀνάκλησις**, **ἐπίκλησις**, **ἔγκλησις**.

Προσθαφαίρω — **προσθαφαίρεσις** ἀποπόματα ταῦτα ἀντὶ τῶν ὀρθῶν προσθέτω καὶ ἀφαιρῶ, πρόσθεσις καὶ ἀφαιρέσις.

Προσεῖξα, **ἀνθεῖξα** — νὰ **προσέξω**, ν' **ἀνθέξω** κ.τ.λ. Κακῶς γίνεται χρῆσις τῶν τύπων τούτων, διότι ὁ ἀόριστος τῶν ῥημάτων **προσέχω** καὶ **ἀντέχω** εἶνε **προσέσχον**, **ἀντέσχον** καὶ οὐχὶ **προσεῖξα** καὶ **ἀνθεῖξα**. Ἡ δὲ ὑποτακτικὴ σχηματίζεται **πρόσχω** ἢ **πρόσσχω** καὶ **ἀντίσχω**.

Ῥιψοκινδυνέω - **ῶ** καὶ οὐχὶ **ῤιψοκινδυνεύω** διότι λέγεται μὲν **κινδυνεύω**, ἀλλ' ἐκ τοῦ **ῤιψοκίνδυνος** δὲν δύναται νὰ σχηματισθῇ ῥῆμα εἰς **εὖω** ἀλλ' - εἰς **ἔω** - **ῶ**.

Οὔτω λέγομεν **πιστεύω**, ἀλλ' **ἀπιστῶ** (ἄπιστος) **βουλεύω**, ἀλλ' **ἀβουλῶ**, **ἰδιοβουλῶ**, **μνημονεύω**, ἀλλ' **ἀμνημονῶ**.

Συναγωνίζομαι **πρὸς** **τινα**. Ἡ ἔννοια τοῦ **συναγωνίζομαι** **πρὸς** **τινα** εἶνε ἢ τῆς βοηθείας καὶ ἀρωγῆς οὐχὶ δὲ τῆς ἀμίλλης ἢ τῆς ἐριδος. Ἐπομένως διὰ τὰς τελευταίας ταύτας περιπτώσεις ὀφείλομεν νὰ ποιῶμεθα χρῆσιν τοῦ **διαγωνίζομαι** ἢ **ἀνταγωνίζομαι**, διότι τὸ **συναγωνίζομαι** οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ **ἀγωνίζομαι** μετὰ τινος βοηθῶν αὐτῷ καὶ ἐπικουρῶν.

Διαγωνισμὸς ἐπομένως δέον νὰ λέγηται προκειμένου **περὶ** **ἀμίλλης**, οὐχὶ δὲ **συναγωνισμὸς**.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΜΖ'.

Ῥήματα ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἐσθλαμένως
ἀπαντῶντα.

(Συνέχεια)

Ταχυγραφεῖω παραγόμενον ἐκ τοῦ ταχυγράφος καὶ οὐχὶ ταχυγράφω, ὡς βιβλιογραφεῖω ἐκ τοῦ βιβλιογράφος κ.τ.λ.

Τιθασσεύω. Δι' ἐνός σ εἶνε ἡ ὀρθὴ γραφὴ τῆς λέξεως ταύτης οὐχὶ δὲ τιθασσεύω.

Ὑπερασπίζω τινὰ καὶ οὐχὶ ὑπερασπίζομαι. Οὕτω λέγεται προασπίζω, συνασπίζω κ.τ.λ. Σημαίνει δὲ κυρίως τὸ ὑπερασπίζω, ὑπὲρ τινος τίθημι τὴν ἀσπίδα ἐπομένως, ὑπερμαχῶ.

Ἵπολήπτομαι. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶνε ὅλως ἀνύπαρκτον· ἀντὶ τούτου δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ἔχω ἀγαθὴν ἢ καλὴν ὑπόληψιν περὶ τινος.

Ἵπομιμνήσκω τινὰ **τι** καὶ οὐχὶ, ὡς συνήθως λέγεται, ὑπομιμνήσκω τινί **τι**, διότι τὸ ῥῆμα τοῦτο συντάσσεται μετὰ δύο αἰτιατικῶν, τῶν ὑποίων ἢ μὲν δηλοῖ τὸ πρόσωπον ἢ δὲ τὸ πρᾶγμα, τοῦ ὑποίου γίνεται ὑπόμνησις.

Ἵποδύχομαι. Ὅλως ἄτοπος ὁ σχηματισμὸς ταιούτου ἐνεστώτος, ἐν ᾧ τὸ ῥῆμα εἶνε ὑποδύχοῦμαι, ὑπισχνούμην, ὑποσχέσομαι, ὑπεσχόμην, ὑπέσχημαι, ὑπεσχήμεν.

Ἵποχρεῖω - ῶ — ὑποχρεῖτε - οὔτε καὶ οὐχὶ, ὡς συνήθως λέγεται, μὲ ὑποχρεοῖτε, διότι τὸ **σε** συναϊρεῖται εἰς **ου**. Οὕτω δηλόετε—δηλοῦτε, ἀξίοετε—ἀξιοῦτε κ.τ.λ.

(*) Περὶ πάντων τούτων ἐκτενέστερον ἴδε τὰς Γλωσσικὰς παρατηρήσεις τοῦ διακρεποῦς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ κ. Κ.Κόντου.

Χαιρετίζω εἶνε ὁ ὀρθὸς τύπος οὐχὶ δὲ χαιρετῶ.

Χαρτοπαικτῶ καὶ οὐχὶ χαρτοπαίζω. Οὕτω λέγομεν ψηφοπαικτῶ, σφαιροπαικτῶ, τροχοπαικτῶ κ.τ.λ.

Ψεύδομοι. Τοῦ ῥήματος τούτου ὁ ἀόρ. ἐψευσάμην σημαίνει εἶπον ψεύματα, ἠπάτησα καὶ οὐχί, ὡς συνήθως λέγεται, ἐψεύσθην, διότι τοῦτο σημαίνει ἠπατήθην.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΜΗ'.

Περὶ τῆς χρήσεως τῆς ὑποτακτικῆς ἐν τῇ καθωμιλημένῃ γλώσσῃ.

Ἐν τῇ καθωμιλημένῃ γλώσσῃ ἡ ὑποτακτικὴ τιθεμένη συνοδεύεται συνήθως ὑπὸ τινος τῶν ἐξῆς μορίων,

νά,	ἵνα,
θά,	ὅταν,
ἀφ' οὗ,	ἐάν,
μη' (ἐπὶ ἀπαγορεύσεως)	ὅπως (τελικόν).

Κακῶς γράφεται ὑπὸ τινων θὰ ἦμε. θὰ ἦμαι κ.τ.λ. διότι τίθενται μὲν τὸ θὰ, νὰ, κ.τ.λ. μεθ' ὑποτακτικῆς, ἀλλ' ἡ συλλαβὴ ει (εἶ-μαι, εἶ-σαι, εἶ-νε) εἶνε τῆς ῥίζης καὶ οὐχὶ τῆς καταλήξεως· δὲν δυνάμεθα λοιπὸν νὰ τρέψωμεν αὐτὴν εἰς η, ἐπομένως ὀφείλομεν νὰ λέγωμεν,

θὰ εἶμαι, θὰ εἶσαι, νὰ εἶνε, κ.τ.λ. καὶ οὐχὶ
θὰ ἦμαι, θὰ ἦσαι, νὰ ἦνε κ.τ.λ.

* Α σ η σ ι ς.

Καθωμιλημένη. Ὁ Σωκράτης ἔλεγεν ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι ζῶσιν, ἵνα τρώωσιν, αὐτὸς δὲ τρώγει, ἵνα ζῇ. — Ὅταν παρατηρῶμεν ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τι, ὀφείλομεν

να μὴ ἀναλαμβάνωμεν ταιχύτην ἐργασίαν. — Φοβοῦμαι μὴ φύγη ἡ ἀμύξα καὶ μείνωμεν. — Ἐὰν ἔλθῃ ὁ Νικόλαος, εἰπέ πρὸς αὐτὸν ὅτι ἀναχωρῶ σήμερον μετὰ μεσημβρίαν διὰ Ναύπλιον. — Φοβοῦμαι μὴ πέσης καὶ κτυπήσης. — Ὅταν ἀσθενῶμεν, ὑφείλομεν νὰ προσκαλῶμεν τὸν ἰατρόν. — Θὰ εἶνε πολὺ περίεργος ἡ σικηνὴ αὐτὴ τῆς συναντήσεώς μας. — Εὐδοκίαν ἐκείνηται λέγονται αἱ πολιτεῖαι, ἂν πλεῖστον χρόνον διατελῶσιν ἐν εἰρήνῃ. — Ἄν θέλῃς νὰ εἶνε οἱ θεοὶ εὐμενεῖς πρὸς σέ, ὑφείλεις νὰ λατρεύῃς αὐτούς. — Ἐὰν εἶσαι φιλομαθής, θὰ γείνης πολυμαθής. — Ἄν ἔχωμεν χρήματα, θὰ ἔχωμεν φίλους. — Ἄν νομιζῶσιν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶσαι ἀχάριστος πρὸς τοὺς γονεῖς, οὐδεὶς ἤθελε πιστεύσῃ ὅτι θὰ λάβῃς πάλιν χάριν, ἂν σε εὐεργετήσῃ. — Σοὶ παρέχω τὰ μέσα, ὅπως διάγῃς ἀνέτως. — Ὅταν ἡ γεωργία εἶνε ἐν καλῇ καταστάσει, θάλλουσι καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΜΘ'.

Κανόνες ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ἐπιρρήματα.

Τὰ εἰς **ο**θεν, **ο**θι, **ο**σε, **ο**σι, ἐπιρρήματα γράφονται ἐν τῇ παραληγορῇ διὰ τοῦ **ο** εἰόν, οὐρανόθεν, οἶκοθεν αὐτόθι, αὐτόσε κ.τ.λ. Ὅσα ὅμως παράγονται ἐκ τῶν εἰς **τερος** ἀντωνυμιῶν, τῶν εἰς **ω** ἐπιρρημάτων καὶ τοῦ **ἔως** = ἀγῆ γράφονται διὰ τοῦ **ω** εἰόν, ἕτερος — ἐτέρωθεν, ἄνω — ἄνωθεν, κάτω — κάτωθεν, ἔξω — ἔξωθεν, ἕως — ἕωθεν.

Καὶ τὰ μὲν παραλλήγοντα εἰς **ο** παροξύνονται (οὐρανόθεν, αὐτόθεν, αὐτόθι, αὐτόσε), ἐκτὸς τῶν παραγομένων ἐκ τοῦ ἕκαστος, ἄλλος, ἐκτός, ἔνδον, οἶκος καὶ πᾶς (ἔνδοθεν, ἄλλοθεν, οἶκοθεν, πάντοθεν, πάντοθι, ἐκάστοθεν, ἐκάστοθι κ.τ.λ.). Ἐχοντα δὲ σύμφωνον πρὸ τοῦ **θ** προπαροξύνονται εἰόν, (ὄπισθεν, ἔμπροσθεν, ὑπερθεν).

Τὰ δὲ παραλήγοντα εἰς ω προπαροξύνονται· οἶον, κάτωθεν, ἄνωθεν, ἐτέρωθεν κ.τ.λ.

Σημ. Τὸ κυκλόθεν ἀπαντᾷ καὶ κύκλωθεν γροφόμενον ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει διὰ τοῦ ω κατὰ τὸν προηγούμενον κανόνα.

Τέλος ἐὰν ἔχωσιν ἐν τῇ παραληγούσῃ α, η, ω τονίζονται ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ τοῦ ἐξ οὗ παράγονται ὀνόματος· οἶον, πρῶραθεν (πρῶρα), Πλαταιᾶθεν (Πλαταιαί), Θεσπιαῖθεν (Θεσπιαί), Μυκήμηθεν (Μυκήναι).

Τὰ εἰς ωσ λήγοντα ἐπιρρήματα γίνονται ἐκ τῆς γενικῆς πληθυντικῆς κατὰ τροπὴν τοῦ ν εἰς σ· οἶον, καλῶν—καλῶς, κακῶν—κακῶς, δεινῶν—δεινῶς.

Φυλάττουσι δὲ τὰ εἰς ωσ τὸν τονισμόν τῆς γενικῆς πληθυντικῆς· οἶον, καλῶς (καλῶν) ἠδέως (ἠδέων), χαριέντως (χαριέντων), ταχέως (ταχέων).

Σημ. Τὸ ἐμποδῶν (ἐκ-ποδῶν) καὶ ἐμποδῶν (ἐν-ποδῶν) μεταβάλλουσι τὴν περισπωμένην εἰς ὀξεῖαν.

Ἄ σ κ η σ ι ς

Ἄρχαία. Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμψθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε. — Ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι τελῶνας καὶ κόλακες καὶ συκοφάνται. — Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; — Οὐκ ἔστιν ἠδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως. — Τὸ ἠδέως ζῆν οὐκ ἐξωθέν ἐστιν, ἀλλὰ τούναντίον ὁ ἄνθρωπος τοῖς περὶ αὐτὸν πράγμασιν ἠδονὴν καὶ χάριν προστίθησι. — Σχολαστικὸς ἀμινάκιον (εἶδος οἴνου) ἔχων ἐσφράγισεν αὐτήν. Τοῦ δὲ δούλου κάτωθεν τρήσκιτος καὶ τὸν οἶνον αἴροντος ἐθαύμαζεν ὅτι τῶν σημαντῶν σώων ὄντων ὁ οἶνος ἤλαττοῦτο. — Καὶ μὴν ὁ πικτῆρ ἤχθετό μοι συγκαλυδόντι καὶ διηγεῖτο

ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος καὶ λακίζων.

Καθωμιλημένη. *Εὐχαρίστως* θὰ ἐδεχόμην τὴν θέσιν ταύτην, ἀλλ' ὁ πατήρ μου κατ' οὐδένα λόγον ἐπιτρέπει τοῦτο. — Ἐπραξε καλῶς βεβηθήσας τὸν δυστυχῆ ἐκείνον ἀρτοποιόν, ὃν κατέσφαξεν ἐντελῶς ἢ προχθεσινήν πυρκαϊά. — Ἐκποδῶν σημαίνει ἔξω τῶν ποδῶν, ἔξω τῆς ὁδοῦ, πέραν, μακράν· ἐμποδῶν δὲ μέσα στὰ πόδια, ἐμποδίων, κώλυμα. — Οἰκοθεν ἐνήργησα ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. — Ταχέως θὰ ἐπέβη τὸ εὐχάριστον τοῦτο ἀποτελεσμα. — Βαθέως συνεκινήθη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ μεγάλου τούτου δυστυχήματος. — Ἐξωθεν τοῦ λιμένας Πειραιῶς ἐβουβίσθη προχθὴς πλοιάριον φέρον δύο ἄνδρας καὶ μίαν γυναῖκα, οἵτινες παρὰσυρθέντες ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐπνίγησαν.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Ν'.

Κανόνες ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ἐπιρροήματα.

Τὰ δοτικὸφανῆ ἐπιρροήματα τὰ παραγόμενα ἐξ ὀνομάτων, ἅτινα εἶνε ἐν χρήσει, ὑπογράφουσι τὸ *ι* ὑπὸ τὸ *α* καὶ *π*· π. γ. τὸ δημοσί*α*, ἰδί*α*, σπουδῆ, πεζῆ κατ.λ. ὑπογράφουσι τὸ *ι*, διότι εἶνε ἐν χρήσει τὸ δημοσί*ος*, ἰδί*ος*, σπουδῆ, πεζός· δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸ κάντη, ἀλλαχῆ, εἰκῆ, πανταχῆ κατ.λ.

Τὰ εἰς ὅτι καὶ τὰ ἐπιρροήματα γράφονται ἐν τῇ ληγούσῃ διὰ τοῦ *ι* ὄιον,

Ἑλληνιστί, ἀπνευστί, ἀναμιωτί, ἕκοντί,
ὀνομαστί, ἔγονγοστί, ἀγελαστί, νεωστί,
Φιλιππιστί, ἱερωστί, μεγαλωστί κατ.λ.

Σημ. Τινὰ τῶν εἰς τι διαφοροῦνται καὶ γράφονται διὰ τοῦ *ι* καὶ *ει* ὄιον, ἀκηροικεὶ καὶ ἀκηροικεῖ κατ.λ.

Τὰ δὲ μὴ ἔχοντα χαρακτηῖρα π γράφονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεί-
στον διὰ τοῦ εἰ' οἶον,

πανδημεί, ἀτρομεί, αὐτολεξεί, ἀδουλεί,
νηποινεί (νηποινί), ἀμισθει καὶ ἀμισθί,
πανοικεί καὶ πανοικί. κ.τ.λ.

Ἄσκησις.

Ἀρχαία. Σαρδανάπαλλος ὁ Ἀσσυρίων βασιλεὺς, ἐπειδὴ
γυναικιστὶ ἐθεβιώκει καὶ στολὴν γυναικείαν ἐνεδεύουκε κα-
τέκασεν ἑαυτόν. — Καὶ κοινῇ προσέλωμεν τῷ φιλανθρώπῳ
βασιλεῖ ἓνα ἄνδρα τῇ τραπέζῃ τῇ ἱερᾷ χαρισθῆναι παρα-
καλοῦντες. — "Ὁρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν' ὅξυς
γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστί καὶ οὐκ ἀναιμιωτὶ μαιώσεται σε. —
Νηποινεί ἢ νηποινί = ἀτιμωρήτως. — Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί
με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω τι πάνυ ἀναγκαῖον.
— Ἐγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλᾶτος καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ
σταυροῦ ἦν δὲ γεγραμμένον Ἑβραϊστί, Ἑλληνιστί, Ῥω-
μαῖστί.

Καθωμιλημένη. Δημοσίᾳ ἐγένετο λόγος περὶ τούτου καὶ
δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἐπέλθῃ διόρθωσις τις. — Ἰδίᾳ ἐφρόν-
τισα νὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα χρήματα διὰ τὴν ἐν Παρισίαις
κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα διαμονὴν του. — Ἐκάλεσα αὐ-
τοὺς ὀνομασί, ὥστε οὐδεὶς ἔχει παράπονον τι. — Εἰργά-
ζετο ὁ δυστυχῆς ἀμισθὶ ἐπὶ δεκαετίαν δλόκληρον. — Πάντῃ
διάφορον θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα, ἂν κατέβαλες ἐγκλίμως
τὴν δέουσαν προσοχὴν. — Διετρέξαμεν δλόκληρον αὐτὸ τὸ
διάστημα ἀπνευστί. — Ἡ ἐπιγραφή αὕτη δέον νὰ γραφῇ
Ἄγγλιστί, Ἰταλιστί, Ἑλληνιστί καὶ Γαλλιστί.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΝΑ΄.

Ἐπιρρήματα ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἐσθλαμένως ἀπαντῶντα.

Ἀθήνησι καὶ οὐχὶ **Ἀθήνησι** μεθ' ὑπογεγραμμένου **ι**, διότι ἡ ἐπιρρηματικὴ κατάληξις εἶνε **πιδι**.

Ἀνηλεῶς εἶνε ἡ ὀρθὴ γραφὴ καὶ οὐχὶ **ἀνιλεῶς**, διότι παράγεται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου **ἀνηλεής**.

Καὶ οἱ τύποι δὲ τοῦ ὑπερθετικοῦ **ἀνἨλεώτατα** καὶ κατ' ἄλλους **ἀνἨλεώτατα** εἶνε ἐσθλαμένοι, διότι τὸ ὑπερθετικὸν τοῦ **ἀνηλεής** εἶνε **ἀνηλεέστατος** οὐχὶ δὲ **ἀνηλεώτατος**.

Ἀντιπέραν καὶ οὐχὶ **ἀντίπεραν**, διότι τὸ ἐπιρρημα πέραν ἔχει μακρὰν τὴν λήγουσαν.

Σημ. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ τύπου **πέρην**.

Δεξιᾶ, ἀριστεροᾶ. Κακῶς γίνεται χρῆσις τῆς δοτικῆς, διότι ἡ κοινὴ γλῶσσα ἀγνοεῖ τὴν δοτικὴν ὅθεν ὀφείλομεν νὰ λέγωμεν **δεξιᾶ** (τά), **ἀριστεροᾶ** (τά).

Ἐμπροσθεν—ὄπισθεν. Παρὰ τοῖς δοκίμοις τὸ μὲν ἔμπροσθεν ἐλαμβάνετο πρὸς δῆλωσιν τοῦ παρελθόντος, τὸ δὲ ὄπισθεν πρὸς δῆλωσιν τοῦ μέλλοντος. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὅμως ταῦτα λαμβάνονται ἀντιστρόφως.

Ἐπακριβῶς. Κακῶς γίνεται χρῆσις τοῦ ἐπιρρήματος τούτου, διότι ἐπίθετον ἐπακριβής, ἐξ οὗ νὰ παραχθῇ τὸ ἐπακριβῶς, δὲν ὑπῆρξέ ποτε ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Ἄντὶ τούτου δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ἐπ' ἀκριβές.

Σημ. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς σύνηθες ἦτο τὸ ἀκριβῶς ἢ δι' ἀκριβείας.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΝΒ'.

Ἐπιρροήματα ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἐσθλαμένως ἀπαντῶντα.

(Συνέχεια.)

Ἐμπαρόδως. Κακῶς γίνεται χρῆσις τοῦ ἐπιρρήματος τούτου ἀντὶ τοῦ ἐν παρόδῳ.

Ἐπ' ἴσης ἄτοπον εἶναι καὶ τὸ ἐμπεριστάτως.

Εὐσυνειδήτως οὐχὶ δὲ εὐσυνειδότης, διότι δὲν παράγεται ἐκ τοῦ εὐσυνειδήως ἀνυπάρκτου ὄντος, ἀλλ' ἐκ τοῦ εὐσυνειδήτου.

Σημ. Οὕτω λέγεται ἀσυνειδήτως ἐκ τοῦ ἀσυνειδήτου.

Ἐφέτος. Κακῶς λέγεται ὑπὸ τινων φέτος, διότι τὸ ἐφέτος εἶνε μεταγενέστερος τύπος τοῦ ἀρχαίου καὶ δοκίμου ἐπέτος ἢ ἐπ' ἔτος. «Ἐγὼ οὐ περυσινὸς ὅς γ' ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην».

Ἐκ τοῦ ἐφέτος αὐτοῦ ἐγένετο τὸ ἐπίθετον ἐφετινός, οὗ ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε διὰ τοῦ *α* καὶ οὐχὶ ἐφετεινός διὰ τοῦ *ει*.

Καὶ τὸ παντοτινός δὲ διὰ τοῦ *α* πρέπει νὰ γράφηται.

(*) ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΝΓ'.

Ἐπιρροήματα ἐσθλαμένως ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἀπαντῶντα.

(Συνέχεια.)

Καταλεπτῶς. Δὲν δύναται νὰ σχηματισθῇ τοιοῦτον ἐπιρρημα μὴ ὑπάρχοντος ἐπιθέτου καταλεπτὸς ἢ κατάλεπτος'.

Ἀντὶ τούτου δυνάμεθα νὰ μεταχειριζώμεθα τὴν παρά τοῖς μεταγενεστέροις ἐν χρήσει ἔκφρασιν κατὰ λεπτόν.

Μάτην, ματαίως και μεταγενεστέρως εις **μάτην** ουχι δέ, ως τινες κακώς μεταχειρίζονται, *ἐπὶ μάτην*.

Παρακατιόν. Ἡ λέξις αὕτη λαμβάνεται ὑπὸ τινων ἐπιρρηματικῶς και σχηματίζονται ἐξ αὐτῶν αἱ φράσεις, ὡς συνήθως τις ἀκούει και ἀναγινώσκει, **Θὰ εἶπω παρακατιόν, θὰ δαλωθῆ παρακατιόν, περὶ ὧν παρακατιόν, θὰ εἶπωμεν παρακατιόν** κ. τ. λ. Ἄλλ' αἱ ἐκφράσεις αὗται εἶνε ἐσφαλμένοι, διότι τὸ παρακατιόν εἶνε οὐδέτερον μετοχῆς και μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν αἴτινες ἔχουσιν ὑποκείμενον οὐδέτερον δύναται νὰ τεθῆ.

Ἐπομένως ὀφείλομεν νὰ λέγωμεν **θὰ εἶπω παρακατιῶν, θὰ εἶπωμεν παρακατιόντες** κ. τ. λ.

Πρὶν. Λέγεται συνήθως *πρὶν* τῆς μεσημβρίας, *πρὶν* τοῦ φαγητοῦ κ. τ. λ. ὅπως ἀτόπως διότι τὸ *πρὶν*, ἐπιρρηματικόν, δὲν συντάσσεται μετὰ γενικῆς

Τοῦθ' ἔνεκα και τοῦθ' ἔνεκεν. Ἀτοπώτατα ταῦτα ἀντὶ τῶν ὀρθῶν *τούτου ἔνεκα και τούτου ἔνεκεν*, διότι τὸ *τουθ' ἔνεκα* οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ *τούτο ἔνεκα και κατ' ἐκθλιψιν τοῦθ' ἔνεκα*. Ἡ σύνταξις ὁμως τοῦ *ἔνεκα* μετὰ αἰτιατικῆς εἶνε ἀδικαιολόγητος.

Ἵπερβαλλόντως και οὐχι ὑπερβαλόντως εἶνε δηλ. ἐσχηματισμένον ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος και οὐχι τοῦ ἀορίστου.

Οὕτω γίνονται ἐκ τῶν μετοχῶν τῶν ἐνεστώτων και ἄλλα ἐπιρρήματα· οἷον, ἀρχοῦντως, δεόντως, προεπόντως, διαφερόντως. Ἐπ' ἴσης γίνονται και ἐκ τῶν μετοχῶν τῶν παρεκλειμένων· οἷον, εἰκότως, εἰωθότως, ἐρωσμένως, κεχαρισμένως κ. τ. λ.

Ἐκ τῶν μετοχῶν ὁμως τῶν μελλόντων και ἀορίστων δὲν γίνονται ἐπιρρήματα ἐξαιρέσει τοῦ *τυχόντως* (ἔτυχον).

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΝΔ'.

Αί κυριώτεροι παραγωγικοί καταλήξεις.

(Ούσιαστικά ἐκ ῥημάτων παραγόμενα).

1) Ἡ καταλήξις **μα** ἥτις σημαίνει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας οἶον, ποιήμα (ποιῶ), γράμμα (γράφω), πρᾶγμα (πράττω), τίμημα, (τιμῶ).

Σημ. Ἐπ' ἴσης σημαίνουναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας καὶ τὰ εἰς **ος** (γένος, ἔθος κ.τ.λ.)

2) Ἡ καταλήξις **εις** /**εις**, **ψις**/ καὶ **δία**, αἵτινες σημαίνουναι τὴν ἐνέργειαν τοῦ ῥήματος ἀφρημένως οἶον, ποιήσεις (ποιῶ), δῆλωσις (δηλῶ), πράξις (πράττω) θυσιά (θύω) κ.τ.λ.

Σημ. Καὶ αἱ καταλήξεις **μος**, **τις**, **ος**, **α**, **η**, **μη** καὶ **εια** σημαίνουναι τὴν ἐνέργειαν τοῦ ῥήματος ἀφρημένως οἶον, ὁδύρομος (ὁδύρομαι), πίστις (πειθῶ), λόγος (λέγω), φθορά (φθείρω) γραμμὴ (γράφω) βασιλεία (βασίλευω) κ.τ.λ.

3) Αἱ καταλήξεις **ευς**, **της**, **της**, **των**, **των** αἵτινες σημαίνουναι τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον πράττει τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημαίνομενον οἶον, τομεύς (τέμνω), ποιητής (ποιῶ), σωτήρ (σώζω), κοσμητήρ (κοσμῶ), τροφός (τρέφω).

Σημ. Καὶ τὰ εἰς **ων** καὶ **ος**, **αι**, **ης**, συνήθως σύνθετα σημαίνουναι τὸ πρόσωπον οἶον, τροφός (τρέφω) ὀρθοθηρὰς, παιδοτρίβης, ἡγεμῶν κ.τ.λ.

4) Ἡ καταλήξις **τηρίου**, ἥτις σημαίνει τὸν τόπον οἶον, δικαστήριον, βουλευτήριον, ἐργαστήριον κ.τ.λ. Τινὰ ὅμως σημαίνουναι τὸ ὄργανον οἶον, ποτήριον, θυμιατήριον.

5) Αἱ καταλήξεις **τρον, τρα, καὶ τηρία** αἵτινες σημαίνουσι τὸ ὄργανον ὄϊον, ἄροτρον, βακτηρία, καλύπτρα κ.τ.λ.

Σημ. α'. Τὰ εἰς **τρον** καὶ **τρα** σημαίνουσι καὶ τόπον ὄϊον, θέατρον, παλαιότερα. Τὰ δὲ εἰς **τρον** κατὰ πληθυντικὸν καὶ ἁμοιβήν ὄϊον, τὰ λύτρα, τὰ δίδακτρα κ.τ.λ.

Σημ. β'. Τὰ μὲν εἰς **μα** ἀναλογοῦσι πρὸς τὸ α'. πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ παρκειμένου, τὰ εἰς **σις** πρὸς τὸ β'. καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς τὸ γ'. ὄϊον ποιήμα (πε-ποίημα) ποιήσεις (πε-ποίησαι) ποιητής (πε-ποίηται) κ.τ.λ.

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἀρχαία. Οὐδὲν ἄνευ ἀσκήσεως (ἤσκημα) κατορθοῦται, δυνατὴ δὲ αὕτη πᾶν ἐκνικῆσαι. — Διωνύσιος ὁ τῶν Συρακουσῶν τύραννος ἐκλυχάτο πολὺ μᾶλλον ἐπὶ τοῖς ποιήμασιν (πεποίημα) ἢ τοῖς ἐν πολέμῳ κατορθώμασι. — Γαλῆ εἰσελθοῦσα εἰς χαλκίως ἐργαστήριον τὴν ἐκεῖ κειμένην βίβλην περιέλειγεν. — Ἀκροαταῖς καὶ θεαταῖς προσήκει ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἡσυχίαν ἄγειν. — Ἡ ἄμπελος καὶ ὁ οἶνος Διονύσου εὖρημά (εὔρημα) ἐστίν. — Αἱ ἀρεταὶ μαθήσει (μεμάθημα) καὶ μελέτῃ ἀξάνονται. — Πέντε αἰσθήσεις ὁ ἄνθρωπος ἔχει, ἀφῆν, ὄρασιν, ἀκοήν, γεῦσιν, ὄσφρησιν.

Καθωμιλημένη. Διωρίσθη γραφεὺς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ ἐξάδελφός μου Ἀνδρέας, διδάκτωρ τῆς Νομικῆς. — Αἱ δηλώσεις ἐγένοντο ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης σὺ ἐν τούτοις οὐδὲν ἐνήργησας, καίτοι παρῆλθον τόσαι ἡμέραι. — Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγένετο σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος. — Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἐκάλεσαν τὸν ποιητὴν καὶ τὸν ἐστεφάνωσαν. — Ὁ κοσμήτωρ τῆς Νομικῆς σχολῆς ἀνεχώρησεν εἰς Βερολίνον διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν τοῦ Πανεπιστημίου. — Ὁ ἀστynomικὸς κλητὴρ, ὅστις καταγγέλλει χθὲς ὑπό τινος τῶν πολιτῶν διὰ παράλειψιν καθήκοντος, ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΝΕ΄.

Αί κυριώτεραι παραγωγικαὶ καταλήξεις.

(Οὐσιαστικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν παραγόμενα).

α΄) Ὑποκοριστικά.

Ταῦτα σημαίνοντα θωπευτικῶς ἢ σκωπτικῶς σμίκρυνσιν τοῦ ὑπὸ τῆς ρίζης δηλουμένου καταλήγουσιν εἰς

(ἀρσενικὰ) ἰσκος, ἰλος, ἰλος, οἶον, ναῖσκος, ναυτίλος, ἀνθρωπίσκος κ.τ.λ.

(θηλυκὰ) ἰς, ἰσκη, ἰχνη, ἠλλίς, οἶον, θεραπαινίς, παιδίσκη, πολίχνη, ἀκανθυλλίς κ.τ.λ.

(οὐδέτερα) ἰον (ἰδίου, ἀρίου, ἰχνιον, ὕδριον, ἕλλιον, ὕφιον, ἀσιον) οἶον, παιδίον, θυρίδιον, παιδάριον, πολίχνιον, νησύδριον, δενδρύλλιον, ζωΰφιον, κοράσιον κ.τ.λ.

β΄) Μεγεθυντικά.

Ταῦτα σημαίνοντα περιφρονητικὴν μεγέθυνσιν καταλήγουσιν εἰς ὦν, οἶον, κεφάλων, χεῖλων, γάστρων κ.τ.λ.

καὶ ἰας, οἶον, μετωπίας, τολμητίας, οἰηματίας κ.τ.λ.

γ΄) Περιεκτικά.

Ταῦτα σημαίνοντα τόπον περιέχοντα πληθὺν προσώπων ἢ πραγμάτων καταλήγουσιν εἰς

ῶν (εῶν), οἶον, ἀνδρῶν, ἀμπελών, περιστερεῶν κ.τ.λ.

ἰά, οἶον, μυρομηκία, νεοσσία, ῥοδωνία κ.τ.λ.

Σημ. Τὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν λέγονται ἐνίοτε ἀνδρωνίτις καὶ γυναικωνίτις.

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἄρχαία. Γυνὴ χήρα φίλεργος θεραπαινίδας ἔχουσα ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρούνων ῥόδας.—Νεανίσκου πολλὰ λαλῶντος, Ζήνων ἔφη,

τὰ ὄτα σου εἰς τὴν γλῶσσαν σου συνερρύθηκε. — Ζήνων πρὸς τὸ φλυαροῦν μειράκιον, διὰ τοῦτο, εἶπε, δύο ὄτα ἔχομεν στόμα δὲ ἓν, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν. — Περιστέρα ἔν τινι περισσευομένη τρεφόμενη ἐπὶ πολυτεχνίᾳ ἐκαυχᾶτο.

Καθωμιλημένη. Τὸ λογύδριόν σου ἀπήγγειλας κάλλιπτα, διὸ καὶ συγχάριω σοι ἐκ καρδίας. — Εἶσαι φίλε μου τολμητίας καὶ ἕνεκα τούτου ἐπιτυχάνεις εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σου. — Ἐν τῷ ἀμπελωῶνί σου ὑπάρχει πλεθὺς σταφυλῶν. — Ἐν τινι πολιχνίῳ τῆς Θεσσαλίας ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῶν αἰγῶν κολλητικὴ τις νόσος. — Ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως οὐδὲν ἄλλο παρετῆρει τις ἢ μυρομηκίαν ἀνθρώπων. — Κεφάλων καλεῖται ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν, γάστρων δὲ ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΝΣ'.

Οὐσιαστικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν παραγόμενα.

(Συνέχεια)

δ) Πατρωνυμικά. γ'

Ταῦτα σημαίνοντα τὸν υἱόν, θυγατέρα ἢ ἀπόγονον καταλήγουσιν εἰς

ἀδης (ἐκ τῶν πρωτοκλίτων καὶ τῶν εἰς ἰος δευτεροκλίτων παραγόμενα) οἶον, Αἰναιάδης (Αἰνείας), Μενoitιάδης (Μενoitίος), Ἀσκληπιάδης (Ἀσκληπιός) κ.τ.λ.

εἰς ἰδης (ἐκ τῶν λοιπῶν) οἶον, Πριαιμίδης (Πρίαμος) Κροινίδης (Κρόνος) κ.τ.λ.

ε) Γονεωνυμικά.

Ταῦτα σημαίνοντα μετὰ τὸν ζῆλον καταλήγουσιν,

εἰς **ιδεύς*** οἶον, λεουτιδεὺς (λέων), λυκιδεὺς (λύκος),
ἀετιδεὺς (ἀετός) λαγιδεὺς, ἀλωπεκιδεὺς κ.τ.λ.

Σημ. Τινὰ τούτων ἔχουσι ἰδιαιτερον ὄνομα· οἶον, σκῆμνος (λέον-
τος), νεβρός (ἐλάφου) ἀρκτύλος (ἄρκτου), πάλος (ἵππου καὶ ὄνου)
ἔριφος (αἰγός), μόσχος (βρός), ἀμνός (οἶς=προβάτου).

5) Τοπικά.

Ταῦτα σημαίνοντα τόπον καταλήγουσιν εἰς

ιον καὶ ειον* οἶον, γυμνάσιον, παιδαγωγεῖον.

Ἄ σ κ η σ ι ε .

Ἄρχ. Μενέδημον καὶ Ἀσκληπιάδην τοὺς φιλοσόφους, νέους
ὄντας καὶ πενομένους μεταπεμφθέντες, οἱ Ἀρεσπαγῆται ἠ-
ρώτησαν πῶς ὄλας τὰς ἡμέρας τοῖς φιλοσόφοις σχολάζον-
τες, κεκτημένοι δὲ μηδέν, εὐεκτοῦσι ταῖς σώμασι.—Σόλων
Ἐξηκεστίδου ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν μὴ γίγνοιτο ἀδίκημα ἐν
πόλει; εἶπεν· εἰ ὁμοίως ἀγανακτοῖεν οἱ μὴ ἀδικούμενοι τοῖς
ἀδικουμένοις.—Φιλιππίδης ἦν κωμωδοποιός.

Καθωμιλ. Τὸ παιδαγωγεῖον τοῦ Φιλαλήθους μετηνέχθη
εἰς τὴν Νεάπολιν οὐ μακρὰν τοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πη-
γῆς.—Ἐν τῷ τρίτῳ γυμνασίῳ κατετάχθησαν πενήτηντα
νέοι μαθηταί, ὧν τριάκοντα πέντε ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. —
Λεουτιδεὺς λέγεται τὸ νεογνὸν τοῦ λέοντος, ἀετιδεὺς τὸ
τοῦ ἀετοῦ, λυκιδεὺς τὸ τοῦ λύκου καὶ ἀλωπεκιδεὺς τὸ τῆς
ἀλώπεκος.—Πριαμίδης καλεῖται ὁ ἀπόγονος τοῦ Πριάμου,
Ἄτρείδης ὁ τοῦ Ἄτρείως καὶ Πηλείδης ὁ τοῦ Πηλέως.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΝΖ'.

Οὐδισιαστικά ἐξ οὐδισιαστικῶν παραγόμενα.

ἜΘνικά.

Ταῦτα σημαίνουσι τὸν καταγόμενον ἐκ τίνος πόλεως ἢ
ἔθνους καὶ καταλήγουσιν,

1) εἰς **εὐς** (καὶ θηλ. **εῖς**) οἶον, Φωκεὺς — Φωκίς, Μεγαρεὺς — Μεγαρίς κ.τ.λ.

2) εἰς **ιοῦς** (καὶ θηλ. **ια** καὶ **ας**) οἶον, Κορίνθιος, Δήλιος, — Κορινθία, Δηλιάς, κ.τ.λ.

3) εἰς **άτης, ήτης, ίτης, ώτης** (καὶ θηλυκά **τις**) οἶον, Σπαρτιάτης, Αἰγυιήτης. Ἀβδηρίτης, Ἑπειρώτης, Σπαρτιάτις, Αἰγυιήτις, Ἑπειρώτις κ.τ.λ.

4) εἰς **ανός, νός, ἴνος** οἶον, Ἀσιανός, Κυζικηνός, Ταραντίνος, Ἀμοργίνος κ.τ.λ.

Ἐθνικά τινα δὲν γίνονται ἐκ τοπικῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐθνικῶν τὰ τοπικά οἶον,

Κἄρ	(Καρία)	Μακεδῶν	(Μακεδονία)
Κεφαλλῆν	(Κεφαλληνία)	Φρυξ	(Φρυγία)
Θραξ	(Θρακία)	Ἄραψ	(Ἀραβία)
Αἰθίοψ	(Αἰθιοπία)	Κιλιξ	(Κιλικία)
Ἄρκας	(Ἀρκαδία)	Κρής	(Κρήτη)
Ἴων	(Ἴωνία)	Μάγνης	(Μαγνησία)

Σημ. Τῆς καταλήξεως **ιος** τὸ **ι** συνακρεῖται μετὰ τῶν φωνηέντων **α, ε, ι, ω** εἰς **αι, ει, ἰ, φ** οἶον, Χῖος (Χι-ιος) Λαρισσαῖος (Λαρι-σα-ιος) Ἀργεῖος (Ἀργει-ος) Κῶος (Κω-ιος) Κεῖος (Κει-ος).

Τὸ δὲ **τ** πρὸ τοῦ **ι** μεταβάλλεται ἐνίοτε εἰς **σ'** οἶον, Μιλήσιος, Ἀμαθούσιος, Ἀγρούσιος.

Ἄσκησις.

Ἀρχαία. Αἰσώπῳ τῷ Φρυγὶ πεποιήνται λόγοι, ἐν οἷς δι λέγεται τὰ θηρία καὶ τὰ δένδρα ἄλλο ἄλλῳ καὶ ἀνθρωποεινάμιξ. — Αἰθιόπα τις ἐπρίατο τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. — Ποσειδῶν ἀφῶν φορὰν Μεγαρεῦσιν ἐποίησε. — Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἐρωτηθεὶς πόσον ἀπέχει τὸ ψεῦδος τῆς ἀληθείας ὅσον, ἔφη, ὀφθαλμοὶ ὤτων. — Οἱ Κρήτες διαφερόντως τιμῶσι τοὺς ἥρωας Μίνω, Ῥαδάμανθον καὶ Σαρπηδόνα. — Ἄγις ὁ βασιλεὺς ἔφη τοὺς Λα-

κεδαιμονίους μὴ ἐρωτᾶν ὅποσοι εἰσίν, ἀλλὰ ποῦ εἰσιν οἱ πολέμιοι.

Καθωμιλ. Οἱ Μακεδόνες ἦσαν ἀνδρεῖοι στρατιῶται. — Οἱ Ταραντινοὶ ἐπολέμησαν γενναίως. — Οἱ Κεφαλλῆνες διακρίνονται διὰ τὴν εἰς τὸ ἐμπόριον ἐπίδοσιν. — Οἱ Σπαρτιαταὶ διήλθον χίλια διακόσια στάδια ἐν διαστήματι τριῶν ἡμερῶν, ὅπως παράσχωσι βοήθειαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους. — Οἱ Χῖοι εἶνε λίαν φιλόανθρωποι. — Ὁ κάτοικος τῆς Κέω (Τζιᾶς) λέγεται Κεῖος, ὁ δὲ κάτοικος τῆς Κῶ, Κῶος. — Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου, ἦτο Μακεδών.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΝΗ΄.

Οὐσιαστικὰ ἐξ ἐπιθέτων.

Αἱ κυριώτεραι καταλήξεις τῶν ἐξ ἐπιθέτων παραγομένων οὐσιαστικῶν εἶνε:

ια (ἐκ τῶν εἰς ος δευτεροκλίτων καὶ τινων τριτοκλίτων) οἶον, κακία (κακός), εὐδαιμονία (εὐδαίμων), εὐτυχία (εὐτυχής), ἡλικία (ἡλικός). κ.τ.λ.

εια (ἐκ τῶν εἰς ης τριτοκλίτων ἐπιθέτων) οἶον, ἀλήθεια (ἀληθής), εὐγένεια (εὐγενής) κ.τ.λ.

οια (ἐκ τῶν εἰς οος-ους δευτεροκλίτων) οἶον, εὐνοια (εὐνοος-ους) εὐπλοια (εὐπλοος-ους) κ.τ.λ.

σύνη (ἐκ τῶν εἰς ος δευτεροκλίτων καὶ τῶν εἰς ων τριτοκλίτων) οἶον, δικαιοσύνη (δίκαιος), σωφροσύνη (σώφρων), ἱερωσύνη (ιερός) κ.τ.λ.

της-τιτος (ἐκ τῶν εἰς ος δευτεροκλίτων) καὶ τῶν εἰς υς τριτοκλίτων) οἶον, ἡδύτης (ἡδύς), ἰσότης (ἴσος) κ.τ.λ.

α καὶ **η** (ἐκ τῶν θηλυκῶν ἐπιθέτων, ὧν τινὰ ἀναβιβάζουσι

καὶ τὸν τόνον)· οἶον, αἰτία (αἰτία), ἀξία (ἀξία), ἔχθρα (ἐχθρά), κάκη (κακή), θέρμη (θερμή), κ.τ.λ.

ΟΣ (οὐδέτερα ἐκ τῶν εἰς υς ἐνίοτε δὲ καὶ τῶν εἰς ης ἐπιθέτων)· οἶον, βάθος (βαθύς), ψεῦδος (ψευδής), πλάτος (πλάτης), εὖρος (εὐρύς) κ.τ.λ.

Ἀ σ κ η σ ι ς.

Ἀρχαία. Ἡ θεοσέβειά (θεοσεβής) ἐστὶν ἀρχὴ τῆς σοφίας (σοφός). — Ἡ ἐγκράτεια (ἐγκρατής) σωφροσύνην ἐν τῇ ψυχῇ τίκει. — Ἡ ἀχαριστία (ἀχάριστος) μάλα δικαίως ἦν μισητὴ τοῖς Πέρσiais. — Ξενοφῶν ἐκαλεῖτο Ἀττικὴ μέλισσα γλυκύτητι (γλυκός) τῆς ἐρμηνείας. — Ἡ δικαιοσύνη (δικαίος) ἐστὶν ἡ πρώτη τῶν ἀρετῶν. — Φίλει τὴν παιδείαν, τὴν σωφροσύνην (σώφρων) καὶ τὴν εὐσέβειαν. — Ἡ τοῦ δεσπότητος εὐνοία (εὐνοός) τρέφει τὸν δοῦλον. — Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε θνητὸς ὢν.

Καθ. Ἡ ἐπιμέλεια (ἐπιμελής) νικᾷ πάσας τὰς δυσκολίας (δύσκολος) ἐν ᾧ εἰς τὴν ἀμέλειαν (ἀμελής) τὰ πάντα φαίνονται δυσχερῆ. — Πηγὴ καὶ ρίζα τῆς καλοκαγαθίας (καλοκάγαθος) εἶνε ἡ ἀγαθὴ παιδεία. — Πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡγεμὼν εἶνε ἡ εὐσέβεια (εὐσεβής). — Τὸ βάθος (βαθύς) τοῦ ποταμοῦ ἦτο μέγιστον. — Ἀπόφυγε τὸ ψεῦδος (ψευδής) καὶ δὲν θέλεις μετανοήση, διότι οἱ ψεῦστα καὶ οἱ κλέπται ὀλίγον μόνον χρόνον χαίρουσι.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΝΘ'.

Παράγωγα ἐπίθετα.

(Κυριώτεραι καταλήξεις).

Τὰ πλεῖστα τούτων λήγουσιν εἰς **ΟΣ**, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑπάρ-

χουσι διάφορα γράμματα. Παράγονται δὲ τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἢ ἐκ ῥημάτων ἢ ἐξ ὀνομάτων καταλήγουσι δέ,

εἰς **ιος**—**εἰος**—**ικὸς** καὶ σημαίνουσι τὸν ἀνήκοντα ἢ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ θέματος σημαίνόμενον· εἶον, οὐρά-νιος (οὐρανός), ἐσπέριος (ἐσπέρα), λύκειος (λύκος), ἀρχικὸς (ἀρχή), νομικὸς (νόμος), ἀστικὸς (ἄστει) κ.τ.λ.

Σημ. Τὸ *ι* τῆς καταλήξεως *ιος* μετὰ τοῦ *α*, *ε*, *ο*, *ω* συναρεῖται εἰς *αι*, *ει*, *οι*, *ωί* οἶον, ἀγοραῖος (ἀγορά), θέρειος (θέρος), ἄλλοιος (ἄλλος), ἠρώφιος (ἠρώς).

εἰς **ος**—**οῦς** καὶ **ινος** (προπαροξύτονα) καὶ σημαίνουσι τὴν ὕλην, ἐξ ἧς γίνεται τι ἢ τὸ χρῶμα· εἶον, χρύσεος—χρυσοῦς (χρυσός), ἀργύρεος—ἀργυροῦς (ἄργυρος), ξύλινος (ξύλον), λίθινος, κυανοῦς (κύανος) κ.τ.λ.

εἰς **ώδης** καὶ σημαίνουσι πλησμονὴν καὶ ὁμοιότητα· οἶον, γυναικώδης, ψαμμώδης, σφηκώδης (ὅμοιος πρὸς σφήκα).

εἰς **ιμος** καὶ **τήριος** καὶ σημαίνουσι τὸν ἔχοντα ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ θέματος σημαίνόμενον· οἶον, τροφίμος, χρήσιμος, θανάσιμος, δραστήριος, σωτήριος, πόσιμος κ.τ.λ.

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἄρχ. Λόγος ἀληθῆς καὶ νόμιμος καὶ δίκαιος ψυχῆς ἀγαθῆς καὶ πιστῆς εἰδωλὸν ἐστίν. — Οὐ χρυσοῖς (χρυσοῦς) ἀνδριᾶσιν οὐδ' ἀναθήμασιν ἀργυροῖς (ἀργυροῦς) εὐδοκεῖ τὸ θεῖον, ἀλλὰ φρεσὶ καθαράς. — Οἱ Ἕλληνες Ἀπόλλω ὡς τοξικῆς, ἰατρικῆς τε καὶ μαντικῆς εὐρετὴν ἐτίμων. — Ὁ ποτάμιος ἵππος σάρκα σκληρὰν ἔχει καὶ δύσπεπτον. — Τὸ κώνειον ὄρυγι μὲν τρέξιμον, ἀνθρώπων δὲ θανάσιμόν ἐστίν. — Θάνατος πᾶσι κοινός ἐστι καὶ ἀναγκαῖος ἀνθρώποις. — Τὸ τῶν κελῶν πράξεων κλέος μόνιμόν ἐστι. — Πάντα τάγαθὰ εἰσιν ὠφέλιμα καὶ χρηστὰ καὶ συμφέροντα καὶ λυσιτελεῖ καὶ σπουδαῖα καὶ πρέποντα καὶ καλὰ καὶ οἰκεία.

Καθωμ. Οἱ ἐν τῷ Λυκείῳ τροφίμοι μετέβησαν εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸς ἀναψυχὴν. — Τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθη-
νῶν κατασκευασθέντα ξύλινα τείχη ὁ Εἰρξῆς κατέκαυσε
καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ εὐρισκομένους ἐφόνευσεν. — Ἡ στρατιω-
τικὴ ἀναδιοργάνωσις τοῦ τόπου εἶνε ἀναγκαία καὶ ὠφέλι-
μος. — Αἱ μὲν τῶν φρονίμων ἐλπίδες εἶνε ἐφικταί, αἱ δὲ
τῶν ἀσυνέτων ἄλογοι καὶ ἀδύνατοι. — Πάντα τὰ κακὰ εἶνε
βλαβερὰ καὶ δυσχρηστα καὶ ἀσύμφορα καὶ φαῦλα καὶ ἀνοί-
κεια καὶ ἀπρεπῆ καὶ αἰσχρά. — Τὸ ἔδαφος ἦτο ἀμυῶδες καὶ
ἐνεκεν τούτου παρήγγειλα νὰ σκαφῆ βαθύτερον.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ Ε΄.

Παράγωγα ἐπίθετα.

(Κυριώτεραι καταλήξεις.)

Καταλήγουσι προσέτι,

εἰς **μων** καὶ σημαίνουσι τὸν ἔχοντα κλίσειν ἢ ῥοπήν εἰς
τὸ ὑπὸ τοῦ θέματος σημαίνομενον· οἶον, νοήμων, (νοέω-ῶ)
ἐπιλήσμων (ἐπιλανθάνομαι), ἐλεήμων (ἐλεῶ) κ.τ.λ.

εἰς **ς, ρς** (ους), **ος, νός** καὶ **ανός** καὶ σημαίνουσι
ἐνέργειαν ἢ πάθος· οἶον, ἄρπαξ (ἄρπάζω), ψευδής (ψεύδος),
λοιπός (λείπομαι), τερπνός (τέρπομαι), λιανός, πιθανός κ.τ.λ.
εἰς **λος, αλος, ωλος, ύλος** καὶ σημαίνουσι τὸν κλι-
νοντα πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ θέματος σημαίνομενον ἢ τὸν ἔχοντα
αὐτὸ ἐν πλησμονῇ· οἶον, δειλός, ἀπατηλός, ἀπαλός, ἀμαρ-
τωλός, καμπύλος κ.τ.λ.

εἰς **εις-αλέος-ρός** (αρός-ερός-υρός) **ινος** καὶ ση-
μαίνουσι πλησμονήν· οἶον, ἀνεμόεις (ἄνεμος), χαρίεις (χά-
ρις), ἀστερόεις (ἀστήρ), ῥωμαλέος (ῥώμη), ἰσχυρός (ἰσχύς),
λαμπρός (λάμπω), φθονερός (φθόνος), πεδινός κ.τ.λ.

εἰς **ινός** (οἰζύτονα), **αῖος, ἥσιος** καὶ σημαίνουσι χρο-

νον· οἶον, χθεσινός, ἔσπερινός, μηνιαῖος, χειμερινός, θερινός, ἡμερήσιος, ἐτήσιος κ.τ.λ.

εἰς **τος** καὶ **τέος**, ἅτινα παράγονται ἐκ ῥημάτων καὶ σημαίνουσι τὰ μὲν εἰς τος τὸν δυνάμενον νὰ πάθῃ τὸ ὑπὸ τοῦ θέματος σημαίνόμενον· (εἶον, ποιητὸς=ὁ δυνάμενος νὰ ποιηθῇ, γραπτὸς=ὁ δυνάμενος νὰ γραφῇ), τὰ δὲ εἰς τεος σημαίνουσι τὸν ὀφείλοντα νὰ πάθῃ (εἶον, ποιητέος, γραπτέος =ὁ ὀφείλων νὰ ποιηθῇ, νὰ γραφῇ κ.τ.λ.)

Ἄσκησης.

Ἀρχ. Ὁ φθονερός Διοφῶν ἰδὼν ἄλλον σταυρούμενον σταυρῶ μακροτέρῳ ἑαυτοῦ ἐτάκη.—Γλυκεραῖ συκαῖ ἦσαν ἐν τοῖς τοῦ Ἀλκινόου κήποις.—Χαρίεν (χαρίεις) λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.—Χρηστὸς **πυνηροῖς** οὐ τιτρώσκειται λόγοις.—Ἄ ποιεῖν **αἰσχρόν**, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλόν.—Τύραννος ἐχθρὸς ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐναντίος.—Ἀδύνατόν ἐστι τὸν εἰς μικρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια πολλὴν φροντίδα κατατιθέμενον ὑπὲρ μεγάλων τινῶν σπουδάσαι.—Διεφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἑναταῖοι καὶ ἑβδομαῖοι ὑπὸ τῆς νόσου τῆς ἐν Ἀθήναις.

Καθωμ. Οἱ ἁμαρτωλοὶ θέλουσι τιμωρηθῆ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ δι' ὅσα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διαμονῆς των ἐπραξάν.—Ἦτο δρωμαλέος καὶ ἐνεποίει φόβον εἰς τοὺς ἐχθρούς του.—Καίτοι πολλὰς προσπάθειάς δημολογουμένως κατέβαλεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ἐν τούτοις τὰ κλοπιμαῖα δὲν ἀνευρέθησαν.—Ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε λαμπρὸς καὶ ἀπαστράπτων.—Ὁ ἀστερόεις οὐρανὸς τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἀξιοθέατος ἰδίως ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως.—Ἡ τοποθεσίᾳ αὕτη εἶνε **τερπνὴ**.—Ὁ φίλος σου φαίνεται νοήμων, καίτοι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του δὲν δύναται τις νὰ σχηματίσῃ τοιαύτην ἰδέαν περὶ αὐτοῦ.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΕΑ'.

Ῥήματα παράγωγα ἐξ ὀνομάτων.

Ταῦτα καταλήγουσιν εἰς

άω - ω̄	(τιμάω - ω̄ - τιμή, τολμάω-ω̄, τόλμη	κ τ.λ.)
έω - ω̄	(εὐτυχέω-ω̄ - εὐτυχής, φιλέω-ω̄, φίλος	»)
όω - ω̄	(χρυσόω-ω̄ - χρυσός, δηλώω-ω̄, δηλός	»)
ύω	(δακρύω-δάκρυ, μεθύω-μέθυ	»)
αίνω	(λευκαίνω-λευκός, πειμαίνω-πειμήν	»)
ύνω	(ταχύνω-ταχύς, λαμπρύνω-λαμπρός	»)
εύω	(κολακεύω-κόλαξι, θηρεύω-θήρα	»)
άζω	(ὀνομάζω-ὄνομα, δικάζω-δίκη	»)
ίζω	(ὀπλιζω-ὄπλον, μαστίζω-μάστιξι	»)
σσω ἢ ττω	(ἀνάσσω-ἄναξι, κηρύσσω-κηρύξι	»)
αίρω καὶ ύρω	(καθαίρω-καθαρός, μαρτύρομαι-μάρτυς)	»)
λλω	(ποικίλλω-ποικίλος, ἀγγέλλω-ἄγγελος	»)

Σημ. α'. Καὶ ἐκ ῥημάτων παράγονται ῥήματα ὡς στενάξω (στένω), γελασεῖω (γελῶ), ἠβάσσω (ἠβῶ), γενειάσω (γενειῶ) κ.τ.λ.

Σημ. β'. Καὶ ἐξ ἐπιρρημάτων δὲ καὶ ἐξ ἐπιφωνημάτων παράγονται ἐπιρρήματα λήγοντα εἰς ζω' οἷον, διχάζω (δίχαι), χωρίζω (χωρίς), ἐγγίζω (ἐγγύς), οἰμάζω (οἶμοι), ἀλαλάζω (ἀλκλά), γρυζώ (γρῦ), ἐλεείζω (ἐλεεῖω) κ.τ.λ.

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἄρχ. Τί οἰμάζεστε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ; — Πλούτιζε τοὺς φίλους· στυτὸν γὰρ πλουτιεῖς. — Μίσει τοὺς κολακεύοντας ὥσπερ τοὺς ἐξαπατῶντας. — Μηδὲνα ζήλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαινόντων. — Κρεῖττον σιωπᾶν (σιωπάω-σιωπή) ἢ λαλεῖν (λαλέω-λάλος) μάτην. — Ὁ φθονῶν (φθονέω-φθόνος) ἐαυτὸν ζημιοῖ (ζημιόω-ζημία). — Ὁ Σωκράτης λοιδορούμενος οὐκ ἐχαλέπηνε (χαλεπαίνω-χαλεπός)

οὐδ' ἐν θεάτρῳ λαιδορηθεὶς ἠγανάκτει. — Ἡρακλῆς τῶν πελωρίων καὶ τῶν κκούργων ἐκάθηρε γῆν καὶ θάλατταν.

Καθωμ. Τιμῶ τοὺς τιμῶντάς με (τιμάω-τιμῆ) καὶ ἀγαπῶ τοὺς ἀγαπῶντάς με (ἀγκπάω-ἀγάπη). — Τῶν εὐτυχούντων (εὐτυχέω-εὐτυχῆς) πάντες φίλοι, τῶν δὲ δυστυχούντων (δυστυχέω-δυστυχῆς) οὐδ' αὐτὸς ὁ πατήρ. — Ὀνομάζεται (ὀνομάζω-ὄνομα) Ἰωάννης καὶ κατὰγεται ἐξ Ἰδρος. — Ἀδίκως ἐξυβρίσθη (ὑβρίζω-ὑβρις) διὰ πρᾶξιν, ἣν δὲν ἐξετέλεσεν, ὡς τοῦλάχιστον πληροφοροῦμαι. — Ὁ Θεὸς παιδεύει (παιδεύω παῖς) ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ. — Τὸ ῥῆμα οἰμῶξω σημαίνει φωνάζω εἴμοι, εἴμοι ἐπομένως θρηνῶ, ὀδύρομαι.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΕΒ'.

Κανόνες τινὲς τῆς συνθέσεως.

1) Τὰ συντιθέμενα μετ' ὀνομάτων τῆς β'. Ἀττικῆς κλίσεως φυλάττουσι καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ **ω** οἶον, νεωκόρος (νεώς), λεωφόρος (λεώς), χρεωκόπος (χρέως) κ.τ.λ.

2) Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ κρέας διὰ τοῦ **ο** συντίθενται οἶον, κρεοφάγος, κρεοπώλης κ.τ.λ. Τὰ δὲ κρεοφάγος καὶ κρεοπώλης εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

3) Τὸ γῆ ἐν τῇ συνθέσει γίνεται γεω' οἶον, γεωγράφος, γεωγραφία, γεωπόνος, γεωλόγος κ.τ.λ.

Σημ. Λαμβάνονται ὅμως καὶ τὰ θέματα γαι καὶ γῆ οἶον, γαιήοχος, γήλοφος, γηγενής κ.τ.λ.

4) Αἱ λέξεις

ὀβολός, ὀδύνη, ὀλεθρος, ὀλλυμι, ὀμαλός, ὀμνυμι,

ὀνυξ, ὄρος, ὄροφος, ὄρυσσω, ὄφελος,

τρέπουσιν ἐν τῇ συνθέσει τὸ **ο** εἰς **ω** οἶον, διώβολον, ἀνώ-

δυνος, πανωλεθρία, ἐξώλης, ἀνώματος, ἀνώματος, πολυώ-
νυχος, ὑπάρεια, διώροφος, διώρουξ, τοιχωρούχος, βιωφε-
λῆς κ.τ.λ.

Σημ. Τὸ ὄνομα τρέπει τὸ πρῶτον ο εἰς ω καὶ τὸ δεύτερον εἰς υ
(ἐπόνυμος, ἀνώνυμος, ἀντωνυμία) τὸ δὲ ὄλεθρος καὶ ὄροφος, ἐάν
ἢ πρὸ τοῦ ο συλλαβῆ εἶνε μακρὰ φύσει ἢ θέσει, δὲν τρέπουσι τὸ
ο εἰς ω (ψυχόλεθρος, ὑπόροφος).

5) Τὰ ἐκ τοῦ πόλις σύνθετα, ἂν μὲν εἶνε ἐπίθετα ἢ
κύρια ὀνόματα, σχηματίζουσι τὴν γενικὴν εἰς ἰδός (φιλό-
πολις-φιλοπόλιδος) ἂν δὲ εἶνε οὐσιαστικά κατὰ τὸ ἀπλοῦν-
(ἀκρόπολις-ἀκροπόλεως).

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἄρχ. Παπαῖ, (πωπῶ) κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν ὑπαρείᾳ τοῦ
οὐρανοῦ. — Ἡπιον, ὦ Πάνδημε, φέρεις ἄλγημα, κοῦφον, ἐλα-
φρόν, βραχυβλαθῆς, ἀνώδυνον. — Ἐγὼ μὲν τοί γε τῶν κο-
λακευμένων ἐξωλεστέροισι τοὺς κόλακας ὑπέιληφα. — Τὰ
μὲν δὴ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιάδε, Ὀμήρου τι-
νὸς δεόμενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ὑπόροφον ὡς τὸν Ἑλένης
θάλαμον εἴποι. — Ὡσπερ οὖν κατηγορῶν τὴν ἀνταμοσίαν
δεῖ ἀναγκῶναι αὐτῶν. — Διογένης ἄσωτον ἤτει μὲν ὁ δὲ
εἶπε· διατί τοὺς μὲν ἄλλους τριώβολον, ἐμὲ δὲ μὲν αἰτεῖς;

Καθωμ. Ἡ λέξις ἀντωνυμία παράγεται ἐκ τοῦ ὄνομα
κατὰ τροπὴν τοῦ πρώτου ο εἰς ω καὶ τοῦ δευτέρου εἰς υ.
— Ἡ ἐν Φαλήρῳ διώροφος οἰκίᾳ μας κατέπεσε, διότι τὰ
θεμέλια αὐτῆς δὲν ἦσαν στερεά. — Ἄν τὸ ἔδαφος δὲν ἦτο
τόσον ἀνώμαλον, ἢ δαπάνη διὰ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμ-
μὴν θὰ ἦτο μικρά. — Παρὰ τὴν ὑπάρειαν τοῦ Ὑμηττοῦ
εὐρίσκεται ἡ μονὴ τῆς Καισαριανῆς. — Ἡ διώρουξ τῆς Κο-
ρίνθου θὰ παραδοθῆ εἰς χρῆσιν τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΕΓ'.

Κανόνες διάφοροι αναφερόμενοι εἰς τὴν σύνθεσιν.

Τὸ **καλὸς** ἐν τῇ συνθέσει ὡς πρῶτον συνθετικὸν γίνεται καλλι' οἶον, καλλίμορφος, καλλιτέχνης, καλλιεπής.

Σημ. Εἰς ἰ σχηματίζονται καὶ ἄλλα ὡς τὸ χαλκός, ἀργός, ἄρτιος, οἶον, χαλκίοικος, ἀργίπους, ἀρτιμελής.

Τὸ **ὑδωρ** ἐν τῇ συνθέσει γίνεται ὑδρο, τὸ δὲ **ο** πρὸ φωνήεντος ἀποβάλλεται οἶον, ὑδροφόρος, ὑδραγωγός. Ἐνίοτε ὅμως λαμβάνεται καὶ ἡ ρίζα ὕδατο' οἶον, ὕδατοτροφής, ὕδατοστεφής.

Τὸ **μέλι** ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ **τ'** οἶον, μελίρροτος, μελίκρατος. Ἐνίοτε ὅμως λαμβάνεται ἡ ρίζα μελιτο' οἶον, μελιτοπάλης, μελιτοειδής.

Τὸ **πᾶς** γίνεται παν' οἶον, πάνσοφος, πάγκακος, πάγκαλος· σπανίως δὲ γίνεται παντο' οἶον, παντοδαπός, παντόμορφος.

Τὸ **πῦρ** ἔχει τὸ θέμα πυρ ὡς πρῶτον συνθετικόν· οἶον, πυρφόρος, πυροπλῶ· ἐνίοτε ὅμως γίνεται πυρο' οἶον, πυροειδής, πυροβόλον.

Τὸ **μέλας** ἔχει ὡς πρῶτον συνθετικὸν τὸ θέμα μελαν' οἶον, μελάμπεπλος, μελαρχολῶ· σπανίως ὅμως γίνεται μελανο' οἶον, μελανόπτερος.

Σημ. Οὕτω συντίθεται καὶ τὸ χεῖρ' οἶον, χέρνιψ, χειροθήης.

Ἄσκησις

Λογ. Ἡ ἐν Σάμῳ Ἡρα τὸ χρυσοῦν τῶν ὀρνίθων εἶχε γένος, τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταῶς. — Τὸ ἔλαιον τοῖς φυτοῖς ἄπασιν ἐστὶ πάγκακον καὶ ταῖς θριξί

πολέμιον, πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου. — Οἱ ὀρνιθεθῆραι θη-
ρεύουσι τῇ γλαυκῇ παντοδαπὰ ὀρνίθια. — Πεπιστεύκασι γοῦν
τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας δειπνεῖν μὲν ὡς οἶόν τε περιπετο-
μένας τὴν κνῖσαν καὶ τὸν καπνόν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου
τὸ μελίκρατον.

Καθωμ. Ὁ Θεὸς εἶνε πάνσοφος. — Ἡ καλλιτεχνία δὲν
ὑποστηρίζεται ἐν Ἑλλάδι ὡς ἐν Εὐρώπῃ. — Φίλε μου ὁμο-
λογῶ ὅτι εἶσαι καλλιεπής. — Τὸ Ἀδριάνειον ὑδραγωγεῖον
ἐπεσκευάσθη δευτέραν ἤδη φοράν. — Τὰ πυροβόλα ἐκρότη-
σαν καὶ αἱ μουσικαὶ ἀνέκρουσαν τὸ ἑωθινὸν ἐπὶ τῇ χαρ-
μοσύνῃ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ βασιλέως. — Μελαγχολῶ ἐπὶ
τῇ ἀναμνήσει τῶν λυπηρῶν τῇ ἀληθείᾳ αὐτῶν γεγονότων.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΕΔ'.

Κανόνες διάφοροι ἀναφερόμενοι εἰς τὴν σύνθεσιν.

(Συνέχεια)

Τὸ **φρέαρ** ὡς πρῶτον συνθετικὸν γίνεται **φρε**· οἶον,
φρεάντλης, φρεωρύχος.

Τὸ **βοῦς** ὡς πρῶτον συνθετικὸν γίνεται **βου** πρὸ συμ-
φώνου καὶ **βο** πρὸ φωνήεντος· οἶον, βουκέφαλος, βοηλάτης,
βοηλασία.

Τὰ εἰς **μα**—**ματος** (ὡς **αἷμα**—**αἵματος**) ἐν τῇ συνθέσει
ἢ τίθενται πλήρη μετὰ τοῦ συνδέτικου **ο**· οἶον, θαυματο-
ποιός, αἱματοσταγής· ἢ ἀποβάλλουσι τὸ **ατ** πρὸ αὐτοῦ· οἶον,
αἰμοχαρής, σπερμολόγος, αἰμοβαφής.

Τὰ ἀριθμητικὰ **εἰς**, **δύο**, **τρεις**, **τέσσαρες** γίνονται
ἐν συνθέσει **μονο**, **δι**, **τρι**, **τετρα**· οἶον, μονόκερος, μονο-
σάνδαλος, δίπτερος, τρίπους, τριετής, τετράπους.

Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ πέντε μέχρι τοῦ ἑκατὸν μένουσιν ἀμετάβλητα· οἶον, πεντέπουρ, ἔξπους, οὐκτώπους κ.τ.λ. Τέλος ἕνω τοῦ διακόσια λαμβάνουσιν **ο**· οἶον, πεντακοσιομέδιμνος, χιλιοτάλαντος, μυριολέκτος.

Σημ. Ὅταν τὸ δεύτερον συνθετικὸν εἶνε ἐπίθετον, τότε ὡς πρῶτον συνθετικὸν λαμβάνονται πάντοτε τὰ ἐπιρρήματα δίς, τρίς, τετράκις· οἶον, τρισάθλιος, διςμύριοι, πεντακισχίλιοι, κ.τ.λ

Ἄ σ κ η σ ι ς.

Ἀρχ. Βοηλάτης ἐκ κώμης ἀμαξαν ἄγων καὶ ταύτης ἐμπεσοῦσης εἰς φάραγγα κειλώδη ἀργὸς ἴστατο τῷ Ἡρακλεῖ προσευχόμενος. — Βουκόλος βόσκων ἀγέλην ταύρων ἀπώλεσε μόσχον. — Ἀλέξανδρος ἐπὶ Πέρσας πορευόμενος τρισμυρίους πεζοὺς καὶ πεντακισχιλίους ἵππεῖς ἤγε. — Λέγρουσι τὰς τίγρεις αἰμοχαρεῖς εἶναι. — Κλεάνθης διεβοήθη, ὡς γε πένης ὦν ὤρμησε μισθοφορεῖν καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἦν-τλει, μεθ' ἡμέραν δ' ἐν τοῖς λόγοις ἐγυμνάζεται· ὅθεν καὶ Φρεάντης ἐκλήθη.

Καθωμ. Ὁ Σόλων διήρσε τοὺς πολίτας εἰς πεντακοσιομέδιμνους, ἵππεῖς, ζευγίτας καὶ θήτας. — Λυποῦμαι πολὺ τὸν τρισάθλιον αὐτόν, ἀλλ' ἀδυνατῶ νά τον βοηθήσω. — Οἱ Ἀθηναῖοι ἀφιέρωσαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα χρυσοῦν τρίποδα. — Ὁ Ἀλέξανδρος ἠγάπα πολὺ τὸν ἵππον του Βουκέφαλον καὶ ἔκτισε πρὸς τιμὴν του πόλιν, ἣτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Βουκεφάλεια.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΕΕ'.

Κανόνες διάφοροι ἀναφερόμενοι
εἰς τὴν σύνθεσιν.

Τ' ἀχώριστα μόρια ὡς πρῶτον συνθετικόν·

1) Τὸ **α** *στερητικόν* (σημαίνειν στέρησιν καὶ κακὴν διάθεσιν) τίθεται πρὸ συμφώνου, οἶον, ἄβατος, ἄπαις κ.τ.λ. πρὸ φωνήεντος δὲ γίνεται **αν'** οἶον, ἀνάξιος, ἀνανδρος, ἀνίκανος.

Σημ. Λέγομεν ἀράτος καὶ οὐχὶ ἀνόρατος, διότι καὶ αἱ λέξεις, αἵτινες εἶχον δίγαμμα, λαμβάνουσι τὸ α καὶ οὐχὶ τὸ αν'.

2) Τὸ **α** *ἀθροιστικόν* (σημαίνειν ἑμοῦ), οἶον, ἀδελφός (α-δελφός=καίλια) ἀκόλουθος (α-κέλευθος=δρόος).

Σημ. Τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἐδάσαντο· ἐσώθη δὲ τὸ δασὺ πνεῦμα ἐν τισι λέξεσιν· οἶον, ἄπας, ἄπαξ, ἄπλοος.

3) Τὸ **α** *ἐπιτατικόν* (σημαίνειν ἐπίτασιν) οἶον, ἀτενής (ὁ ἄγαν τεταμένος), ἀχανής.

4) Τὸ **νη** *στερητικόν*, τὸ ὁποῖον συναιρεῖ τὸ η μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος· οἶον, νηγεμία (νη-ἄνεμος) νηστis (νη-ἐσθίω), νωδός (νη-ῥόος).

5) Τὸ **δύς** ὅπερ σημαίνει δυσκολίαν· οἶον, δύσβατος.

6) Τὸ **ἡμι** (ἐκ τοῦ ἡμισυς) ὅπερ πάντοτε φυλάττει τὸ **ε** ἐν τῇ συνθέσει· οἶον, ἡμίονος, ἡμιθανής, ἡμιεφθος.

Τὸ **λαξ** καὶ **πύξ** ἐν τῇ συνθέσει γίνονται **λακ** — **πυγ'** οἶον, λακπατῶ (κλωτσοπατῶ), πυγμαῖχος.

Τὸ **ὑψοῦ** γίνεται ἐν τῇ συνθέσει **ὑψι** καὶ τὸ **ὄψε**, **ὄψι** οἶον, ὑψιπέτης, ὄψιμαθής κ.τ.λ.

Ἄσκησις.

Ἀρχ. Ἐπειδὴ θνητοῦ σώματος ἔτυχες, πειρῶ τῆς ψυχῆς ἀθάνατον δόξαν καταλιπεῖν. — Ὁ πλοῦτω καὶ χρήμασι δουλεύων καταφρονεῖσθω, ὡς μικροψυχος ὢν καὶ ἀνελεύθερος. — Ἄπλοος τῆς ἀληθείας ὁ μῦθος ἔφυ. — Ὁ ποτάμιος ἔππος σάρκα σκληρὰν ἔχει καὶ δύσπεπτον. — Γερόναμεν ἄπαξ· δις δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι. — Ἄπας λόγος, ἂν ἀπῆ τὰ πράγματα, μάταιον φαίνεται καὶ κενόν. — Κρεῖττόν σε ὄψιμαθῆ· ἢ ἀμαθῆ εἶναι.

Καθωμ. Ὁ ὕπνος καὶ ὁ θάνατος εἶνε δίδυμοι ἀδελφοί. — Ἡ ὁδὸς αὐτὴ εἶνε δύσβατος ὡς ἐκ τῆς κακῆς κατασκευῆς τῆς. — Μετὰ τὸν σφοδρὸν ἐκείνον ἄνεμον ἐπῆλθε νηνεμία. — Μετὰ τὸσαύτης ὀρμῆς ἐκτύπησαν αὐτόν, ὥστε ἔπεσεν ἡμιθανής. — Ἐμείναμεν νήστευσι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι δὲν ἐμελετήσαμεν τὴν γραμματικὴν. — Ὁ ἐξ ἀδελφός μου διωρίσθη ἀκόλουθος παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ἐξωτερικῶν, πρωτεύσας ἐν τῷ γενομένῳ πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως ταύτης διαγωνισμῶ.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΕΣ'.

Περὶ τονισμοῦ τῶν συνθέτων.

Γενικὸς κανὼν. Τὰ σύνθετα ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, ὅσον εἶνε δυνατὸν ἀνωτέρω τῆς ληγούσης οἶον, (καλὸς) φιλόκαλος (ἀγαθὸς) πανάγαθος, (ποιμὴν) ἀρχιποίμην.

Σημ. Οὐδέποτε ὁμως ὑπερβαίνει ὁ τόνος τὴν λήγουσαν τοῦ πρώτου συνθετικοῦ, ἂν δὲν γείνη ἔκθλιψις οἶον, περίπλοι, ἀπόδος ἀλλὰ πάροδος (παρ-οδος) κ.τ.λ.

Τὰ εἰς **α, η, ευς, μος, τής, τήρ** καὶ **τέος** σύνθετα ἐπίθετα φυλάττουσι τὸν τόνον τῶν ἀπλῶν οἶον, συμφορὰ (φορὰ), συγγραφεύς (γραφεύς), τομὴ (τομή), ἐξοπλισμὸς (ὀπλισμὸς) κ.τ.λ.

Σημ. Ἐξαιροῦνται τὸ κατάρα (ἀρὰ) ναύσταθμος (σταθμὸς) τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ δεσμοῦ (σύνδεσμος κ.τ.λ.) καὶ τὸ δνειροκρέτης καὶ δικαιοκρέτης.

Τὰ εἰς **πετης**, ἂν μὲν παράγωνται ἀπὸ τοῦ πίπτω ὀξύνονται καὶ κλίνονται κατὰ τὴν γ'. κλίσιν οἶον, προπετής, γουνοπετής. Ἄν δὲ ἀπὸ τοῦ πέτομαι, παροξύνονται καὶ κλίνονται κατὰ τὴν α'. οἶον, ὑψιπέτης, ὠκυπέτης.

Τὰ εἰς **ης** (ους) τριτόκλιτα εἶνε ὀξύτονα· οἶον, ἀληθής, εὐγενής, εὐπειθής, εὐτελής, ψευδής κ.τ.λ.

Σημ. Ἐξαιροῦνται τὰ εἰς ἀντης—ἀρκης—ήθης—ήκης—ήρης—κήτης—μεγέθης—ώδης—ώκης—ώλης—ώρης· οἶον, ἀνάτης, ἀντάρκης, εὐήθης, τριήρης, εὐώδης, ἐξώλης, εὐμεγέθης κ.τ.λ. Ἐπ' ἴσης ἐξαιροῦνται τὰ κύρια ὀνόματα· οἶον, Δημοσθένης, Ἀντισθένης.

Τὰ ἀπὸ τοῦ ἔτος σύνθετα διαφοροῦνται· οἶον, τριακονταετής καὶ τριακονταετής (καὶ τριακοντούτης), ἑξαετής καὶ ἑξέτης, δεκαετής καὶ δεκέτης.

Ἄ σ κ η σ ι ς

Ἀρχαία. Μηδὲν συμφροδὸν ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον. — Ἔσο φιλόκαλος ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής. — Τῆς ἀρετῆς ἡ ἑδὸς ἀνάτης καὶ δύσβατος ἐστὶ, τῆς δὲ κακίης κατάντης. — Λόγος ἀληθῆς καὶ νόμιμος καὶ δίκαιος ψυχῆς ἀγαθῆς καὶ πιστῆς εἶδ' ἴσον ἐστίν. — Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ προθμεῖα; Βόα εἰ τοῦτό σοι ἦδον, ὦ Χάρων.

Καθωμιλημένη. Ὁ Δημοσθένης ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος τῆς ἀρχαιότητος ῥήτωρ. — Γουρυπετής παρεκάλεσα τὸν πανάγαθον Θεόν, ὅπως σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ταλαιπώρου αὐτοῦ ἀνθρώπου. — Ἦτο ἑξαετής τὴν ἡλικίαν, καθ' ὃν χρόνον ἀπέθανεν ὁ πατήρ του ἐγκαταλιπὼν αὐτὸν ὄρφανὸν καὶ ἀπροστάτευτον. — Ὁ νέος οὗτος εἶνε εὐτελής μὲν τὴν περιβολὴν εὐγενής δὲ τὴν καρδίαν.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΕΖ'.

Περὶ τονισμοῦ τῶν συνθέτων.

(Συνέχεια)

Τῶν εἰς **ικος** τὰ μὲν πρᾶσύνθετα (δηλ. τὰ ἐκ συνθέ-

του λέξεως προαγόμενα) *ὀξύονται*· οἶον, *ὑπερβολικός* (ὑπερβολή)· τὰ δὲ ἀπλῶς σύνθετα ἢ τὰ δισύνθετα *προπαροξύονται*· οἶον, *ἀνάτικος* (ἀττικός), *ὑπερσυντελικός* (ὑπέρ-συντελικός).

Τὰ εἰς **ος** σύνθετα ἐπίθετα, τῶν ὁποίων τὸ δεύτερον συνθετικὸν εἶνε ῥῆμα, τονίζονται ὡς ἐξῆς,

α) ἂν μὲν ἔχῃσι τὴν παραλήγουσαν μακρὰν φύσει ἢ θέσει *ὀξύονται*· οἶον, *στρατηγός*, *ψυχοπομπός*, *ὀδηγός*, *γεωργός* κ.τ.λ.

β) ἂν δὲ ἔχῃσι τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν *παροξύονται* μὲν, ἂν σημαίνωσιν ἐνέργειαν· οἶον, *πατροκτόνος* (ὁ φονεύσας τὸν πατέρα), *ἵπποτρόφος* (ὁ τρέφων ἵππους)· *προπαροξύονται* δέ, ἂν σημαίνωσι πάθος· οἶον, *πατρώκτονος* (ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς), *τηλέβολος* (ὁ μακρόθεν βληθεὶς), *λιθόβολος* (ὁ λίθοις βληθεὶς).

Σημ. Ἐξαιροῦνται τὰ *πανούργος*, *κακούργος*, *ἱερόσυλος* καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἔχῃ, ἄρχω καὶ ἀκούω σύνθετα καὶ τὰ δισύνθετα· οἶον, *ἠμίοχος*, *ὑπήκοος*, *ἵππαρχος*, *φιλήκοος*, *συστράτηγος* κ.τ.λ.

Ἐπ' ἴσης ἐξαιροῦνται τὰ ἐκ μορίων σύνθετα· οἶον, *εὐφορος*, *δύστοκος*, *ἀνάδοχος* κ.τ.λ.

Τὰ εἰς **ως** σύνθετα Ἀττικὰ *προπαροξύονται*· οἶον, *λεπτόγεως*, *χρυσόκερως* κ.τ.λ. Ἐξαιροῦνται τ' ἀπὸ τοῦ γῆρας σύνθετα· οἶον, *ἀγήρας*, *ὑπεργήρας* κ.τ.λ.

Τὰ εἰς **ος** σύνθετα δευτερόκλιτα, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον συνθετικὸν εἶνε ῥῆμα καὶ τὸ δεύτερον ὄνομα, πάντοτε *προπαροξύονται*· οἶον, *φιλόσοφος*, *φιλόλογος* (οὐχὶ δὲ φιλόλογος), *μισόθεις* κ.τ.λ.

Τὰ εἰς **τος** ῥηματικὰ συντιθέμενα μετὰ τῶν προθέσεων *ὀξύονται* μὲν, ἂν σημαίνωσι τὸν δυνάμενον νὰ πάθῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημαϊνόμενον· οἶον, *ἐξαιρετός* (ὁ δυνάμε-

- ἕξ, ἀριθμητικὸν = 6.
 ἕξ, πρόθεσις.
Αἶπος (τό), ἀπότομος κορυφή.
ἔπος (τό), λόγος, λέξις, διήγησις, ποίημα.
Αἰπύκεως, -ων, ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα.
ἐπίκαιρος, -ον, κατάλληλος, ἀρμόδιος, εὐθετος.
Αἰρετικός (αἰρέω), ὁ ἐκλέγων, ὁ ἀνήκων εἰς θρησκευτικὴν αἵρεσιν.
ἐρετικός, -ή -όν, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς κωπηλασίαν.
Αἰρῶ (ἐνεστώς), κυριεύω.
ἐρῶ, μέλλων τοῦ λέγω.
Αἶται, προστακτικὴ τοῦ αἰτέω-ῶ.
ἔτι, ἐπίρρημα χρονικόν.
ἔτη, πληθυντικὸς τοῦ ἔτος.
Ἄκρος, ὁ ἄνευ κηροῦ.
ἄκτιρος, -ον, ὁ μὴ ἔχων κῦρος.
Ἄκλει(η)στος, -ον(ἄ, κλείω), ὁ μὴ κεκλεισμένος.
ἄκλυστος, -ον(κλύζω), ὁ μὴ ταρρασσύμενος ὑπὸ κλύδωνος (θαλασσοταραχῆς).
Ἄκλυτος, -ον(καλέω), ὁ μὴ κεκλημένος.
ἄκλιτος, -ον(κλίνω), ὁ ἄκαμπτος.
ἄκλυτος (κλύω) μεταγενέστερον, ὁ μὴ ἀκούμενος.
Ἀκόλπητος, -ον(κολλάω) (μεταγεν.) ὁ μὴ κολλώμενος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κολληθῆ.
ἄκώλυτος, -ον, ὁ μὴ κωλυόμενος.
Ἄλειπτος, -ον, (λείπω) ὁ μὴ μένων ὀπίσω, ἀνίκητος.
ἄληπτος, -ον, (λαμβάνω), ὁ μὴ λαμβανόμενος, ἄπιστος.
Ἄλη (ή), πλάνη, περιπλάνησις.
ἄλλη, θηλυκὸν τοῦ ἄλλος.
ἄλλοι, πληθ. τοῦ ἄλλος.
ἄλοι (αἰ), πληθ. τοῦ ἄλωσ = ἄλωνι.
Ἄλλος-η-ον, (ἀντωνυμία), ἕτερος, διάφορος.
ἄλλως (ἐπιρ.), διαφορετικῶς.
ἄλως (ή), ἄλωνι.
Ἄμα (ἐπιρ.) = συγχρόνως.
ἄμμα (ἄπτω), ἄμματος, (τό), κόμβος, δεσμός.
Ἄμοιρος, -ον, (ἄ, μοῖρα), ἀμέτοχος, δυστυχής.
ἄμυρος, -ον, (ἄ, μῦρον), ὁ ἄνευ μύρου.
Ἄναιμος, -ον, ὁ στερούμενος αἵματος.
ἄνεμος (ὄ), ἡ σφοδρὰ κίνησις τοῦ ἀέρος.
Ἄνα-πολῶ (πολέω), στρεφῶ ἐν τῷ νῶ, ἐνθυμοῦμαι.
ἄνα-πωλῶ = πωλῶ πάλιν.
Ἄνειμένος-η,-ον, (μετοχή τοῦ παθητ. παρακειμένου

- τοῦ ἀνίημι), ἀφειμένος, ἡ-
μελημένος.
- ἀννημένος**, -η, -ον, (μετοχή
τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ ἀν
ἀπτω) ἐξηρητημένος, συνδε-
δεμένος κ.τ.λ.
- ἄνομος**, -ον (ἄ, νόμος), ὁ μὴ
ἔχων νόμον, παράνομος.
- ἄνωμος**, -ον (ἄ, ὤμος), ὁ
στερούμενος ὤμων.
- ἄξων**, -ονος, οὐσιαστικόν.
- ἄξων**-οντος, μετοχή τοῦ μέλ-
λοντος τοῦ ἄγω.
- ἄζων**, μετοχή τοῦ μέλλοντος
τοῦ ἄγνυμι.
- ἄξον**, προστ. τοῦ ἀορίστου τοῦ
ἄγνυμι.
- ἄπέκλει(η)σα**, ἀόριστος τοῦ
ἀπο-κλείω.
- ἄπέκλυσα**, ἀόριστος τοῦ
ἀποκλύζω=ἐκπλύνω.
- ἄπειρος**, -ον, ὁ ἀπέραντος,
ἀπεριόριστος (ἀ-πέρας).
- ἄπειρος**, -ον, ὁ μὴ ἔχων πεῖ-
ραν, ἀμυθής (ἀ-πεῖρα).
- ἄπηρος**-ον (ἀ-πήρα) ὁ ἄνευ
πήρας=δισακκίου.
- ἄπηρος**, -ον (ἄ, πηρός) ὁ μὴ
ἀνάπηρος, ὁ μὴ βεβλαμμέ-
νος, ὁ μὴ ἠρωτηριασμένος.
- ἄπυρος**, -ον, ὁ ἄνευ πυρός.
- ἄπιστος** (πεῖθω), ὁ ἀνά-
ξιος πίστεως.
- ἄπυστος** (πυνθάνομαι), ὁ
μὴ ἀκουσθεῖς, ὁ μὴ ἀκούσας.
- Ἄποθήσω** (ἀποτίθημι),
ἀποβάλλω.
- ἀποθύσω** (ἀποθύω), θυσι-
άζω.
- ἀπωθύσω** (ἀπ-ωθῶ), ἀπο-
διώκω, ἀπομακρύνω.
- Ἄποκλείσις** (ἀποκλείω),
ἀποδιώξις.
- ἀπόκλισις** (ἀποκλίνω),
παρεκτροπή, ἀποφυγή κ.τ.λ.
- ἀπόκλυσις** (ἀποκλύζω),
ξέπλυμα.
- Ἄποκναίω**, ἀποξίω, ἐνο-
χλῶ κ.τ.λ.
- ἀποκνέω**, ἀναβάλλω ἐκ φό-
βου ἢ ἀμελείας, τρομάζω.
- Ἄπόρητος**-ον, (ἀπό-ἐρῶ)
ὁ ἀπηγορευμένος, ὁ μυστι-
κός.
- ἀπόρητος** (ἀπορρέω) ὁ ἔ-
χων ἐκροήν, κατωφερής.
- Ἄπορηψις** (ἀπορρίπτω),
τὸ ῥίψιμον.
- ἀπόρουψις** (ἀπορρύπτω),
καθαρισμός.
- Ἄπτός**, -ή, -όν, (ἄπτομαι), ὁ
τῇ ἀφῆ ὑποπίπτων, ψηλα-
φητός.
- ἄπτως** (ὁ, ἡ) ἄπτῶτος (ἄ,
πίπτω), ὁ μὴ πίπτων, ὁ
ἀκλόνητος.
- Ἄρα** = λοιπὸν (σύνδεσμος
συλλογιστικός).
- ἄρα**=ἄρά γε; τάχα; (σύν-
δεσμος ἐρωτηματικός).

Ἄρουμα (ἀρόω), τόπος δι' ἀροτρίασιν.

ἄρωμα, εὐωδίασμα.

Ἄφιλος, -ον, ὁ μὴ ἔχων φίλους.

ἄφυλλος, -ον, ὁ μὴ ἔχων φύλλα.

Ἄχρηστος, -ον, (χρῶμαι) ὁ μὴ χρήσιμος, ἀνωφελής.

ἄχριστος, -ον, (ἀ—χρίω), ὁ μὴ κεχρισμένος, ἀμύρωτος.

B

Βόλος (ὅ), ἡ βολή, ῥίψιμον δικτύου.

βῶλος (ἡ καὶ ὅ), τεμάχιον χώματος, σβῶλος.

Βούνομος, -ον, ὁ βοσκομένος ὑπὸ βεῶν, ὁ τραγόμενος ὑπὸ βεῶν.

βουνόμος, -ον (νέμω), ὁ βόσκων βόας.

βρωτός (ὅ), οὖς. = ὁ θνητός.

βρωτός, -ή, -όν, (βιβρώσκω), φαγώσιμος.

Γ

Γεγονώς, -υῖα, -ός, μετοχή τοῦ παρακ. τοῦ γίγνομαι.

γεγωνώς, -υῖα, -ός, μετοχή τοῦ παρακ. γέγωνα, ὅστις ἔχει σημασίαν ἐνεστῶτος = ὁμιλῶ μεγαλοφῶνως.

Δ

Δαίρω = δέρνω, γδέρνω.

δέρω = δέρνω, γδέρνω.

Δεῖ, ἀπρόσωπον = πρέπει.

δῆ = δά, τῷ ὄντι, ὡς γνωστόν. δι' = διὰ (πρόθεσις).

Δί', κατ' ἐκθλιψιν ἐκ τῆς αἰτιατικῆς Δία τοῦ Ζεῦς.

Δεῖγμα (τὸ), (δείκνυμι), τὸ δεικνύμενον.

δῆγμα (τὸ), (δάκνω), δάγκμα.

δέω = χρειάζομαι.

δέω = δένω.

δῖς, ἀριθ. ἐπιρ. = δύο φορές.

δύς, μόριον ἀχώριστον.

Δύο, ἀριθμητικὸν ἀπόλυτον.

δύω, ῥῆμ. = βυθίζομαι, βουτῶ.

Δόμα (δίδωμι), χάρισμα.

δῶμα (δέμω), δωμάτιον.

E

Ἐάν, ὑποθετικὸς σύνδεσμος.

ἐάν, ἀπαρεμφατον τοῦ ῥῆμ. ἐάω—ἐῶ = ἀφίνω.

Ἐδιδσα (ἀόριστος τοῦ δεῖδαι) = ἐφροβήθην.

ἐδῖσα, (ἀόρ. τοῦ δέω) = ἐδεσα.

ἐδύσα, ἀόριστος τοῦ δύω.

Εἶμι (ἀ'. προσ.) = εἶμαι.

ἦμι (ἀ. προσ.) = ῥημί, λέγω.

Εἴρω = ἐμποδίζω, ἀποκλείω τινὰ ἐξω.

Εἴρω, (εἴρηνυμι) = κλείω ἐντός.

Ἐκτείνω = τεντώνω.

ἐκτείνω = πληρώνω.

ἐκτίθω = ἀπέκτιθας, β'.

πρόσωπον τῆς ὀριστ. τοῦ μέσου ἀόριστου ἐκτῆσάμην

τοῦ κτῶμαι.
ἐκτίσω = ἐκτισας δι' ἄλλου·
 β' προσ. τῆς ὀριστικῆς τοῦ
 μέσου ἀορίστου ἐκτισάμην,
 τοῦ κτίζομαι.
ἐκτίσω μελ. τοῦ ἐκτίνω =
 πληρώνω.
Ἐμπειρος, -ον (πεῖρα), ὁ
 γνωρίζων ἐκ πείρας.
ἔμπυρος, -ον (ἐν-πῦρ), ὁ ἐν-
 τὸς πυρός.
Ἐμ-ποιῶ (ἐν-ποιέω), κά-
 μνω τι ἐντός.
ἐμ-πυῶ (πυέω, πῦον), ἔχω
 ἔμπυον ἐντός.
Ἐν, ἀριθμ. ἀπόλυτον = 1.
ἐν, πρόθεσις.
Ἐνήσω, μέλλ. τοῦ ἐνί-ημι
 = πέμψω.
ἐνοῖσω = θὰ φέρω ἐντός,
 μέλλων τοῦ ἐμφέρω.
Ἐνοῦσα μετοχή (ἐνώ) =
 ἐνώουσα.
ἐνοῦσα μετοχή (ἐν-εἰμι) =
 ἐνουπάρχουσα.
Λινοῦσα μετοχ. (αἰνέω-ω).
Ἐξαιρῶ = ἐκβάλλω.
ἐξερῶ, μέλλων τοῦ ἐξαγο-
 ρεῦω = κάμνω γνωστόν, δι-
 ηγοῦμαι.
Ἐξεις, μέλλων τοῦ ἔχω.
ἐξις (ἦ), πλ. ἐξεις, ἡ συνήθεια.
Ἔστι γ'. ἐνικὸν πρόσωπον
 τοῦ ἐνεστῶτος τοῦ ῥ. εἰμί.
ἔσθη, γ'. ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ

ἀορ. β'. τοῦ ἴστημι.
Ἔτι, χρονικὸν ἐπίρρημα.
ἔτη, πληθυντικὸς τοῦ ἔτος.
αἶται, β'. πρόσωπον ἐνικὸν
 τῆς προστακτικῆς τοῦ αἰ-
 τέω—ῶ.
Ἔτοιμος, -η, -ον = ἔτοιμος.
ἔτιμος, -η, -ον = ἀληθής.
Εὖρος (ὀ), ἄνεμος ἀνατο-
 λικός.
εὖρος (τὸ), γ. εὖρους (εὐρύς)
 = πλάτος.
Εὐφορία, τὸ εὐκόλως φέ-
 ρειν, εὐκαρπία.
ἐφορεία, ἡ ἐπιτήρησις, ἀξι-
 ωμα τοῦ ἐφόρου.
Εὐφορος, -ον, ὁ εὐκόλως
 φερόμενος, ὁ καρποφορῶν
 ἀφθόνως.
ἔφορος, ὁ ἐπιβλέπων.
Ἔως (ἦ), γεν. καὶ αἰτ. ἔω
 = αὐγή.
ἔως, ἐπίρρημα. χρόνου.

Z

Zῆ, γ'. ἐνικὸν τοῦ ῥήμ. ζῶ-
ζει, γ'. ἐνικὸν πρόσωπον τῆς
 ὀριστικῆς ζεῖ τοῦ ζέω. Πα-
 ροιμία, ζεῖ ἢ χύτρα, ζῆ ἢ
 φιλία = ὅταν τις εἶνε πλού-
 σιος, ἔχει φίλους.
Ζωή, ὁ βίος.
ζῶῆ ἢ ζῶη, ὁ ἐπίπαγος τοῦ
 γάλακτος ἢ μέλιτος (καί-
 μάκι).

Η

- ἦ**, ἄρθρον γένους θηλυκοῦ.
ἦ, θηλ. τῆς ἀναφορικῆς ἀντ.
ἦ, δοτική τοῦ θηλυκοῦ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας.
ἦ, σύνδεσμος διαζευκτικός.
ἦ, γ'. ἐνικὸν τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ εἰμί.
ἦ, ποιητ. γ'. ἐνικὸν τοῦ ἦμι = φημί.
ἦ, α'. ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ παρτατ. τοῦ εἰμί ἀντὶ ἦν.
ἦ, ἐπίρρημα = ὡς.
ἦ, γ. ἐνικὸν τοῦ β'. ἀόριστου τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ ἔφημι.
οἶ, ἄρθρ. πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ ἀρσενικοῦ γένους.
οἶ, δοτικὴ προσωπικὴ ἀντωνυμία γ'. προσώπου.
οἶ, ὄνομ. πληθυντικὴ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας.
εἶ, συνδ. ὑποθετικός.
εἶ, β'. ἐνικ. προσ. τῆς ὀριστικῆς τοῦ εἰμί.
εἶ, β'. ἐν. προσ. τῆς ὀριστικῆς τοῦ εἰμι.
ἦδιον, συγκρ. τοῦ ἡδύς.
ἴδιον, οὐδέτερον τοῦ ἴδιος.
ἦμερος -ον καὶ ἡμερος, -α, -ον, ὁ μὴ ἄγριος.
ἡμερος (δ), πῶθος.
ἦδον, παρτατ. τοῦ ἔδω = τραγῳδῶ.
εἶδον, ἀόριστος τοῦ ὄραω.
ἦν, α'. καὶ γ'. ἐνικὸν πρό-

- σωπον τοῦ παρτατ. τοῦ εἰμί.
ἦν, γ'. ἐν. προσωπ. τοῦ παρτατικοῦ τοῦ ἦμι = φημί.
ἦν, αἰτιατικὴ θηλυκοῦ ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας.
ἦν, σύνδεσμος ὑποθετικός.
ἦν, αἰτ. τοῦ ἦς = χοῖρος.
οἶν, γενικὴ καὶ δοτικὴ τοῦ δοῦν τοῦ ἄναφ. ἀντωνυμ.
οἶν, αἰτιατικὴ τοῦ εἶς.
ἦπαρ (τό), σκῶτι.
ἦπαρ (τό), ὀπτασία ἐγγρηγορότος.
ἦρηκα, παρακείμενος τοῦ αἰρῶ = κυριεύω.
εἶρηκα, παρακείμ. τοῦ λέγω
ἦρηκα παρτατ. τοῦ ἐρίζω.
ἦρηκα παρτατ. τοῦ ἐρείδω.
ἦς, γενικὴ τοῦ ἐνικοῦ τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμίας.
εἶς, ἀριθ. ἀπόλυτον = 1.
εἶς, πρόθεσις.
ἦς (ῆ), γεν. ἰνός = δύναμις.
οἶς, δοτ. πληθ. ἀναφ. ἀντων.
οἶς, ὄν. ἡ αἰτ. πληθ. τοῦ εἶς.
ἦς - ἦς = χοῖρος.

Θ

- θύρα** (ῆ), θύρα, πόρτα.
θήρα (ῆ), κυνήγιον.

Ι

- ἴδια**, θηλ. ἐπιθ. τοῦ ἴδιος.
ἴδια, ἐπίρρημα = κατ' ἴδιον, ἰδιαιτέρως.
ἦδεῖα, ἐπίθ. θηλ. τοῦ ἡδύς.
ἴδη, γ'. ἐν. πρ. ὑπ. τοῦ εἶδον.

ἴδοι, ἐν. γ'. προσ. τοῦ εἶδον.

εἶδον, πλ.ὸν. ἢ αἰτ. τοῦ εἶδος.

εἶδει, ἐνική δοτ. τοῦ εἶδος.

ἦδον, ἐπίρρημα χρόνου.

ἦδον, ἐν. α'. προσ. τοῦ παρα-
τακτικοῦ τοῦ εἶδα.

Ἰδιότης (ἡ), (ἴδιος), τὸ ἰδι-
άζον εἰς ἕκαστον.

ιδιώτης (ὁ), (ἴδιος), ὁ ἀπλοῦς
ἄνθρωπος, ὁ ἄπειρος.

Ἰν καὶ ἴει, γ'. ἐνικὸν πρόσ.
τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἴημι.

ἴει, β'. πρόσωπον τῆς προστ.
τοῦ ἐνεστῶτος τοῦ ἴημι.

ἴη, γ'. ἐνικὸν πρόσωπον τῆς
ὑποτακτικῆς τοῦ εἶμι.

ἴοι, γ'. ἐνικὸν πρόσ. τῆς εὐ-
κτικῆς τοῦ εἶμι.

ἴει, γ'. ἐνικὸν τοῦ ἐνεστ. τῆς
ὀριστικῆς τοῦ ἴω = βρέχω.

ἴη, ἐνικὸν γ'. προσ. τῆς ὑπο-
τακτικῆς τοῦ ἴω.

εἶν, ἐνικὸν γ'. προσ. τῆς εὐ-
κτικῆς τοῦ εἶμι.

εἶν, ἐνικὸν γ'. τῆς εὐκτικῆς
τοῦ ἐνεργ. ἀορίστου β'. τοῦ
ἴημι.

οἶοι, ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ
τῆς ἀντωνυμίας οἶος.

Ἰκέτης, ὁ ζητῶν προστασίαν.

οἰκέτης (ὁ), θηλ. ἡ οἰκέτις,
-ιδος, (οἰκέω) ὁ ἄνθρωπος
τῆς οἰκίας.

Ἰλν (ἡ) (εἶλω), ἄθροισμα ἀν-
θρώπων, τάγμα ἱππέων.

Ἰλν (ἡ), ξύλον, ξύλα, δά-
σος, ὑλικόν, δένδρα, θάμνος,
φυτὰ κ.τ.λ.

Ἰγλν (ἡ), πόλις Βοιωτίας.

Ἰλλώδης, -δες ὁ (ἰλλός, εἶ-
δος) = ἀλλοίθωρος.

ἰλώδης, -ῶδες = δασώδης.

Ἰὸς (ὁ), δηλητήριο, σκωρία.

ἰὸς (ὁ), τὰ ἰὰ καὶ οἱ ἰοί, βέλος.

υἷος, τὸ τέκνον.

ἴσθι, προστακτ. τοῦ εἶδα.

ἴσθι, προστ. τοῦ εἶμι.

Κ

Καινός, -ή, -όν, νέος, και-
νουργής.

κενός, -ή, -όν, ἄδειος, μάταιος.

Κάλλος, (τό), ὠραιότης.

κάλως, (ὁ), σχοινίον χον-
δρόν, καραβόσχοινον.

Κάμυλος, (ἡ), καμήλα.

κάμιλος, (ἡ), σχοινίον χον-
δρόν.

Κατάφορος, -ον (καταφέρω)
ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος.

κατάφορος, -ον (φῶρ), ὁ
ἐπ' αὐτοφῶρφ συλληφθεῖς,
προφανής.

Κῆδος (τό), ἡ φροντίς.

κῦδος (τό), ἡ δοξα.

Κήλησις (ἡ), (κηλέω), ἡ
θέλιξις.

κύλισις (ἡ), (κυλίνδω), κύ-
λισμα.

Κηρύσσω, φωνάζω ὡς κῆρυξ.

κυρίσσω, κτυπῶ μὲ τὰ κέ-

- ρατα, κουτουλώ.
- Κήτος** (τό), ἰχθύς ἢ θαλάσσιον τέρας.
- κύτος** (τό), ἡ κοιλότης.
- κοῖτος** (ὀ), κοίτη, κλίνη.
- Κινῶ** (έω-ῶ), βάλλω εἰς κίνησιν, σαλεύω.
- κοινῶ** (ὀω-ῶ), κάμνω τι κοινόν.
- κυνῶ** (έω-ῶ), ἀσπάζομαι, φιλῶ, προσκυνῶ.
- Κίστη**, (ἡ), καὶ κίστις ἢ κίστις=κιβώτιον πλεκτόν ἢ καλάθιον μετὰ σκεπάσματος.
- κύστη** καὶ ἡ κύστις = φούσκα, σακκῦλι.
- Κιρρός** (ὀ), κιτρινωπός, ὑπόξανθος.
- κηρός** (ὀ), κηρίον.
- Κληῖμα** (τό), κληῖμα τῆς ἀμπέλου.
- κλίμα** (τό), κλίσις, ἡ φυσικὴ κατάστασις τόπου τινός.
- Κληῖσις** (κλήεω), πρόσκλησις.
- κλεισίς** (ἡ) (κλείω), τὸ κλείσιμον, τὸ κλείδωμα.
- κλίσις** (κλίνω), πλαγίασμα.
- κλύσις** (κλύω), ἡ ἀπόκλυσις.
- Κοιτίς**, -ίδος (ἡ), κλίνη, κούνια.
- κντίς**, -ίδος (ἡ), κουτάκι.
- Κόλλημα** (τό), (κολλάω).
- κώλυμα** (τό), (κωλύω) ἐμπόδιον.
- Κόλλησις** (ἡ), (κολλάω), ἡ πράξις τοῦ κολλᾶν.
- κώλυσις** (ἡ), (κωλύω), ἐμπόδισις.
- Κολλητικός**, -ἡ, -όν, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ κολλᾷ.
- κωλυτικός**, -ἡ, -όν, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ κωλύῃ.
- Κόλον** (τό), φαγητόν, τροφή.
- κῶλον** (τό), μέλος τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν ζώων.
- Κόμη** (ἡ), αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς.
- κόμμη** (τό), γόμα.
- κώμη** (ἡ), χωρίον, συνεικία.
- Κομήτης** (ὀ), ὁ ἔχων κόμην καὶ ὁ ἀστήρ ὁ ἔχων οὐράν φωτεινὴν.
- κωμήτης** θηλ. ἡ κωμήτις, ὁ κάτοικος τῆς κώμης καὶ ὁ γείτων.
- Κοπεύς** (ὀ), ἐργαλεῖον δι' οὗ κόπτουσι.
- κωπεύς** (ὀ), πλατὺ ξύλον χρησιμεῖον πρὸς κωπηλασίαν.
- Κόρυς**, ἐνικὴ αἰτιατικὴ τοῦ κόρυς.
- Κόρην**, ἐνικὴ αἰτιατικὴ τοῦ κόρη.
- Κρητίς** (ἡ), κιμωλία.
- κρητίς** (ὀ), δικαστής.
- Κθρος** (τό), βεβαιότης, ὁ ὑναμῖς.

Κύρος, ὄνομα κύριον Περσικόν.

Κύρος (ή), πόλις ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Συρίᾳ.

Λ

Λήμμα (τό), (λαμβάνω), τὸ ληφθέν, τὸ εἰσόδημα.

λήμα (τό), (λάω-ῶ) θέλημα, ἐπιθυμία.

λείμμα (τό), (λείπω), τὸ μένον, τὸ λείψανον.

λύμα (τό), (λύω=λούω), ἀκαθαρσία, κηλὶς, ῥύπος.

Λιμός (ὅ), ἡ πείνα.

λοιμός (ὅ), νόσος θανατηφόρος.

λοιμός, -ή, -όν, ὁ φέρων λοιμόν.

Λίχνος, -ον (λείχω), λαίμαργος.

λίχνως, (ἐπίρρ.) λαιμάργως.

λύχνος (ὅ), τὸ λυχνάρι.

Μ

Μέθη (ή), τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰσποσίας.

μέθυ (τό), (ποιητικόν), οἶνος.

Μειῶ (μειῶ-ῶ), ἐλαττώνω, σμικρύνω.

μυῶ (μυέω ῶ), διδάσκω τινὰ τὰ μυστήρια,

Μέλει μοί τινος = φροντίζω.

μέλι (τό), τὸ μέλι.

μέλλει, γ'. ἐνικόν πρόσωπον τοῦ μέλλω = ἔχω κατὰ νοῦν, σκοπεύω.

μυκῶμαι (ἀομαι-ῶμαι), φωνάζω ἐπὶ προσβάτων καὶ αἰγῶν.

μυκῶμαι (ἀομαι-ῶμαι) ἐπιβοῶν, μουγκρίζω καὶ μεταφορικῶς βροντῶ.

Μήλον (τό), καρπὸς τῆς μηλέας.

μύλον, αἰτιατικὴ τοῦ ἐνικοῦ τοῦ μύλος.

Μίσος (τό), ἀποστροφή, ἀπέχθεια.

μύσος (τό), βδέλυγμα.

Μοιχὸς (ὅ), ὁ ὑβρίζων γυναῖκα, κακότηης.

μυχὸς (ὅ), τὸ βαθύτατον μέρος (κόλπου, ἄντρου, λιμένος, οἴκου κ.τ.λ.)

Ν

Νήξις (ή), κολύμβημα (νήχομαι).

νύξις (ή), κέντησις, σούβλισμα, ἀφορμὴ (νύσσω).

Νεῖν, ἀπαρέμφ. τοῦ νέω = κολυμβῶ.

νεῖν, ἀπαρέμφατ. τοῦ νέω = γνέθω.

νεῖν, ἀπαρέμφ. τοῦ νέω = σωρεύω.

νῦν, ἐπίρρ. χρονικόν = τώρα.

νῦν, ἐγκλιτικόν βεβαιωτικόν ἢ συμπερασματικόν μόριον = βεβαίως, λοιπόν.

νῖν, ἄντων. προσωπικὴ γ' προσ. αἰτ. πτώσεως = αὐ-

τόν, αὐτήν.

Νοτίζω (νότος), ὑγραίνω.

νωτίζω (νώτος), στρέφω τὰ νῶτα, τρέπω εἰς φυγὴν.

Νότος (ὁ), νότιος ἄνεμος, τὸ μεσημβρινὸν μέρος.

νώτος (ὁ) καὶ (τὸ) νῶτον, πληθ. τὰ νῶτα=ἡ ῥάχις.

Ο

Ὄδοῦς (ὁ), ὀδόντος, δόντι.

ὀδοῦς (τάς), αἰτιατική πληθυντική τοῦ ὀδός.

ὁ δοῦς τοῦ δόντος. Μετοχή τοῦ ἄορ. β'. τοῦ δίδωμι.

οἰόμενος, μετοχή τοῦ ἐνεστώτος τοῦ ῥήμ. οἰομαι ἢ οἰμαι=νομίζω.

ιόμενος, μετοχή τοῦ ἐνεστώτος τοῦ ῥήμ. ἰάομαι - ὠμαι=ιατρεύω.

οἴκοι (οἶ), πληθ. ὀνομαστική τοῦ οἶκος.

οἴκοι, ἐπίρρημα σημαῖνον τὴν ἐν τόπῳ στάσιν.

οἶος, α.ον. ἄντωνυμία συσχετική ἀναφορική, ὅποιος.

οἶος (ἐπίθετον), μόνος.

οἶσθα, β'. ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ οἶδα=γνωρίζω.

ἦσθα, β'. ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ παρκατατ. τοῦ εἰμί.

Οἰωνός (οἶος) 1) πτηνὸν σαρκοφάγον, 2) σημεῖον λαμβανόμενον εἰς πρόγνωσιν τοῦ μέλλοντος.

υἰωνός, ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος.

ὄνος, τὸ γνωστὸν ζῶον.

ὄνος, ἡ τιμή, ἡ ἀξία.

ὄνειος (ὄνος), ὁ ἐξ ὄνου.

ὄνειος καὶ **ὄνιος** (ὄνινημι), ὠρέλιμος.

ὄνιος, -ον, (ὄνος), ὄνιος, -α-ον=ἀγοραστός.

ὄρος (ὁ), ὄριον, σύνορον.

ῥοος (τὸ) ῥοους=βουνόν.

(ῥορός καὶ ῥοός) τυρόγαλα

ὄψ (ὄπος), φωνή.

ὄψ (ὄπος), πρόσωπον, ὄψις, ὄφθαλμός.

ὄπος (ὁ), ὁ ἐκρέων ἐκ τῶν φυτῶν γλακτώδης χυμός.

ὄψει, ἐν. β'. πρόσωπον τοῦ ὄψομαι (ὄραω-ῶ).

ὄψει, ἐνική ὁστική τοῦ ὄψις.

Π

Παιδεία (ἡ), (παιδεύω) ἀγωγή, μάθησις, ἀνατροφή.

παιδία (ἡ), παιδικὴ ἡλικία.

παιδιὰ (ἡ), (παιζω), παιγνίδιον, ἀστεϊσμός.

Παιδίον (τὸ), παιδί.

πεδίον (τὸ), ἡ πεδιάς.

Πάλαι (ἐπίρρημα), πρὸ πολ-λοῦ.

πάλαι (αἶ), πληθ. ὀνομαστική τοῦ πάλη.

Πάλιν (ἐπίρρημα), ἄλλην μίαν φοράν.

πάλιν, ἐνική αἰτιατική τοῦ

πάλη.
Πείνα (ή), ἐπιθυμία τροφῆς.
πίνα (ή), (πίνος), ῥύπος, λέρα.
πίνα (ἢ πίννη, ἢ πῖνα), θαλάσσιον ὀστρακοῦδερον.
Πεινώ, ἔχω πείναν.
πινώ (πίνος), εἶμαι ῥυπαρός.
Πεῖρα (ή), δοκιμή.
πήρα (ή), σάκκος.
Πῆρα (ή), πόλις Κιλικίας.
Πείδις (πεῖθω), τὸ καταπειθεῖν, ἢ πειθῶ.
πειδισ (πάσχω), πάθος, πάθησις.
Πειστικός (πεῖθω), ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πείθειν.
πιστικός (πίστις) ὁ ἐμπνέων πίστιν, εὐλικρινής.
πιστικός (πίνω), πόσιμος, ῥευστός.
Πηγῆ (ή), τόπος ἐξ οὗ ἐξέρχεται ὕδωρ.
πηγός, -ή, ὄν = στερεός, συμπεπηγμένος.
πυγῆ (ή), τὰ ὀπίσθια.
Πίστις (ή), (πεῖθω), πεποιθησις, ἐμπιστοσύνη.
πύστις (ή), (πυθάνομαι), ἐρώτησις, πληροφορία, φήμη.
Πλεῖν ἀπαρέμφ. τοῦ πλέω.
πλήν (ἐπίρρημα), ἐκτός.
Πόλος (ὁ), τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος τῆς σφαιράς.
πῶλος (ὁ), νεογέννητος ἵππος ἢ ὄνος, πουλάρι.

Πῶμα ἢ πῶμα (τὸ), ποτόν, ποτήριον.
πῶμα (τὸ), σκέπασμα, καπάκι.
Πόρος (ὁ), πέρασμα, διάβασις.
πῶρος (ὁ), τὸ πωρίον, εἶδος λίθου.
Προῖσμα (τὸ), (πρήθω), πρήξιμον, φλόγωσις.
προῖσμα (τὸ), (πρίω), προινίδιον, γεωμετρικόν τι σχῆμα.
Πτήσσω, φοβίζω, τρομάζω καὶ φοβοῦμαι, ζαρώνω.
πτίσσω, ξεφλουδίζω, κοπανίζω.
πτύσσω, διπλώνω.
πτύσω, μέλλων τοῦ πτύω.
Ῥῆμα (τὸ), (θέμα ῥε τοῦ λέγω), λόγος, λέξις, φράσις.
ῤῆμα (τὸ) (ῤίπτω), βολή, ῤίψιμον.
ῤύμα (τὸ), (ῤέω) ῤεῦμα, ῤοῦς, ῤεῖθρον.
ῤύμα (τό), (ῤύομαι), τράθηγμα.
ῤύμα (τὸ), (ῤύπτω), τὸ χρησιμεῦον εἰς πλύσιν τοῦ ῤύπου.
ῤυμὸς (ὁ), (ῤίπτω), ἢ ῤίψις.
ῤυμὸς (ὁ), (ῤρύω), τὸ τιμὸν τῆς ἀμάξης.
ῤυμὸς (ὁ), ποταμὸς Σκυθίας.
ῤῆσις (ή), τὸ ῤητόν.
ῤύσις (ή), (ῤέω), ῤεῦσις.
ῤύσις (ή), (ῤύομαι), λύτρωσις.

Σ

Σῆς (ὁ) σεός καί σητός, σκώληξ.

σῦς, (ῆ), συός, χοῖρος.

σῆς, ἐνικ. γεν. | τῆς κτητικῆς

σοῖς, πλ. δεσ. | ἀνσός, σή, σόν.

Σκύλα (πληθ. τοῦ σκύλον), λάφυρα.

σκύλλα (ῆ), ἰχθύς μέγας, καρχαρία.

Σκύλλα (ῆ), τέρας θαλάσσιον γνωστόν ἐκ τῆς μυθολογίας (ῆ Σκύλλα καί ἡ Χάρυβδις).

σκίλλα (ῆ) (φυτόν), σκιλλοκρόμμυδον.

Σμύχω, σφογγίζω, καθαρίζω.

Σμύχω, καίω τι δι' ὀλίγου πυρός, κουφοκαίω, καταναλίσκω.

Σορός (ῆ), θήκη νεκροῦ, λάρναξ, φέρετρον.

σωρός (ὁ), πλῆθος πραγμάτων εἰς ἓν συνηθροισμένων.

Τ

Τέθεικα, τέθειμαι, παρακείμενος τοῦ τίθημι καί τίθεμαι.

τέθυκα, τέθυμαι, παρακείμενος τοῦ θύω καί θύομαι.

Τείνων, μετοχή τοῦ τείνω = ἐκτείνω, ἀπλώνω.

τίνων, μετοχή τοῦ τίνω =

πληρώνω.

τίνων, γενικὴ πληθ. τῆς ἀντωνυμίας τίς ;

Τιτθός (ὁ), ἡ βῶγα τοῦ μαστοῦ.

τυτθός (ὁ, ῆ) τὸ τυτθόν, μικρός, νέος

Τέως (ἐπίρρημα χρονικόν), ἕως, τότε, μέχρι πρὸ ὀλίγου.

Τέως (ῆ) πόλις παράλιος τῆς Ἰωνίας ἀντικρὺ τῆς Σάμου.

Τρῆμα (τό), (τιτράω), τρῦπα, ἄνοιγμα, στήμιον.

τρήμμα (τό), (τρίβω) τριφθέν.

Υ

Υδρεία (ῆ), στάμνα, λάγηνος

ὕδρεια (ῆ), (ὕδρευω), τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ, πότισμα.

Υῖκός, -ῆ, -όν = ὁ ἀνήκων εἰς υἰόν.

ὕϊκός, -ῆ, ὄν ἢ υἰκός (ὕς), χειρινός.

Φ

Φᾶρος (τό), (ῆ ὁ φάρος), ἱμάτιον, χιτῶν, χλαμύς.

Φάρος (ῆ), νῆσος πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου.

φάρος (ὁ), φανός ἐπὶ ὑψηλοῦ.

φάρος (ὁ), φάρυγξ.

φάρος (τό), ἡ ἄρσις, τὸ

ἄροτρον.

Φάσις - εως (ή), καταμη-
νυσις ἰδίως ἐπὶ λαθρεμπο-
ρία (φαίνω).

Φάσις-εως (ή), φάσμα, ὄνει-
ρον, φάντασμα (φαίνομαι).

Φάσις-εως (ή), γλώσσα, ὀ-
μιλία, ἔκφρασις (φημί).

Φάσις-ιος καὶ ἶδος (ὀ), πο-
ταμὸς μέγας τῆς Κολχίδος
καὶ ἄλλος μικρότερος τῆς
Ἀρμενίας.

Φίλον, αἰτιχτ. τοῦ φίλος.

φίλον οὐδέτερον τοῦ φίλος.

φύλλον τὸ (φύω), φύλλον
δένδρων, βιβλίον.

φύλον (τὸ), (φύω), φυλή,
ἔθνος.

Φρικτός-ή-ὄν (φρίττω), ὁ
πρόξενος φρίκης, ὁ τρομερός.

φρουκτός-ή-ὄν (φρύγω), ὁ
ἐψημένος, καψαλισμένος.

Φῶς (τὸ), φωτός=φῶς.

φῶς (ὀ), φωτός, ἀνὴρ.

φῶς (ή), φωδός, πληθυντικ.
φῶδες κ.τ.λ. φουσκαλίδα
δέρματος ἀπὸ καύσιμον.

X

Χεῖρ (ή), τῆς χειρός = τὸ
χέρι.

χῆρ (ὀ), τοῦ χηρός=ὁ ἐχί-
νος, ἀκανθόχοιρος, σκατζό-
χοιρος.

Χειρόω-ῶ (χεῖρ) πιάνω μὲ
τάς χεῖρας, μεταχειρίζομαι.

χηρόω-ῶ (χῆρος) κενώνω,
γυμνώνω, ἀδείαζω.

Χειρίδιον (τὸ), ὑποκορι-
στικὸν τοῦ χειρῆς-ίδος =
μικρὰ χεῖρῆς.

χοιρίδιον (τὸ), ὑποκορι-
στικὸν τοῦ χοῖρος=γουρου-
νάκι.

Χειμάροος (μεταγενέστε-
ρον) ἀντὶ χειμάρρους=ξη-
ροπόταμος.

χέιμαρος (χεῖμα, χέω) τὸ
ἔμβολον (στούπωμα) τὸ ἐν
τῷ πυθμένι τοῦ πλοίου.

χίμαρος (ὀ) τράγος.

χίμαρος (ή) ἡ ἐνικυσία αἰξ.

Χειροβοσκός, -ὄν (χεῖρ, βό-
σκω) ὁ τρεφόμενος ἐκ τῆς
ἐργασίας τῶν χειρῶν του.

χοιροβοσκός, -ὄν (χοῖρος,
βοσκω) ὁ βόσκων χοίρους.

Χηλός (ὀ), κιβώτιον.

χιλός (ὀ), τροφή διὰ ζῶα.

χυλός (ὀ), ὑγρόν.

Χῆρος, -α, -ον, ὁ στερούμενος
συζύγου.

χοῖρος (ὀ), γουρούνι.

Χορικός, -ή, -ὄν, (χορός),
ἀνήκων εἰς τὸν χορόν.

χωρικός, -ή, -ὄν, (χώρα) ὁ
ἀνήκων εἰς τὴν χώραν (ἢ
χωρῶν).

Χοῦμα (τὸ), (χρῶμαι).

χοῦμα (τὸ), χρίσμα (χρίω).

Χρησις (ή), (χρῶμαι) με-

ταχείρισις.
χοϊδισ (ή), (χρίω), ἀλειψίς.
Χριστήσιον (τό), μαντεῖον.
χριστήριον (τό), δι' οὗ
 χρίεται τις ἢ ὁ τόπος ἔνθα
 χρίεται τις.

Χριστής (χράω) (έ), ὁ δα-
 νειστής, ὁ ὀφειλέτης,

χοϊδής (χρίω), ὁ ἀλείφων.

Χριστός, ἀγχθός.

χριστός (χρίομαι), κεκρι-
 σμένος.

Χωρηδισ (χωρέω).

χώριδισ (χωρίζω).

χωρητικός (χωρέω).

χωρητικός, ὁ ἀνήκων εἰς
 τὸν χωρητήν, εἰς τὸν κά-
 τοικόν τῆς χώρας.

Ω

Ω, κλητικὸν ἐπιφώνημα.

Ω, θυμαστικὸν ἐπιφώνημα.

Ω, ὑποτακτικὴ τοῦ εἰμί.

Ω, ὑποτακτικὴ τοῦ ἴημι,
 ἄοριστος ἕ.

Ω, ἀναφορικὴ ἀντωνυμία
 πτώσεως δοτικῆς.

ᾠδὲ, ἀντωνυμία δεικτικῆ.

ᾠδὲ, (ἐπίρρ. τόπου), ἐνταῦθα.

ᾠδὲ, (ἐπίρρ. τρόπου), οὕτω.

ᾠμος (ὀ) = νόμος (καινῶς),
 ἦται τὸ ὅστω ἢ τὸ συνδέον
 τὸν βραχίονα μετὰ τοῦ
 κορμοῦ.

ᾠμος, σύνδεσμος ἐναντιωμα-
 τικός.

ᾠμός - ἡ - ὄν = ἄβραστος, ἄω-
 ρος, ἀπάνθρωπος, σκληρός.

οὐῶς, (ἐπίρρημα) ὁμοίως,
 παρμοίως.

ὠμῶς, (ἐπίρρημα) σκληρῶς,
 ἀπάνθρωπως (ἐκ τοῦ ὠμός).

ᾠπὴ (ή), ὄψις, θέα, βλέμμα.

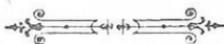
ὀπὴ (ή), τρύπα.

ᾠδῖνας, αἰτιατικὴ πλη-
 θυντικὴ τοῦ ὠδῖς-ῖνος (ή)
 = πόνος, ὃν αἰσθάνεται ἡ
 ἔγγυος κατὰ τὸν τοκετόν.

ὀδύνας, αἰτιατικὴ πληθυν-
 τικὴ τοῦ ὀδύνη-ης = λύπη,
 πόνος.

ᾠρα (ή), ὁ προσδιωρισμέ-
 νος, ὁ κατάλληλος χρόνος.

ᾠρα (ή), φροντίς, ἐπιμέλεια,
 προσοχή.



ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Τοῖς ἐντευξομένοις	σελ. 5
	Πίναξ καταλήξεων ἐνεργητικῆς φωνῆς »	7
	Πίναξ καταλήξεων παθητικῆς φωνῆς »	8
ΓΥΜΝΑΣΜΑ	Α'. Καταλήξεις ῥημάτων μετὰ τῶν χρονικῶν χαρακτήρων	» 11
»	Β'. Περὶ τονισμοῦ τῶν ῥημάτων	» 12
»	Γ'. Περὶ τονισμοῦ τῶν ῥημάτων. (συνέχεια) »	14
»	Δ'. Περὶ τονισμοῦ τῶν ῥημάτων. (συνέχεια) »	15
»	Ε'. Περὶ τονισμοῦ τοῦ εἰμι καὶ φημί . »	16
»	Ζ'. Περὶ ἀϋξήσεως	» 18
»	Ζ'. Περὶ ἀϋξήσεως (συνέχεια)	» 19
»	Η'. Ὀλίγα τινὰ περὶ ἀναδιπλασιασμοῦ . »	21
»	Θ'. Περὶ Ἀττικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ . . »	23
»	Ι'. Αὔξεις καὶ ἀναδιπλασιασμοὶ τῶν συνθέτων	» 24
»	ΙΑ'. Ῥήματα φωνηεντόληκτα	» 27
»	ΙΒ'. Ῥήματα φωνηεντόληκτα (συνέχεια) »	29
»	ΙΓ'. Ῥήματα ἀφωρόληκτα	» 31
»	ΙΔ'. Ῥήματα ἀφωρόληκτα (συνέχεια) . . »	32
»	ΙΕ'. Ῥήματα ὑγρόληκτα	» 34
»	ΙϚ'. Ῥήματα ὑγρόληκτα (συνέχεια) . . . »	35
»	ΙΖ'. Περὶ τοῦ παθητικοῦ παρακ. καὶ ὑπερσ. »	37
»	ΙΗ'. Πότε ὁ παθητικὸς παρακειμένος καὶ ὑπερσυντέλικος γράφονται δι' ἑνὸς μ καὶ πότε διὰ δύο ;	» 39
»	ΙΘ'. Κανόνες διάφοροι ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ῥήματα	» 41
»	Κ'. Περὶ τοῦ διχρόνου τῆς παραληγοῦσης τῶν ῥημάτων	» 43
»	ΚΑ'. Περὶ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ τῆς καθωμιλημένης . . »	44

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΒ'.	Περὶ τοῦ ῥήματος ἐ ν ν ο ῶ . . .	σελ. 46
» ΚΓ'.	— ΛΔ'. Τὰ συνηθέστερα τῶν ἀνω- μάλων ῥημάτων κατ'ἀλφα- βητικὴν τάξιν	48—67
» ΔΕ'.	— ΜΖ'. Ῥήματα ἐσφαλμένως ἐν τῇ κοινῇ γλώσσει ἀπαντῶντα	68—82
» ΜΗ'.	Περὶ τῆς χρήσεως τῆς ὑποτακτι- κῆς ἐν τῇ καθωμιλημένῃ	» 83
» ΜΘ'.	Κανόνες ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ἐπιρ.	» 84
» Ν'.	Κανόνες ἀναφερόμ. εἰς τὰ ἐπιρρημ.	» 86
» ΝΑ'.	Ἐπιρρηματα ἐν τῇ κοινῇ γλώσσει	
»	ἐσφαλμένως ἀπαντῶντα	» 88
» ΝΒ'.	(συνέχεια)	» 89
» ΝΓ'.	(συνέχεια)	» 89

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΝΔ'.	Αἰ κνηριώτεροι παραγωγ. καταλήξεις σ.	91
» ΝΕ'.	Οὐσιαστικά ἐξ οὐσιαστ. παραγόμενα	» 93
» ΝΖ'.	» » (συνέχεια)	» 94
» ΝΖ'.	Ἐθνικά	» 95
» ΝΗ'.	Οὐσιαστικά ἐξ ἐπιθέτων	» 97
» ΝΘ'.	Παράγωγα ἐπίθετα	» 98
» Ξ'.	Παράγωγα ἐπίθετα (συνέχεια)	» 100
» ΞΑ'.	Ῥήματα παράγωγα ἐξ ὀνομάτων .	» 102
» ΞΒ'.	Κανόνες τινὲς ἐκ τῆς συνθέσεως .	» 103
» ΞΓ'.	Κανόνες διάφοροι ἀναφερόμενοι εἰς τὴν σύνθεσιν	» 105
» ΞΔ'.	Κανόνες διάφοροι ἀναφ. εἰς τὴν σύνθεσιν (συνέχεια)	» 106
» ΞΕ'.	Κανόνες τῆς συνθέσεως (συνέχεια)	» 107
» ΞΖ'.	Περὶ τοισμοῦ τῶν συνθέτων . .	» 109
» ΞΖ'.	» » (συνέχεια)	» 110
ΟΜΩΝΥΜΟΙ ΛΕΞΕΙΣ		113—126
ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ		127



46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127

ΠΑΡΑ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΑΙΣ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΠΟΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Σοφοκλέους Τραγωδιών. Αίας ὁ μαστιγοφόρος. *Ανάλυσις τοῦ δράματος, παράφρασις καὶ ἱστορικὰ σημειώσεις.*

Ἐβραβεύθη τὸ πόνημα τοῦτο ἐν τῇ Δ'. Ὀλυμπιάδ. τυχὸν πολλῶν ἐπαύσεων καὶ ἐν τῷ τύπῳ.

Περὶ γυμναστικῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις "Ε' Ἰηστίν. *Ἡ πραγματεία αὕτη ἐνεκρίθη ἀπὸ τῆς ἐπὶ το Νικηδημείου διαγωνίσματος ἐπιτροπείας καὶ ἐδημοσιεύθη ὑποκατατακτικῶς αὐτοῦ.*

Στοιχειώδης Γεωγραφία πολιτικὴ καὶ φυσικὴ πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἐπιτομίου τῆς Παιδείας.

Ὄρθογραφικαὶ Ἀσκήσεις, ἥτοι ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τῆς γραμματικῆς ἐπὶ φράσεων τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς καθωμιλημένης γλώσσης. Μέρος Α'. (τὰ περὶ οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων, ἀντωνυμιῶν κλπ.) **Ἔκδοσις Τετάρτη** ἐληνξήμενη καὶ ἐν τῷ βέλτιον μετεφφρυσμένη.

Ἀποθινδαρισμὸς λέξεων Ἑλληνικῶν κατὰ τεταγμένων καθ' ἕλην, ἥτοι συμπλήρωμα τῶν ὀρθογραφικῶν ἀσκήσεων περιλαμβανόν 3,000 λέξεων τῷ μᾶλλον ἐν χρῆσει κατατεταγμένων καθ' ἕλην μ' ἐφαρμογῆς ἐπὶ φράσεων τῆς καθωμιλημένης.

Σύστημα ὀρθογραφίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, περιλαμβανόν τὸ Α' καὶ Β'. Μέρος τῶν ὀρθογραφικῶν ἀσκήσεων καὶ τὸ συμπλήρωμα αὐτῶν.

Γεωγραφία μαθηματικὴ, φυσικὴ καὶ πολιτικὴ πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ παρθεναγωγείων κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἐπιτομίου τῆς Παιδείας συντεταγμένη.

ἐκάλεσα, κέκληκα, ἐκεκλήκειν. Καλοῦμι, ἐκαλούμην, καλοῦμαι, ἐκαλεσάμην, κληθήσομαι, ἐκλήθην, κέκλημαι, ἐκεκλήμην, (τετελεσμ. μελ.) κεκλήσομαι (Θεμ. καλ-κλα-καλε).

Ἄσκησις.

Ἀρχαία. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ ἐπὶ Μαραθῶνι μάχῃ Πλαταιεῖς μόνους συμμάχους εἶχον (ἔχω). — Ὡσπερ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ὁ σίδηρος οὕτως οἱ φθονεροὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἥθους κατασθίονται (ἐσθίω). — Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ Προτιδαίας τριταῖοι ἀφίκοιτο (ἀφικνοῦμαι). — Σαρδανάπαλλος ὁ τῆς Ἀσσυρίας βασιλεὺς. Ἴνα μὴ τοῖς πολεμίαις ὑποχείριος γένηται πυρὰν ἐν τοῖς βασιλείαις κατασκεύασεν ὑπερμεγέθη καὶ ἑαυτὸν τε καὶ τὰ βασιλεία κατέκαυσε (καίω). — Δεῖ ἡμᾶς πολιτεύεσθαι ὡς αἴρειον ἀποθανουμένους, οὐχὶ ὀ ὡς αἰεὶ βίωσόμενοις (ζῶ) — Διογένης πρὸς τὸν μυριζόμενον, βλέπε, εἶπε, μὴ ἡ τῆς κεφαλῆς σου εὐωδία δυσωδίαν σου τῷ βίῳ παράσχη (παρέχω). — Οὐδεὶς ποτε ἄνθρωπος οὔτε κτῆμά τι ἀγροῦ ἡδίων κέκτηται, οὔτε ἐπιμέλειαν ἡδῶ τῆς γεωργίας ἠύρηκεν (εὕρισκω).

Καθωμ. Ὁ Ξεέρξης διερχόμενος διὰ τῆς Βειωτικῆς τὰς Πλαταιὰς ἐρήμους οὐσας κατέκαυσε (καίω) — Δὲν κατῶρθωσα νὰ εἴρω (εὕρισκω) πάντα τὰ κλαπέντα πράγματα, καίτοι πολλὰς κατέβηλον προσπαθείας. — Ἐκάλεσα (καλῶ) τὸν Ἰωάννην διὰ νὰ ἐπιπλήξω αὐτόν, διότι ἀπὸ τινος παρημέλησε τὰ μαθήματα καὶ ἐν γένει δὲν φέρεται καλῶς. — Εἴκοσι χιλιάδες ἀνθρώπων ἀπέθανον (ἀπεθνήσκω) ἐν διαστήματι μιᾶς ἐβδομάδος ἕνεκεν τῆς ἐπαράτου αὐτῆς νόσου. — Χθὲς ἀφίκοιτο (ἀφικνοῦμαι) καὶ ἕτεροι εἴκοσιν οἰκογένειαι ἐξ Ἀλεξανδρείας. — Τὸ διάθημα αὐτὸ τῆς Κυβερνήσεως δυσάρεστα ἔσχεν (ἔχω) ἀποτελέσματα. — Ἐφαγον (τρώγω) καὶ τὰ δύο τεμάχια τοῦ ἄρτου.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΚΖ'.

Ἄνωμαλα ὀνόματα

✓ **Κάμνω** (κουράζομαι, ἀσθενῶ) ἔκαμνον, καμῶμαι, ἔκαμον, κέκμηκα, ἐκεμήκειν. (θεμ. καμ-καμ-καμν).

Κεῖρω (κουρεύω) ἔκειρον, κερῶ, ἔκειρα. Μεσ. μελ. κερῶμαι, ἐκειράμην, κέκαρμαι (κερ κερ-κειρ).

Κεράννυμι (ἀνακατώνω) καὶ κεραννύω, (ἀόρ. κ') ἐκέρασα. Κεράννυμαι, ἐκερασάμην, κερθήσομαι ἐκεράσθην καὶ ἐκράθην, κέκραμαι, ἐκεκράμην (θ. κερ-κεραννυ-κρ).

Κλαίω καὶ κλάω, ἔκλαιον, κλύσομαι, ἐκλαυσα, (θεμ. κλαF κλαυ-κλα-κλαι).

Λαγχάνω (διὰ κλήρου λαμβάνω) ἐλάγγανον, (μέσος μέλλων) λήξομαι, ἔλαχον, εἴληχα-γειν. Λαγχάνομαι, ἐλήχθην (παθ. ἀόρ.) εἴληγμαί (παθ. παρακ.) (θεμ. λαχ-ληχ-λαγγαν).

Λαμβάνω, ἐλάμβανον, (μέσος μέλλων) λήψομαι, ἔλαβον, εἴληφα, εἴληφειν. Λαμβάνομαι-όμην, ληφθήσομαι. (μεσ. ἀόρ. β') ἐλαβόμην, ἐλήφθην, εἴλημμαι, εἴλημην, (θεμ. λαβ-ληβ-λαμβαν).

Λανθάνω (μένω ἄγνωστος) -ον, λήσω, (ἀόρ. β') ἔλαθον, λέληθα, ἐλελήθειν. Ἐπιλανθάνομαι (λησμονῶ) -όμην, ἐπιλήσομαι, (μεσ. ἀόρ. β') ἐπελαθόμην, ἐπιλέλησομαι, ἐπελελήσμη, (θεμ. λαθ-ληθ-λανθαν).

Λέγω, ἔλεγον, λέξω καὶ ἐρῶ, (ἀόρ. α') ἔλεξα καὶ εἶπα (ἀόρ. β') εἶπον, εἴρηκα, εἴρηκειν. Λέγομαι-όμην, ῥηθήσομαι καὶ λεχθήσομαι (σπανίως) ἐρρήθην καὶ ἐλέχθην (σπανίως) εἴρημαι καὶ λέλεγμαι, εἴρημην, (τετελ. μελ.) εἴρήσομαι καὶ σπανίως κελέξομαι. (θεμ. λεγ-ἐρ-ρε-εἶπ).